

Vẫn luôn cố chấp

Contents

Vẫn luôn cố chấp	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	13
5. Chương 5	21
6. Chương 6	25
7. Chương 7	27
8. Chương 8	32
9. Chương 9	37
10. Chương 10	40
11. Chương 11	45
12. Chương 12 End	51

Vẫn luôn cố chấp

Giới thiệu

Bộ này cũng là một bộ phiên ngoại của Phong Tử Tam Tam, kể về cặp đôi Bạch Trạ Nam (em trai

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/van-luon-co-chap>

1. Chương 1

Chương 1

Lúc Bạch Trạ Nam từ công ty đi ra, người tài xế đang ngồi trong xe ngủ gật, xem ra thực sự đã làm phiền tới anh ta, dù có người đứng trước cửa xe một lúc lâu mà vẫn không phát hiện ra. Gió đêm hơi lạnh, khắp nơi đều tràn ngập hơi thở cuối thu, anh cúi đầu nhìn đồng hồ, kim đồng hồ đã chỉ đến 2h sáng.

Cửa xe “bang” một tiếng đóng lại, lái xe giật mình, phút chốc mở mắt ra, trong con người còn đọng lại chút ngu ngốc, như chim sợ cành cong[1] chào hỏi: “Tiên sinh...”

[1] Thành ngữ “Chim sợ cành cong” chỉ con chim sợ hãi khi nhìn thấy cung tên, còn dùng để chỉ về người từng bị hù dọa, chỉ cần nghe thấy tiếng động nhỏ cũng cảm thấy kinh sợ.

Bạch Trạm Nam hơi nhắm mắt, cũng không để ý, một tay tháo cà vạt tùy tiện ném sang một bên: “Lái xe.”

Lái xe nhìn anh từ trong gương một lúc, mới do dự thăm dò hỏi: “Đi, Lâm tiểu thư?”

Lúc này Bạch Trạm Nam mới mở mắt ra, so với vừa rồi mặt anh nhẵn lại không ít. Lái xe nghĩ, bản thân lại không cẩn thận chuốc họa, ông chủ mà không vui thì chính mình cũng theo đó mà gặp họa!

Biết thế đã không nhắc tới Lâm tiểu thư....

Lái xe lén lút nghĩ mà sợ, lại nghe thấy Bạch Trạm Nam lạnh lùng phun ra một câu: “Tới chỗ cô ấy.”

Lái xe vội vàng khởi động, một khắc cũng không chậm trễ, trong lòng âm thầm thở dài một hơi, xem ra sau này vẫn nên ít nhắc tới vị tiểu thư kia thì hơn, mỗi lần nhắc tới cô ấy, bộ dạng Bạch Trạm Nam đều như muốn ăn thịt người.

Xe đậu trước cổng lộ uyển, Bạch Trạm Nam lại im lặng ngồi trong xe không nhúc nhích, ngay cả bảo vệ đang trực cũng nhô đầu ra cúi chào: “Bạch tiên sinh, không vào sao?”

Lái xe nhìn sắc mặt anh ẩn trong ánh đèn lúc sáng lúc tối cảm thấy sau lưng phát lạnh, sợ ông chủ lại thay đổi ý định sẽ quay lại gây sức ép với mình, liền dừng thẳng thắt lưng, không sợ chết nhắc nhở: “Hôm nay ngày mười sáu”

Quả nhiên lời vừa ra khỏi miệng, sắc mặt Bạch Trạm Nam càng khó coi, nhưng không còn do dự xuống xe, lại còn nóng nảy thấp giọng khiển trách một câu: “Tôi biết, nhiều chuyện.”

Lái xe nhìn bóng dáng ông chủ biến mất ở hành lang, không khỏi lấy tay lau trán. Từ lúc gặp gỡ Lâm tiểu thư tới giờ, tính tình Bạch tiên sinh thực sự càng ngày càng không tốt, anh ta quả thực xui xẻo tới cực điểm.

Mở mật mã khóa vào nhà, Bạch Trạm Nam liếc mắt một cái liền nhìn đến tủ giày, một đôi giày lỗi thời, dưới chân còn có một đôi giày đá bóng cực bẩn, dính đầy bùn đất....Anh đứng ở đó, âm tình bất định[2], suy nghĩ, ngón tay mở ra khép lại vài lần cuối cùng chán nản buông ra.

[2] Tâm tình không ổn định

Cửa phòng ngủ còn chưa khép lại, ánh sáng đèn như ẩn như hiện trong bóng đêm tối tăm yên tĩnh tỏa ra mấy phần ấm áp. Bạch Trạm Nam đi tới phòng bên cạnh thay quần áo rửa mặt, sắp xếp xong xuôi mọi thứ mới đẩy cửa đi vào.

Người trên giường chỉ để lộ ra cái đầu đen nhánh, lúc Bạch Trạm Nam xốc chăn lên, đối phương men theo hương vị của anh mà bắt đầu chủ động trườn đến.

Bạch Trạm Nam cúi đầu nhìn cô, vừa lúc đụng phải hai con mắt trong suốt mơ màng nửa tỉnh nửa mơ.

Cô giống như đang mơ lại giống như đang tỉnh táo, nhỏ giọng lầm bầm mấy lời vô nghĩa, “Anh đã trở lại...”

Bạch Trạm Nam không nói lời nào, chỉ ôm lấy cơ thể mềm mại của cô đến trước người mình, ôm vào lòng, cơ thể trước ngực hình như không hài lòng với phản ứng của anh, thò tay sờ sờ hai má anh, cảm giác được độ ẩm mới tiếp tục nhắm mắt lại.

Đáy lòng Bạch Trạm Nam tự dưng dâng lên một chút ảm ức, trong ngực phập phồng kịch liệt, vài lần, lúc sau anh cố nén lại, nhắm mắt chuẩn bị ngủ.

Người bên cạnh hô hấp dần dần nhẹ nhàng, ngược lại với bộ dạng ngủ ngon an ổn của cô, trong đầu Bạch Trạm Nam lại càng lúc càng tỉnh táo, hoàn toàn không buồn ngủ, không biết vì sao bỗng nhiên nhớ tới khoảnh khắc lần đầu tiên gặp nha đầu này.

Cô tên là Lâm Tương, đại tiểu thư nhà họ Lâm, lại nói tiếp, Lâm gia cũng là một đại gia tộc đứng đầu có tiếng, cho nên lần đầu tiên Bạch Trạm Nam gặp cô liền nhận ra, chẳng qua bị hành động của Lâm Tương làm cho hoảng sợ.

Bởi vì vị đại tiểu thư này, lần đầu gặp anh không hề rụt rè mà đòi bao dưỡng anh.

Loại chuyện như bao dưỡng, đối với những người như Bạch Trạm Nam mà nói đó là việc luẩn quẩn rất bình thường, nhưng mà, bị một cô gái bao dưỡng, hơn nữa nếu anh nhớ không lầm, năm nay Lâm đại tiểu thư còn đang học đại học, tuổi còn nhỏ mà đã học cái trò này?

Tuy rằng cô gái trước mắt, khuôn mặt xinh đẹp, dáng người...nhìn ra cũng không tệ. Nhưng mà lòng tự trọng mạnh mẽ của đàn ông vẫn khiến Bạch Trạm Nam lí trí trịnh trọng từ chối: “Xin lỗi, tôi không có hứng thú.”

Có lẽ do trang phục của anh đêm đó khiến cô hiểu lầm, cũng có thể do anh vừa mới đến thành phố này, đối với điều kiện của anh, đối phương còn chưa hiểu rõ? Bạch Trạm Nam nhìn cô gái đang chăm chăm nhìn mình, lại có thể lo lắng thay cho cô suy nghĩ không ít lí do.

Nếu đổi lại là người khác, dám nói những lời này với anh thì đã sớm bị chính đến chết.

Đêm đó bạn bè ở Giang thị tẩy trần đón gió^[3] cho anh, mặc dù anh mới đến Giang thị phát triển sự nghiệp, nhưng thật ra đã kết giao bạn bè với họ từ trước. Một đám người cơm nước xong xuôi lại ồn ào đi đặt phòng, anh uống đến say xỉn cuối cùng bị lột sạch, trên người chỉ còn áo sơ mi trắng. Đầu là bạn bè có quan hệ tốt từ lâu, càng đùa càng chơi càng thỏa chí, lại có thể xé cà vạt của anh ra, buộc trên người: “Đừng nói, thực sự có thể bán được tam thiếu với giá tốt, nhìn dáng dấp này, nếu tôi là nữ giới đảm bảo sẽ bao cậu.”

[3] Mời khách từ xa đến dùng cơm.

Bạch Trạm Nam nhìn mặt người nọ, phả ra hơi thuốc, lạnh lùng mắng một câu Tam Tự Kinh^[4]

[4] Chữ Hán:) là một cuốn sách của Trung Quốc được soạn từ đời Tống, đến đời Minh, Thanh được bổ sung. Sách được dùng để dạy vỡ lòng cho con trẻ, cho học sinh mới đi học.

Một phòng đầy người bắt đầu cười to ồn ào, trong đó có mấy người chơi đoán số thua cuộc, liên tiếp bị lột sạch chỉ còn một chiếc quần lót. Nhìn bọn họ càng chơi càng hăng, Bạch Trạm Nam bị làm cho đau đầu, lúc ra hành lang cho tỉnh rượu thì đụng phải một màn trước mắt, lại thực sự có người nhìn mặt anh mà nói muốn bao dưỡng.

Bạch Trạm Nam nấn vuốt mi tâm, lại nhìn cô gái trước mặt.

Lâm Tương mặc một chiếc quần bò ôm sát vô cùng đơn giản, trên người đều là màu trắng, bả vai lộ ra chiếc khăn tơ lụa trắng như tuyết, mái tóc dài đen nhánh buông xõa sau vai như tảo biển, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn tinh khiết, dù hơi mờ ảo trong ánh sáng mập mờ nhưng thật ra vẫn có vài phần thu hút.

Cô nhìn ánh mắt phức tạp của anh, hết sức chuyên chú, rồi lại mơ hồ có chút ý lạnh, Bạch Trạm Nam nhún mày chuẩn bị rời đi, khi bước qua người cô, lại bị cô vươn tay ôm trọn lấy cánh tay của mình.

Vóc dáng cô không cao, thoát nhìn thân hình cô gầy teo, nhỏ nhỏ, nhưng sức lực lại lớn khác thường, Bạch Trạm Nam không đề phòng bị cô dùng sức đẩy vào tường.

Hành động bất thành linh khiến cho hơi thở anh rối loạn, sắc mặt có thêm vài phần tàn ác, mấy câu chửi mắng chưa kịp nói ra thành lời, bởi vì đối phương đã kẹp chặt vạt áo sơ mi trước của anh, dùng sức kéo xuống, chủ động kiếng chân hôn lên môi anh.

Bạch Trạm Nam kinh ngạc, cùng cô bốn mắt nhìn nhau, khoảng cách quá gần căn bản không thấy rõ nét mặt lúc này của cô, chẳng qua là, dường như dưới ánh sáng của ngọn đèn chiếu xuống có giọt chất lỏng trong suốt chọt lóe lên rồi biến mất.

Trong nháy mắt, đầu óc anh trở nên trống rỗng, lập tức không khỏi có chút buồn cười, cô gái này, thật đúng là...

Đã đưa đến cửa, Bạch Trạ Nam mượn có hơi chệnh choáng say liền đảo khách thành chủ, giữa hai môi của Lâm Tương còn nồng đậm mùi rượu, xem ra nha đầu này cũng uống không ít. Bạch Trạ Nam không muốn lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, chỉ đơn giản đáp lại triền miên một phen rồi buông lỏng cô gái ra.

Định cúi đầu nhìn cô lại không khỏi ngẩn ra, cô gái này ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn chăm chăm vào anh, trong con ngươi đã có một lớp nước lưu động, nhưng xem ra cô bé cũng có chút hương vị đậm đáng yêu.

Hàng lông mày của Bạch Trạ Nam cau lại càng sâu: “Là cô chủ động, bây giờ oan ức cái quái gì?”

Lâm Tương nghe được giọng nói của anh, lúc này mới giống như bừng tỉnh từ thế giới khác, quay đầu tránh tầm mắt của anh, tới khi ngẩng đầu lên nhìn anh thì đã khôi phục thái độ bình thường từ lâu, ánh mắt lạnh nhạt như trước, không mang theo một tí ấm áp nào: “Có bạn gái chưa?”

Bạch Trạ Nam nhú mày không đáp, chỉ hơi thấy kì dị liếc nhìn cô một cái.

Lâm Tương mặt không chút thay đổi còn nói: “Chắc là không có, nếu có mà vừa rồi còn đáp lại tôi, chứng tỏ trong lòng anh, cô gái kia không quan trọng. Nếu như vậy, không bằng suy nghĩ về lời đề nghị của tôi, tôi không có yêu cầu gì với anh, cho nên dù chỉ một chút anh cũng không phải chịu thiệt.”

Bạch Trạ Nam còn muốn từ chối, thì bỗng nhiên Lâm Tương lấy từ trong túi ra một danh thiếp gì đó, nhét vào túi quần tây của anh: “Đây là cách thức liên hệ với tôi, anh cần phải chủ động liên lạc với tôi trước.”

Bạch Trạ Nam nhìn cô gái dần dần đi xa, lúc lâu sau mới cười nhạo ra một câu: “Ngay cả cười cũng không như một cô gái, mỗi ngày tôi không phải vất vả chiến đấu với cô mới là lạ.”

Bạch Trạ Nam không để việc này trong lòng, anh không thiếu tiền, không thiếu đàn bà, hơn nữa gỡ bỏ quan hệ với Lâm gia không phải là một hành động sáng suốt, người mới đến vẫn nên ‘thấp giọng’ thì tốt hơn.

Nhưng không quá hai ngày sau đó, Bạch Trạ Nam lại gặp Lâm Tương.

Anh hẹn khách hàng cùng thảo luận công việc ở khách sạn, sau khi xong xuôi mọi việc chuẩn bị rời đi, bỗng nhiên nhìn thấy ở phía xa một hình dáng quen thuộc đang ngồi xổm bên đường. Lần này cách ăn mặc của Lâm Tương hơi kì quái, không nói đến trang phục, chẳng qua là ba lô và đôi giày trên chân đều không ăn khớp với cô.

Cô cứ như thế ôm đầu gối ngồi xổm bên vệ đường thật lâu, ánh mắt trống rỗng, không biết đang suy nghĩ gì mà mê mẩn đến vậy.

Bạch Trạ Nam nhìn không được nghĩ, quả nhiên cô bé tuổi nhỏ thật sự khác biệt với anh, chỉ toàn giở trò gì đó, ưu thương nhìn lên bầu trời theo góc 45 độ, từ lâu anh đã không còn nhớ rõ đau đớn tuổi trẻ có mùi vị ra sao.

Bạch Trạ Nam nhanh chóng thu hồi ánh mắt, lên xe khởi động.

Lúc đèn đỏ, anh không kìm được lại nhìn cô từ sau gương một cái, nha đầu kia vẫn duy trì tư thế ngồi xổm ven đường, ánh mắt đờ đẫn.

Bạch Trạ Nam nhìn một lúc lâu, ngay cả khi đèn xanh cũng không phản ứng lại.

Anh dứt khoát đậu xe ven đường, bỗng nhiên thấy hơi tò mò, không biết cô bé này đang làm trò gì nữa.

Nhưng mà Lâm Tương vẫn như trước không nhúc nhích, Bạch Trạ Nam nhìn đến nhàm chán, cuối cùng lắc đầu cười nhạo chính mình tẻ ngắt và ấu trĩ.

Về sau Bạch Trạ Nam hồi tưởng lại, thực ra ngày đó cũng là ngày 16, nhớ tới lời nhắc nhở của lái xe, anh có chút buồn bực, không biết hôm nay nha đầu kia có phải lại ngồi chồm hồm ở ven đường cả ngày không...

Giống như một con ngốc.

Bạch Trạm Nam vuốt ve đường cong mỏng manh của cô, nhìn người đang ngủ say nhũn mảy phát ra một tiếng than nhẹ, anh dụi dụi vào bắp đùi cô, chờ cô có chút phản ứng, anh liền thẳng người tiến vào.

Lâm Tương bị làm cho tỉnh lại, trợn mắt hoảng hốt nhìn anh.

Bạch Trạm Nam cúi đầu hôn lên mũi cô, chậm rãi chuyển động theo quy luật, nằm sấp trên người cô, thấp giọng nói bên tai: “Ngày mai không có tiết học, em có thể ngủ nhiều hơn.”

Tính tình Lâm Tương rất nhạt nhẽo, yên lặng không nói chuyện cũng không cười, ngay cả những lúc thế này cũng ít khi đáp lại, nhưng kì lạ là, cô chưa bao giờ từ chối Bạch Trạm Nam.

Đôi khi Bạch Trạm Nam cho rằng, đã hai năm trôi qua nhưng dường như tới bây giờ anh vẫn chưa hiểu rõ nha đầu này.

2. Chương 2

Chương 2

Hôm sau, Lâm Tương đã đi từ rất sớm. Rõ ràng là cuối tuần, nhưng hình như nha đầu kia chưa từng dựa vào “việc trên giường” mà từ bỏ thói quen. Bạch Trạm Nam bị điện thoại của trợ lý đánh thức, chiếc gối bên cạnh từ lâu đã không còn hơi ấm, ở bên nhau hai năm nhưng số ngày bọn họ cùng nhau thức dậy trên giường chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Anh đứng dậy mặc quần áo, áo choàng tắm đã được xếp gọn gàng trên giường. Lâm Tương không phải là một cô gái tỉ mỉ, lại có rất nhiều thói quen không muốn sửa, chỉ biết ép buộc người bên cạnh cố gắng thay đổi cho phù hợp với cô, may mà chẳng qua chỉ là chút chuyện vặt vãnh, Bạch Trạm Nam chưa bao giờ nhỏ nhen đi so đo với cô.

“Việc phá bỏ khu dân cư đối diện đường cái và di dời dân đi nơi khác, lão Từ không hoàn thành, nảy sinh chút vấn đề nhỏ...” Trợ lý ấp úng, dường như đang thăm dò phản ứng của người kia: “Lão Từ tự quyết định, hiện tại gây tổn thất, không biết đã trốn đi đường nào, cảnh sát đã truy nã rồi.”

Từ đầu đến cuối Bạch Trạm Nam không nói một lời, chỉ đưa tay đẩy tấm che ra, lọt trong tấm mắt là một mảng lớn ánh sáng vàng kim chói mắt bao phủ lên thành phố ồn ào náo nhiệt, khuôn mặt người đàn ông sâu xa hòa vào ánh mặt trời, đáy mắt hẹp dài phát ra vài phần ý lạnh: “Việc nhỏ này cũng làm không xong, tôi thuê các người làm cái gì.”

Trợ lý nghe ra anh mất hứng, vội vàng cuống quýt nói tiếp: “Tôi đã biết, tôi đi làm ngay.”

Bạch Trạm Nam lại ngăn cản cậu ta, trực tiếp hỏi địa chỉ, trợ lý âm thầm lau mồ hôi. Người đàn ông này vừa gọi điện thoại vừa lạnh lùng phân phó: “Tôi không bồi dưỡng những kẻ vô dụng, trong vòng ba ngày phải tìm được lão Từ.”

Trợ lý hóa đá, vàng vọt dậm dậm trả lời.

Buổi chiều Bạch Trạm Nam đích thân đến bệnh viện thăm hỏi những người bị tổn thương do tai nạn. Cuối tuần bệnh viện lại càng đông, khắp nơi đều là tiếng người huyên náo, bầu không khí ồn ào, rất nhiều người đang xếp hàng chờ đăng kí ở đại sảnh. Bạch Trạm Nam mặc một bộ âu phục màu tối, đi trong đám người đặc biệt chói mắt, chẳng qua cả người đều tản mát ra một luồng khí thế sắc bén.

Trợ lý dẫn đường phía trước, thỉnh thoảng lại lén liếc mắt nhìn trộm sắc mặt đối phương, phát hiện gần đây tâm tình của boss thực sự có chút thay đổi khó lường, so với thời tiết tháng sáu còn biến đổi bất thường hơn. Đang thất thần phân tâm thì phát hiện bước chân Bạch Trạm Nam dần dần chậm lại, tầm mắt không chút che giấu, lập tức quay đầu nhìn hướng khác.

Trợ lý tò mò nhìn theo, ánh mắt sáng lên: “Là Lâm tiểu thư?”

Bạch Trạm Nam không nói lời nào, chỉ có chút đắm chiêu nhìn theo bóng dáng tươi đẹp kia. Trong tay nha đầu cầm theo rất nhiều đồ vật, rõ ràng là tới thăm người bệnh nhưng kì lạ là cô cứ đi tới đi lui ở đại sảnh, trên mặt còn có chút nôn nóng.

Trợ lý vô cùng nghi hoặc, lại quan sát Bạch Trạ Nam, dường như hoàn toàn không giống trước đây sẽ tới gặp đối phương chào hỏi. Cậu ta không dám nhiều chuyện việc riêng của cấp trên, chẳng qua đối với quan hệ của hai người này vẫn không khỏi cảm thấy tò mò, rõ ràng hai người rất thân thiết, nhưng lại giống như những người hoàn toàn xa lạ.

Sau khi Lâm Tương đi loanh quanh tại chỗ một lúc, thì lập tức đi tới bàn bác sĩ, trong tay cầm gì đó giao cho cô y tá trẻ trực ban: “Tiểu Lí, cô giúp tôi mang vào trong.”

Bệnh viện này có cổ phần của Lâm gia, cô y tá tiểu Lí bị gọi hiển nhiên là biết Lâm Tương, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trẻ tuổi lộ ra vài phần khó xử: “Lâm tiểu thư, bà ấy đối với cô như vậy, cô lại...”

Tiểu Lí muốn nói lại thôi, thở dài vẫn nhận lấy đồng sản phẩm chăm sóc sức khỏe: “Tôi chỉ vào đưa thôi, còn bà ấy xử lý thế nào thì rất khó nói. Tính tình của bà cực kì không tốt.”

Lâm Tương dường như không để ý chút nào: “Không sao, phiền các cô quan tâm bà ấy nhiều hơn.”

Tiểu Lí bĩu môi, đáy mắt không che giấu sự thông cảm: “Trước đây bà ấy chưa từng đến khám bệnh nên không thể đặc biệt quan tâm. Mà ngay cả kiểm tra sức khỏe bà ấy còn không cảm kích. Lâm tiểu thư, rốt cuộc cô và bà bác này có quan hệ gì vậy?”

Có lẽ do tiếp xúc nhiều nên hiểu tính tình của Lâm Tương, tiểu Lí nói chuyện khó trách không biết giữ kẽ. Tính tình Lâm Tương thực sự tốt, bị hỏi như vậy mà cũng không tỏ vẻ khó chịu, chỉ cong mắt liếc nhìn: “Là bạn của mẹ tôi, tôi đi trước đây.”

Lúc Lâm Tương đi ra đại sảnh ngay cả bước đi cũng nhẹ nhàng hơn trước, Bạch Trạ Nam vẫn nhìn theo bóng hình cô cho hòa vào đám người, cho đến khi không thể nhìn thấy nữa mới thu hồi tầm mắt.

Lúc tiểu Lí mang đồng đồ Lâm Tương đưa vào phòng bệnh của bà Cao, nét mặt của trợ lý liền thay đổi, ngạc nhiên như gặp phải chuyện gì không thể tưởng tượng nổi: “Lâm tiểu thư biết bác này?”

Nhìn bộ dạng vừa rồi giống như có mối quan hệ rất sâu sắc, lão Từ này thực sự đã gây nên một việc cực kì phiền toái.

Trợ lý hít vào một hơi, lén lút nhìn tròn mắt Trạ Nam: “... Boss, còn đi vào nữa không?”

Bạch Trạ Nam xuyên qua cửa sổ thủy tinh nhìn vào trong, người phụ nữ trên giường đã có tuổi, mặc dù hai bên tóc mai có chút hoa râm lại mười phần giống như trung niên. Tiểu Lí mới vừa đặt đồng đồ lên một bên tủ đầu giường đã bị bà ấy không chút lưu tình gạt hết xuống sàn nhà.

Tiểu Lí tức giận, hai má phình ra: “Bác à, dù sao đây cũng là tấm lòng của người ta.”

“Cô thích lấy thì cứ mang đi.” Ngay cả khóe mắt bác ta cũng chưa nâng lên, kéo chăn trên người đưa lưng về phía tiểu Lí.

Tiểu Lí gắt gao mím môi, nhưng lại không dám nói nặng lời, cúi người nhặt hết đồng đồ dưới đất lên: “Lâm tiểu thư vì bác mà làm rất nhiều việc, tại sao bác không thể suy nghĩ tới người ta một chút?”

Bà bác vẫn không có phản ứng, tiểu Lí cầm đồng đồ vừa nhặt lên đặt lại trên bàn: “Dù sao cũng là tấm lòng của Lâm tiểu thư nhờ cháu đưa đến, xử lý thế nào thì tùy bác, nhưng mà xem ra những thứ này cũng tốn không ít tiền, không phải bác sợ nhất là lãng phí sao?”

Bà bác dứt khoát ngồi dậy, mặt không chút thay đổi nhìn tiểu Lí.

Tiểu Lí bị bộ dạng của bà làm cho hoảng sợ, không khỏi sinh ra một chút lo lắng: “VẬY....cháu đi trước, bác nhớ phải uống thuốc. Lâm tiểu thư cũng là có ý tốt, bác đừng tức giận mà tổn hại đến cơ thể.”

“Ý tốt.” Bà bác cười lạnh một tiếng, ánh mắt thản nhiên quét đến đồng sản phẩm chăm sóc sức khỏe đắt tiền, khóe miệng lộ ra vài phần châm chọc: “Chỉ với mấy thứ này mà muốn cho lương tâm được an ổn sao, xem ra lương tâm cô ta thật chẳng đáng tiền.”

Tiểu Lí kinh ngạc miệng mở lớn, bà bác vươn ngón tay chỉ ra cửa: “Đi ra ngoài, tôi muốn được yên tĩnh.”

Tiểu Lí khê cần môi, trong lòng không có cách nào khác, hơn nữa bà ấy đã lớn tuổi mà đặc biệt cứng đầu, chỉ đứng cạnh giường bổ sung một câu: “Bác nhớ phải uống thuốc, cháu đã lấy nước cho bác rồi đó.”

Bà bác không đáp lại, ở góc độ này Bạch Trạm Nam nhìn thấy rất rõ ràng, nếp nhăn đầy trên khóe mắt bác ta có dấu vết ẩm ướt, ngón tay buông trên đệm liên tục run rẩy.

Cuối cùng anh cũng không tiến vào, ngược lại xoay người đi ra cửa thang máy.

Quả nhiên, vào bữa trưa Lâm Tương gọi điện đến, Bạch Trạm Nam nhìn chăm chăm hai chữ Lâm Tương trên màn hình một lúc lâu, ngắt quãng vài giây trước khi lười nhác nhận điện thoại, anh đứng dậy: “Có việc gì không?”

Họ ít khi gặp mặt vào ban ngày, nói chuyện cũng ít đến đáng thương. Lâm Tương ít khi chủ động gọi điện cho anh, thỉnh thoảng muốn gặp cũng chỉ gửi tới một cái tin nhắn.

Trong điện thoại Lâm Tương cứ im lặng, vài giây sau mới nhỏ giọng nói: “Cùng nhau ăn cơm đi, em sẽ làm món anh thích.”

Từ trên bản ghi chép Bạch Trạm Nam dời tầm mắt, nhân tiện ần ần thái dương: “Sao đột nhiên lại tốt với anh như vậy?”

Từ trước đến nay Lâm Tương luôn không giải nguy trang, nói chung giữa nói và không nói có chút do dự, đắn đo một lúc cuối cùng vẫn quyết định: “Anh qua đây được không? Em có chuyện muốn nói với anh.”

Bạch Trạm Nam đương nhiên biết chuyện gì, từ lúc ở bệnh viện nhìn thấy một màn kia, lại so sánh với tên họ của bà bác, trong lòng anh đã sớm có bảy tám phần rõ ràng.

Cũng chỉ có thể là mẹ của Cao Nham mới đáng giá cho cô khổ hao tâm tổn phí lớn như vậy.

Từ lúc anh bắt đầu vào cửa, Lâm Tương đã vô cùng ân cần, giúp anh cởi áo khoác, lấy dép lê. Nhìn thấy vậy Bạch Trạm Nam vẫn ung dung thản nhiên, đợi cô vội vàng, hoàn toàn nhìn mình mỉm cười anh mới bình tĩnh mở miệng: “Việc phá bỏ và di dời dân cư sẽ không thay đổi. Anh sẽ sắp xếp cho bà ấy một nơi ở thật tốt.”

Ý cười trên mặt Lâm Tương cứng đờ, nắm tay buông xuống bên người: “Khu phố kia đã có từ rất lâu rồi, nếu lưu giữ lại làm khu du lịch chẳng phải cũng rất có giá trị sao?”

“Đó là việc của nhà nước, anh là thương nhân.” Bạch Trạm Nam có ý từ chối rất rõ ràng. Màu sắc trên bàn cơm thật hấp dẫn, thức ăn còn đang tỏa ra hơi nóng, nhưng trong căn phòng lại yên tĩnh đến dọa người.

Lâm Tương chần chừ đi qua, nhẹ nhàng cầm tay anh, ý tứ muốn lấy lòng: “Em biết, hạng mục này đối với anh rất quan trọng, đương nhiên em thỉnh cầu anh...”

Cô là một đại tiểu thư, nhưng cũng không hay làm nũng, trước đây nói chuyện với anh đều dè dặt thấp dè-xi-ben xuống cực nhỏ, hôm nay thái độ nhờ vả người khác rất rõ ràng, tự nhiên khiến cho tâm trạng Bạch Trạm Nam trở nên tồi tệ.

Anh cúi đầu nhìn đốt ngón tay trắng nõn đang cuốn lấy giữa ngón tay anh, vết hồng do chà xát ở mu bàn tay cực kì chướng mắt, Lâm Tương nhận ra suy nghĩ của anh, giải thích nói: “Vừa rồi không cẩn thận bị mỡ bắn vào.”

Đáy mắt Bạch Trạm Nam thoáng hiện lên tia lo lắng, tâm trạng đột nhiên trở nên tồi tệ đến cực điểm.

Lâm Tương học vẽ, ngón tay rất đẹp, trước đây anh rất thích nắm lấy tay cô hôn lên. Lâm Tương cũng rất chăm sóc đôi tay, bình thường đừng nói xuống bếp mà ngay cả gọt hoa quả cũng rất ít khi làm.

Bạch Trạm Nam ở cùng một chỗ với cô hai năm, chưa từng được hưởng thụ đãi ngộ như thế này.

Vết phỏng kia tựa như ánh sáng lúc sớm mai, chói mắt, làm cho hốc mắt anh đau nhức, xem ra tất cả đều vì anh, không, thực ra là vì người đàn ông kia.

Bạch Trạm Nam chậm rãi nhìn cô gái đối diện, giờ phút này ánh mắt cô cẩn thận tỉ mỉ. Ánh mắt cô rất có hồn, từ trước đến nay đều không giỏi nói dối, nhưng bên trong lúc này lại ẩn chứa rất nhiều điều, có lẽ cho tới bây giờ đã có rất nhiều thứ, duy nhất không có anh.

Bạch Trạm Nam không biết chính mình xuất phát từ tâm lí gì, thực ra ngay từ đầu, giữa bọn họ chính là một trò chơi, không nên cho là thật. Nhưng mà lúc này anh vẫn bị hành động của Lâm Tương làm cho tổn thương, dường như ngực anh có chút rầu rĩ, đau đớn.

Cho tới bây giờ cái cảm giác đau đớn ấy anh vẫn không thể nhận thức được quá rõ ràng, lúc đau sẽ tự bảo vệ mình, xuất phát từ bản năng, anh trực tiếp quyết đoán trả lời: “Lâm Tương, không phải là em đã quên quan hệ của chúng ta là gì chứ? Dựa vào cái gì mà vì em anh phải hi sinh một hạng mục lớn như vậy, em muốn tương thân tương ái cầu xin thay cho bạn?”

Giọng nói thấp xuống, xung quanh yên tĩnh không tiếng động, chỉ còn lò vi sóng trong phòng bếp phát ra tiếng vang “lu lulu”. Sắc mặt Lâm Tương tái nhợt, nghiêm mặt, yên lặng cúi thấp đầu xuống.

Bạch Trạm Nam nhìn đỉnh tóc cô xù lên, trong lòng càng thêm buồn bực, anh đưa tay nới lỏng cà vạt: “Buổi chiều còn có việc, anh đi trước.”

Thậm chí anh còn chưa đến bàn ăn liếc nhìn một lần, chỉ cảm thấy một giây cũng đợi không nổi, không nghĩ tới tất cả mọi thứ trước mắt, không muốn nhìn cô vì người đàn ông khác mà tận lực lấy lòng mình, càng không muốn nhìn thấy bộ dạng cô vì người đàn ông khác mà thất vọng khó chịu.

Trong lòng Lâm Tương có người khác, từ rất lâu trước đây anh đã biết.

Bạch Trạm Nam lái xe không mục đích đi khắp nơi hóng gió, hình ảnh Lâm Tương cúi đầu chân tay luống cuống vẫn khắc vào đầu anh, muốn đẩy đi mà không được. Thực sự nhớ lại tất cả những chuyện xảy ra trước kia, ngay từ đầu cái gọi là “bao dưỡng” của Lâm Tương có lẽ không phải có ý nghĩa như anh tưởng.

Nghĩ đến một cô gái đã có người trong lòng, lại thế nào đi trêu chọc người đàn ông khác, những cô gái khác anh không biết, chỉ ít khăng định Lâm Tương không phải người như vậy.

Khi đó Lâm Tương mới vừa biết anh, lúc nói ra “bao dưỡng” chỉ nghĩ anh là người bình thường, ba lần gặp mặt, vào ngày chúc mừng một năm thành lập của Lâm thị, lúc đấy cô mới chính thức biết được thân phận của anh.

Khi đó Lâm Tương thực sự rất bối rối, đứng bên cạnh Lâm Diệu Khang, cái miệng nhỏ nhắn hơi giương lên, vẻ mặt kinh ngạc nhưng trái lại khiến cho Bạch Trạm Nam có vài phần đắc ý.

Lâm Diệu Khang giới thiệu hai người cho nhau, ông ấy vừa mới đi xa Lâm Tương liền không ngừng giải thích: “Rất xin lỗi, hôm đấy tôi uống nhiều rượu quá.”

Bạch Trạm Nam nhìn cô gái trước mắt, so với đêm đó thực sự không quá giống nhau – Lâm Tương của hiện tại có chút thận trọng. Anh nâng chén với cô, khóe miệng cong lên, ý cười nhàn nhạt: “Không sao, đêm đó tôi cũng uống không ít, lúc ấy cô nói những gì tôi đều không nhớ.”

Lâm Tương kinh ngạc nhìn anh, lập tức hiểu rõ kẻ cười: “Cảm ơn.”

Lúc ấy Bạch Trạm Nam tỏ ra quan tâm nên rất nhanh khiến cho cô gái nhỏ dờ xuống phòng bị. Có lẽ đêm đó thực sự do Lâm Tương uống quá nhiều nên thuận miệng nói ra mà thôi, ít nhất sau này ở chung cô vẫn rất bình thường, chưa từng nói ra ngoài miệng điều gì.

Về sau làm thế nào hai người lại cùng một chỗ?

Bạch Trạm Nam đậu xe ven đường, chậm rãi nhả khói, lúc này suy nghĩ cạn kiệt, thực ra việc này cũng xuất phát từ anh.

Tác giả có lời muốn nói:

Chương sau viết đến lí do rốt cuộc vì sao bọn họ lại cùng một chỗ, có thể xem như Lâm Tương bị Bạch tam tính kế, nhưng rốt cuộc cuối cùng là ai tính kế ai, nói là ai cũng không chính xác.

Được rồi, đó là trước khi Bạch tam bị tai nạn xe cộ dẫn tới hôn mê, đương nhiên câu chuyện là HE, mọi người yên tâm.

P.S: Gần đây cập nhật chậm quá, thực sự xin lỗi mọi người, có chị em tưởng rằng tôi bị ảnh hưởng, bị tác động tiêu cực, thực ra không phải, lí do là cuối năm của hàng tương đối bận bịu mà thôi.

3. Chương 3

Chương 3: 17+

Bạch Trạ Nam quyết định theo đuổi Lâm Tương, là sau khi bọn họ gặp mặt lần thứ ba.

Khi đó anh tham gia một buổi tiệc từ thiện, trên đường đến phòng WC bỗng nhiên gặp Lâm Tương ở cửa. Không thể không nói Lâm Tương thực sự là một cô gái đặc biệt, ít nhất không giống với tất cả những cô gái anh từng tiếp xúc.

Lúc ấy Lâm Tương đang đánh người, hơn nữa với sức lực của thanh niên lại càng đánh khỏe.

Người bị cô đánh thật không khéo Bạch Trạ Nam cũng biết, là nhị thiếu của Tiêu gia, bình thường gặp ở câu lạc bộ đêm ngẫu nhiên có chào hỏi qua, cho nên Bạch Trạ Nam cũng không định nhúng tay vào.

Tiêu Tuấn hẳn là uống nhiều, một người đàn ông cao lớn 1m8 lại có thể quỳ rạp trên mặt đất như bùn loãng, không hề đánh trả.

Bạch Trạ Nam nhìn sắc mặt Lâm Tương, dừng nói, nha đầu kia hung dữ nhìn có chút đáng sợ, khuôn mặt nhỏ nhắn nổi giận đùng đùng, mắt đỏ lên như đang nhìn kẻ thù giết cha.

Dòng khí nóng của bạo lực không vì thấy Bạch Trạ Nam mà nguội lại.

Tiêu Tuấn lảo bảo rên rỉ muốn ngoái đầu lại xem rốt cuộc kẻ bạo lực này là ai, nào ngờ bị Lâm Tương xoay mạnh, cuốn hai cánh tay ra sau đầu rồi nện xuống vài cái, anh ta kêu lên một tiếng đau đớn lại quay về với mặt đất.

Bạch Trạ Nam vẫn dõi theo, nha đầu kia đánh lên vị trí chí mạng trên cơ thể, thực sự gặp chuyện không may đối với ai cũng không phải điều tốt, anh tiến lên một tay nhắc người cô ra, phát hiện trên người Lâm Tương không ít mùi rượu.

Anh nhìn Tiêu Tuấn vẫn không nhúc nhích quỳ rạp trên mặt đất, lại nhìn Lâm Tương nhíu mày: “Tiếp tục đánh nữa sẽ chết người.”

Lâm Tương không để ý tới anh, còn muốn nhắc chân giẫm người trên mặt đất, Bạch Trạ Nam đành phải ôm nửa người cô nhanh chóng rời đi, đến khi ra bên ngoài đại sảnh mới tách cô ra một ít: “Không sợ Tiêu Tuấn tỉnh lại biết là cô làm?”

Lâm Tương còn chưa tỉnh rượu, chẳng qua chỉ híp mắt lại suy nghĩ liếc nhìn anh một cái, không biết nha đầu kia là tửu lượng rất tốt hay là cố ý mượn rượu giả điên, lúc trả lời suy nghĩ có vẻ rõ ràng: “Anh ta không biết được đâu, ở đây không có camera.”

Bạch Trạ Nam nhìn đèn đường rọi xuống khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của cô hơi đỏ lên, không khỏi nhếch....khóe môi một cái: “Vẫn còn thông minh.”

Lâm Tương nhìn anh gật đầu cảm ơn, sau đó vẫy tay tạm biệt: “Chắc chắn anh sẽ không nói cho Tiêu Tuấn. Anh đang hợp tác với ba tôi, trước mắt mà nói, so với Tiêu Tuấn tôi vẫn có giá trị lợi dụng hơn. Tạm biệt, Bạch tiên sinh.”

Nhưng cô chẳng làm việc gì giống người, tâm tình tốt lại đi đến ven đường.

Bạch Trạ Nam tựa vào cạnh xe hút thuốc, từ đầu đến cuối khóe miệng vẫn luôn ẩn ý cười. Mỗi lần, nha đầu kia đều có thể làm cho anh thấy mới mẻ, tổng cộng gặp ba lần, mỗi lần đều là một Lâm Tương hoàn toàn khác biệt như vậy, thật sự có chút hứng thú.

Lâm Tương chuẩn bị đón xe, còn chưa đi được vài bước đã bị chặn đường bế ngang lên.

Cô hoảng sợ, quay đầu lại thấy khuôn mặt tươi cười ý vị thâm trường[4] của Bạch Trạm Nam, giọng nói trầm thấp chậm rì rì vang lên bên tai: “Em đã nói vậy, anh càng nên đưa Lâm tiểu thư uống rượu say về nhà an toàn mới phải. Cơ hội lấy lòng Lâm tiên sinh tốt như vậy, thật sự không có lý do gì để bỏ qua. Lâm Tương nhủ mày, vài giây sau con người đen thâm thúy chợt hiện, như nghĩ đến điều gì, cánh tay không tự chủ thuận thế ôm lấy cổ anh: “Vậy thì làm phiền Bạch tiên sinh.”

[4] Hứng thú, sâu xa

Lâm Tương không chọn quay về Lâm gia, cô thuê một căn nhà độc lập gần trường, khiến cho Bạch Trạm Nam có chút ngạc nhiên. Bên ngoài căn nhà có vẻ cổ xưa, ngay cả cửa chống trộm cũng đều loang lổ rỉ sét có vẻ như đã có rất lâu rồi.

Anh cau mày đứng sau Lâm Tương, nhin không được hỏi ra miệng: “Nơi này không an toàn, em không sợ gặp phải tiểu lưu manh à?”

Trên đường tới đây anh thấy trong ngõ nhỏ có tên côn đồ cà lơ phát phơ, anh không dám tưởng tượng nếu chỉ có một mình Lâm Tương lúc về đêm sẽ xảy ra chuyện gì.

Lâm Tương lại một chút cũng không để ý, giữ cửa mở ra mới lười nhác trả lời một câu: “Bọn chúng sẽ không chọc tôi.”

Bạch Trạm Nam càng mơ hồ, đi theo cô vào nhà, nhìn vật dụng bên trong đơn giản, tất cả đồ đạc và cách trang trí ở đây đều khiến anh cảm thấy là lạ, nhưng không nói được rốt cuộc không đứng ở chỗ nào.

Lâm Tương tự mình đi tìm hộp đựng thuốc, thì ra trên cánh tay có chỗ bị trầy da, thoát nhìn động tác của nha đầu kia rất lão luyện quen thuộc, giống như thường xuyên đánh nhau.

Từ lúc theo cô vào nhà Bạch Trạm Nam đã mang một bụng nghi vấn, Lâm Tương như vậy, so với đại tiểu thư trong tưởng tượng của anh thực sự rất khác biệt.

Lâm Tương lau nước thuốc lên miệng vết thương xong mới ngẩng đầu nhìn người đàn ông đối diện: “Anh muốn uống gì?”

Bạch Trạm Nam khẽ lắc đầu, ánh mắt vẫn nhìn vết thương trên cánh tay cô. Cô còn không rửa sạch kĩ càng, chẳng qua chỉ đơn giản khử trùng sau đó thì mặc kệ, vết máu kia còn đỏ au chói mắt đáng sợ, ngưng tụ thành một khối máu đông.

“Không sợ để lại sẹo à?”

Lâm Tương không đáp, chỉ đẩy kĩ hộp thuốc lại, sau đó lập tức đi lấy một chai nước sô-da trong tủ lạnh ném vào lòng Bạch Trạm Nam: “Uống xong thì về nhà, khuya rồi.”

Bạch Trạm Nam cười nhẹ một tiếng, cầm chai sô-da đặt lên bàn trà: “Đây là, qua cầu rút ván sao?”

Lâm Tương thản nhiên cười, ngửa đầu uống một ngụm bia.

Lúc này Bạch Trạm Nam mới để ý tới, nha đầu kia lại cầm trong tay một lon bia, hơn nữa lúc này mới đột nhiên kinh sợ, sờ sờ cảm thấy căn phòng này rất kì quái, bởi vì nó không giống với căn phòng dành cho nữ sinh ở một mình.

Tất cả bài trí bên trong đều cực kì đơn giản không có gì đáng xem, hơn nữa màu sắc bộ bọc ghế sô-pha không như một cô gái thường chọn. Anh ngẫm lại một chút liền có thể đoán được căn phòng này của ai, có lẽ tiểu nha đầu từng có một cậu bạn trai thân thiết, sau khi chia tay vẫn nhớ mãi không quên, vì thế mà thuê luôn căn nhà cậu bé kia từng ở.

Nghĩ như vậy anh cảm thấy không có gì là bất hợp lí, con gái tuổi này không trải qua một chút tình cảm mới kì quái, trái lại một cô nữ sinh từng trải càng hấp dẫn anh hơn, ít nhất tương lai không cần phải dạy dỗ.

Bạch Trạm Nam trưởng thành trong cái vòng luẩn quẩn như vậy, anh không phải mẫu đàn ông thích hợp để lấy làm chồng, cảm thấy hứng thú với cô gái nào liền thử chủ động tấn công, hợp thì đến, không hợp thì thôi.

Anh nhìn chiếc cổ trắng nõn thon dài của Lâm Tương, dưới ngọn đèn, bình nước đá cũng lạnh lùng phát ra ánh sáng trong suốt, có một vệt nước nhỏ trượt theo khoe môi cô chảy xuống quai hàm, một đường thấm vào da thịt nhẵn nhụi trước ngực. Bỗng nhiên anh cảm thấy yết hầu khô khốc, dường như lúc này cảm giác say mới bắt đầu nổi lên.

Lúc Lâm Tương nhìn qua, khoe miệng mang theo ý cười nhàn nhạt: “Hôm nay cảm ơn anh, hôm nào đó mời anh một bữa.”

Bạch Trạm Nam từ chối cho ý kiến, mà nhếch môi một cái, bỗng nhiên đứng dậy đi tới chỗ cô.

Ngón tay Lâm Tương đang ôm lon bia dần dần nắm chặt lại, cứng ngắc đứng tại chỗ không động đậy, cho đến khi Bạch Trạm Nam thật sự tới gần, cánh tay rắn chắc dừng trên lưng áo mềm mại nhỏ nhắn của cô.

Ánh mắt cô ngay lập tức có chút lạnh, cứ như vậy mặt không chút thay đổi nhìn anh.

Đầu ngón tay của người đàn ông dường như mang theo nhiệt độ nóng bỏng, tùy ý lưu luyến trên thắt lưng cô, giọng nói anh trầm xuống, trầm lắng mà rất gợi cảm, dán bên tai cô mềm mại, tê dại: “So với ăn cơm, anh lại hy vọng thứ khác hơn.”

Lúc đầu Lâm Tương không có phản ứng gì, bỗng nhiên nhin không được cười ra tiếng: “Chắc anh không cho rằng đưa tôi về nhà, tôi sẽ cùng anh lên giường chứ.”

Khuôn mặt anh mang theo ý cười, im lặng nhìn cô.

Lâm Tương thu hồi cảm xúc, tay để trước ngực anh, một tay kìm chặt bàn tay đang làm loạn của anh, chậm rãi tách người ra: “Xin lỗi. Tôi không thích 419.”

Thói hư tật xấu của đàn ông đều như nhau, càng ăn không được thì càng ngày nhớ đêm mong.

Kể từ ngày đó Bạch Trạm Nam bắt đầu nhớ đến Lâm Tương, hơn nữa lại đang hợp tác với Lâm Diệu Khang nên cơ hội gặp tiểu nha đầu càng nhiều hơn. Hứng thú đối với nha đầu kia càng ngày càng tăng, tiếc là Lâm Tương vẫn lạnh lùng nhàn nhạt chẳng mấy khi đáp lời.

Bạch Trạm Nam nghĩ tới căn nhà trọ cô thuê, biết có lẽ hiện tại Lâm Tương đang trải qua cảm giác đau thương của tình yêu, vì thế chần chờ quyết định tiến công bằng con đường ôn hòa. Mua hoa hay tặng những món quà tinh tế đều khiến Lâm Tương chướng mắt, vì thế mỗi lần gặp nhau vào cuối tuần Bạch Trạm Nam đều hẹn tiểu nha đầu đi leo núi hay lặn biển, quả nhiên loại vận động kích thích mạo hiểm này khiến Lâm Tương rất phấn khích, thái độ của cô với Bạch Trạm Nam cũng dần tốt lên, thỉnh thoảng còn có thể chủ động hẹn anh ăn cơm.

Có lúc Bạch Trạm Nam nhân cơ hội, trong lời nói mập mờ ám chỉ một phen, nhưng Lâm Tương luôn giả bộ nghe không hiểu.

Bạch Trạm Nam rất thất vọng lại đùa giỡn giở chút thủ đoạn nhỏ.

Thời cơ đến không sớm cũng không muộn, tình cảm giữa Lâm Tương và ba hình như không tốt lắm, những khi cùng một chỗ, không nói được mấy câu đã cãi nhau. Có việc làm cho tức giận nên vài ngày Lâm Tương không về nhà, Lâm Diệu Khang biết gần đây Bạch Trạm Nam đang qua lại với tiểu nha đầu, gọi điện nhờ anh tìm giúp con bé.

Bạch Trạm Nam hỏi qua loa nguyên nhân hai người cãi nhau để chuẩn bị hốt thuốc đúng bệnh, lại hiếm khi thấy Lâm Diệu Khang nói quanh co, úp mở nói không rõ nguyên nhân.

Bạch Trạm Nam nghĩ có lẽ không nên hỏi, đang định cúp điện thoại, đối phương bỗng nhiên mở lời: “Trước đây Lâm Tương có một cậu bạn trai, là một tên côn đồ, nha đầu kia đến bây giờ vẫn còn nhớ đến nó.”

Tên côn đồ?

Trong đầu bắt chợt hiện lên hình ảnh tên tiểu lưu manh loanh quanh trong ngõ nhỏ, rồi cuộc Bạch Trạm Nam cũng hiểu ý tứ trong lời Lâm Tương nói “Bọn họ sẽ không chọc đến tôi”.

Vậy thì chỗ Lâm Tương đang ở chỗ của người đàn ông kia?

Nghĩ vậy Bạch Trạm Nam có chút chán ghét, đúng lúc Lâm Diệu Khang nói thêm: “Bạch tổng, tôi biết là cậu có ý với Lâm Tương, cậu ở Giang thị còn cần người nâng đỡ, tôi có thể giúp cậu vô điều kiện. Chỉ có yêu cầu duy nhất, làm cho Lâm Tương quên cái tên tiểu lưu manh kia đi.”

Không thể nghi ngờ, điều kiện này đối với Bạch Trạm Nam mà nói chính là được lợi gấp đôi, còn chưa nói đến, hiện tại anh hoàn toàn có hứng thú có với tiểu nha đầu, đề nghị Lâm Diệu Khang đưa ra đúng là trăm lợi mà không có một hại.

Anh đến Giang thị chính là vì muốn thoát khỏi thế lực của ba, tự mình dựng nên sự nghiệp, trước mắt thực sự là một cơ hội tốt.

Anh không có lí do gì mà từ chối.

Bạch Trạm Nam cũng chỉ là vừa lúc nhìn xem tâm tư của Lâm Tương, tính tình cô khiến người ta không chắc chắn phải cân nhắc, thực ra anh cũng không hiểu rõ nha đầu kia. Anh đến nhà trọ nhưng không tìm thấy cô, đến trường mới biết vài ngày rồi cô không về trường học, Bạch Trạm Nam đành phải lái xe vòng quanh đi tìm, nhưng cuối cùng lại chạy xe đến ven đường cái nơi gặp mặt lần thứ hai.

Không ngờ, Lâm Tương đang ngồi xổm bên đường, ngẩn người.

Bạch Trạm Nam dừng xe cách đó không xa, cũng chưa tiến đến, rất nhiều hành động của Lâm Tương quá mức quái dị, nhưng anh không có ý định xâm nhập vào để hiểu rõ. Hiện tại anh chẳng qua là hứng thú với nha đầu kia, những việc khác không muốn tham dự vào, hơn nữa Lâm Diệu Khang còn hứa hẹn với anh những điều kiện hấp dẫn như vậy.

Không biết đợi bao lâu, cho đến khi những hạt mưa nhỏ bắt đầu tí tách rơi bên ngoài cửa sổ, Bạch Trạm Nam cầm ô đi tới, giẫm lên những giọt nước trên đường chậm rãi đứng trước mặt cô.

Lâm Tương ngẩng đầu lên kinh ngạc nhìn anh, đáy mắt đỏ lên vì nước mưa rơi vào, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nhợt như tờ giấy, cả người đều run run.

Bạch Trạm Nam khẽ nhíu mày, đưa tay muốn đỡ cô, ai dè nha đầu kia đột nhiên nhào tới, anh đang trong tình huống không hề phòng bị liền bị cô kéo xuống khắp khiêng hôn lên môi.

Đây là lần thứ hai họ hôn môi, mùi vị thực sự không được tốt lắm.

Mưa dọc theo giữa môi lưỡi đang cuốn lấy nhau tiến vào trong, có chất lỏng ẩm ướt và nóng bỏng, hình như còn mặn mặn, như là nước mắt?

Cô ôm anh rất chặt, như sợ đánh mất vật báu mà phải đáp lại, thái độ mâu thuẫn như vậy làm cho Bạch Trạm Nam có chút nghi ngờ.

Mưa bắt đầu to hơn, xung quanh chỉ còn lại những tiếng hỗn tạp của màn mưa, Bạch Trạm Nam thấp thoáng nghe thấy Lâm Tương rầu rĩ thầm thì một câu, không rõ ràng, chỉ nghe thấy ba chữ: “... rất nhớ anh.”

Trên người Lâm Tương vẫn còn mùi rượu, Bạch Trạm Nam phát hiện, nha đầu kia không phải thêm rượu bình thường, mà là một nữ tử tửu quỷ.

Trong khách sạn, bọn họ làm tình trên giường. Tóc Lâm Tương hơi thấm ướt, một lọn tóc còn dính trên chiếc cổ nhỏ trắng nõn nhìn đặc biệt dụ dỗ. Bạch Trạm Nam nằm trên người cô, hung mãnh gặm cắn hai gò mềm mại đang phập phồng cao thấp, kích thích cô thở hổn hển liên tục.

Không làm màn dạo đầu quá lâu, một cô nữ sinh từng ở chung với bạn trai thì không có khả năng còn là xử nữ, cho nên anh không cần quá khách sáo, tiền quân thân tốc, vào thẳng ‘đường nhỏ tối tăm’.

Lâm Tương đau đớn, theo bản năng co rút lại, đầu ngón tay gắt gao bám chặt vào cánh tay anh: “Đồ khốn, đau.”

Bạch Trạm Nam ngẩn người, sâu bên trong Lâm Tương cứ quặn lại, kẹp chặt lấy anh vừa đau vừa thoải mái, phản ứng này có chút không thích hợp. Anh cúi đầu thử lấy ra một chút, quả nhiên nhìn thấy ở vị trí kết hợp lấy dính vết tơ hồng nhè nhẹ.

“Em...” Đây là ngạc nhiên vui mừng ngoài ý muốn, giọng nói Bạch Trạm Nam không khỏi êm dịu, ôm chặt cô gái đang co rúm, không ngừng xin lỗi cúi đầu hôn lên môi cô: “Đồ ngốc này, sao lại không nói? Thiếu chút nữa làm đau em.”

Tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ như phụ họa theo, rơi càng nặng hạt, trong phòng chỉ còn tiếng thở gấp ồ ồ kìm nén của hai người.

Lâm Tương nghiêm mặt tái nhợt, rõ ràng là đau kịch liệt, đôi mắt lại buống bình nhìn anh.

Ngay cả ánh mắt cô cũng phức tạp làm cho người ta đoán không ra, Bạch Trạm Nam đưa tay nhéo nhéo hai gò má cô, trêu ghẹo nói: “Đau như vậy, cho em nhào nặn.”

Lâm Tương khẽ lắc đầu, ngón tay xinh đẹp tỉ mỉ vuốt ve khuôn mặt anh, sau đó đưa cái lưỡi mềm mại ướm át khế liếm cánh môi anh: “Anh ôm chặt em, em sẽ không đau. Cứ như vậy mà ôm em, đừng buông tay.”

Bạch Trạm Nam cảm thấy buồn cười, trái lại lúc này Lâm Tương cực kì ngoan ngoãn, dán vào lòng anh, dường như vô cùng hưởng thụ.

Điều bộ như vậy khiến Bạch Trạm Nam thực sự thoải mái, phản ứng của Lâm Tương khiến anh rất thích, ngây ngô mà không ngốc, thậm chí biết làm thế nào câu người.

Anh không hề kiềm chế, dừng mãnh thâm nhập vào, nhìn bộ dạng Lâm Tương hơi lơ đãng trong lòng lại ngứa ngứa tê dại.

Mặc dù muốn cô trong trạng thái nửa mất hồn, chênh choáng say có chút dễ tiện, hơn nữa sau lưng còn có sự thúc đẩy quyền lợi từ Lâm Diệu Khang, nhưng lúc này Bạch Trạm Nam vẫn cảm thấy có chút thận trọng. Anh thấy hứng thú với Lâm Tương, liền chủ động ra trận, trên thương trường đó là một đạo lý. Hồi ức như một đoạn phim, một màn này khiêu khích nội tâm không bình tĩnh của Bạch Trạm Nam, anh lại trợn mắt nhìn gương mặt trầm tĩnh. Hai năm trôi qua, Lâm Tương vẫn bên cạnh anh như trước, mà địa vị của anh ở Giang thị đã thay đổi.

Chứng tỏ dường như anh đã đạt được tất cả những gì mình mong muốn, cơ thể của Lâm Tương, còn có địa vị danh lợi, nhưng vì cái gì mà trong lòng anh vẫn cảm thấy thiếu thứ gì đó.

Con người thực sự đều có dục vọng của mình, đã có được cơ thể cô mà hiện tại dường như lại hy vọng chiếm được cả lòng cô.

Tác giả có lời muốn nói: Trên đây đều là những suy nghĩ của nam chính, kế tiếp sẽ viết về nữ chính, vì cập nhật quá chậm nên mọi người có thể đã quên nội dung những chương trước, thực sự xin lỗi mọi người, tôi sẽ cố gắng hết sức cập nhật nhanh chóng, ít nhất cũng là cách một ngày nên sẽ nhanh chóng kết thúc.

Cảm ơn các cô gái vẫn còn theo dõi.

4. Chương 4

Chương 4

Rất nhiều ngày sau đó Bạch Trạm Nam không đến tìm Lâm Tương. Mặc dù trước đây hai người cũng từng cãi nhau dẫn đến chiến tranh lạnh, nhưng lần này, dường như có chỗ nào đó cứ mơ hồ không giống trước. Trong tiềm thức, anh không để ý tới suy nghĩ của nha đầu kia nữa, chỉ chăm chăm làm việc và xã giao để

làm ình lơ là. Sau ngày đó Lâm Tương cũng biết ý không liên lạc lại với anh, cũng có thể vì cô không có nhiều thời gian.

Đúng như dự đoán, trợ lí gọi đến nói về việc phá bỏ và di dời dân ở khu phố đối diện đường cái, sau đó giọng điệu lại thay đổi cực kì cẩn thận: “Lâm tiểu thư một mực đến nhà bà Cao, người của chúng ta căn bản không đến gần căn nhà đó được, ngay cả cơ hội thỏa thuận cũng không có.”

Bạch Trạ Nam cúi đầu nhìn văn kiện, chờ cậu ta nói xong mới tháo kính trên mũi xuống, ngoài cửa sổ ánh hoàng hôn dần dần bao phủ một tầng lành lạnh, ven đường đã có mấy cây đèn chói lọi sáng lên.

Về mặt anh rất bình tĩnh, giọng điệu lãnh đạm: “Cậu muốn nói với tôi, ngay cả một cô gái người của ta cũng không đối phó được?”

Trợ lí lắp bắp kinh hãi: “Nhưng, đó là Lâm tiểu thư...”

“Tôi chỉ có một người phụ nữ.” Trợ lí bị thái độ của anh làm cho giật mình, thấp giọng đáp: “Vâng, tôi đi làm.”

Cúp điện thoại, rốt cuộc Bạch Trạ Nam không có tâm tư xem tiếp gì nữa, anh biết tính tình của Lâm Tương, lúc đó cúi mình trước anh có lẽ chỉ là hành động bắt đắ dĩ, thái độ với anh mấy ngày nay đã giải thích rõ tất cả, cho nên kể tiếp e rằng Lâm Tương chỉ biết dùng cách của chính mình để giúp đỡ mẹ Cao Nham.

Tính tình rất bướng bỉnh...

Bạch Trạ Nam nóng nảy cầm lấy bút máy nhưng lại đặt lại trên bàn. Lâm Tương vì người đàn ông kia ra mặt lại không để ý đến chuyện của anh, chẳng nhẽ anh còn phải làm thánh nhân thay cô thu xếp tất cả.

Anh lái xe đến quán bar uống rượu. Mấy cô gái đáng người không tòi bắt đầu đến gần bắt chuyện, nhưng một chút anh cũng không có hứng thú, trực tiếp cầm tiền nhét vào bộ ngực hở ra cả nửa: “Đừng phiền tôi.”

Đối phương nhục nhã, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, trực tiếp cầm chén rượu tạt lên mặt anh.

Người phục vụ vội vàng đưa khăn tay, cẩn thận cười lấy lòng: “Xin lỗi tam thiếu, đều là đàn bà, chúng ta tội gì phải so đo, không cần phải chấp nhặt với bọn họ.”

Bạch Trạ Nam cũng không có ý định so đo với họ, chẳng qua trong đầu cứ quanh quẩn rõ ràng câu nói kia của người phục vụ. Đúng vậy, tính tình Lâm Tương có bướng bỉnh ngang ngược nhưng vẫn chỉ là một cô gái, nếu thực sự xảy ra sự cố thì làm sao bây giờ.

Lúc này anh mới có chút phiền muộn, giống như trải qua sự tức giận của người khác mới biết bản thân đã làm bao nhiêu việc khổ nạn.

Anh nhanh chóng lên đường tới thuyết phục dân cư đối diện đường cái, khu phố này đã cũ kĩ, trở thành một đồng đồ nát từ lâu. Gió đêm thổi vù vù bên tai, Bạch Trạ Nam đứng cạnh xe, đầu óc có chút lơ mơ.

Xa xa chỉ có mấy chiếc máy xúc còn đang làm việc, không gian vắng vẻ vang vọng những âm thanh ù ù.

Lão Từ nhìn thấy anh đầu tiên, từ trong đám người vội vã chạy đến đón: “Bạch tổng.”

“Tránh ra.” Bạch Trạ Nam đẩy anh ta ra muốn đi vào bên trong, lão Từ theo phía sau về mặt mờ mịt.

Bạch Trạ Nam đi tới, phát hiện căn phòng đã bị đào xúc sạch sẽ từ lâu, xung quanh ngoài lão Từ và mấy công nhân đang ở ngoài ra thì không thấy Lâm Tương và mẹ của Cao Nham đâu. Anh nhất thời đỏ mắt, quay đầu, nổi giận dùng đũa thúc thúc lấy cổ áo lão Từ kéo lên: “Người đâu?”

Lão Từ lo sợ nghi hoặc trừng lớn mắt, lắp bắp quanh co nói: “Ai cơ, Bạch tổng tìm ai?”

Từ kể rằng Bạch Trạ Nam phát ra cái tên Lâm Tương, lão Từ nuốt một ngụm nước miếng không dám chắn chắn: “Người không có việc gì, chỉ bị bắt trói ném tới khu nghĩa địa ở ngoại thành phía nam, bây giờ có lẽ...”

Lão Từ còn chưa kịp nói xong trên mặt đã bị dính một quyền, cả người chật vật ngã trên đất, mũi bị đập mạnh xuống mặt đất, đau đớn kêu lên một tiếng.

Bạch Trạm Nam lên xe, tay cầm chìa khóa run lên. Nhìn bên ngoài cửa sổ đêm đã càng về khuya, trong đầu anh chính là đang tưởng tượng đến tình hình hiện tại của Lâm Tương và mẹ Cao Nham, ngộ nhờ gặp phải bọn cướp đui mù, anh thực sự không dám nghĩ thêm nữa.

Xe chạy nhanh đi lên quốc lộ ngoại thành phía nam, đêm đã khuya nên tình hình giao thông rất thuận lợi, anh chạy một mạch không bị ngăn trở đến khu nghĩa địa ở ngoại thành, xung quanh tối như mực chỉ có tiếng loài chim nào đó đang hót, đầu thu gió thổi xung quanh cánh rừng, lá cây truyền đến một đợt tiếng vang xào xào.

Bạch Trạm Nam đóng sầm cửa xe đi bộ trên bậc thang, khắp nơi đều tối đen không thấy một bóng người, trên trán anh tuôn ra một tầng mồ hôi mỏng, trong cổ họng phát ra tiếng gọi khàn khàn: “Lâm Tương!”

Xung quanh rất yên tĩnh, vắng vẻ chỉ có tiếng vọng của chính anh.

Càng lên cao Bạch Trạm Nam càng phải tập trung chú ý. Trên đường đi anh vẫn luôn để ý tìm kiếm, nhưng trước sau vẫn không thấy bóng dáng hai người kia đâu, hay thật sự đã xảy ra chuyện gì.

Cho đến khi anh mơ hồ nhìn thấy ánh sáng đang chuyển động cách đó không xa, đã hơn nửa đêm anh cũng không sợ hãi, trực tiếp đi đến nơi phát ra ánh lửa.

Quả nhiên nhìn thấy mẹ Cao Nham hơi cúi lưng trước bia mộ, ngọn lửa đỏ thắm in lên khuôn mặt già nua của bà có chút khiếp người, nhưng trên mặt bà lại loang lổ vệt nước mắt, trên khóe môi hiện lên nụ cười khổ: “Ông nó, tôi có lỗi với ông, không bảo vệ được căn nhà, tâm huyết hơn nửa cuộc đời tận lực của ông. Chúng ta liều mình chết góp cả đời, người ta thoảng chốc đã san bằng, tôi thật là vô dụng.”

Lâm Tương vẫn im lặng đứng một bên, Bạch Trạm Nam chỉ có thể nhìn thấy đường cong nơi sườn mặt thanh tú của cô, khóe môi mím rất chặt.

Anh đứng tại chỗ không biết có nên đi lên phía trước hay không, chỉ sợ với tâm trạng lúc này bà Cao có thể giết chết anh.

Anh không biết bản thân đã làm sai gì, dỡ bỏ ngôi nhà của đối phương, nhưng anh vẫn đưa ra một khoản đền bù tương ứng, tiền bạc hai bên thỏa thuận xong không ai còn nợ ai.

Chẳng qua là nhìn tình huống trước mắt trong lòng cũng sinh ra vài phần không thoải mái, giống như anh thực sự mới làm ra việc không thể tha thứ. Anh tự nhiên sẽ không hiểu được cảm giác của họ lúc này, lại càng không hiểu được rốt cuộc bà bị thương điều gì, chẳng qua nhìn nét mặt Lâm Tương, anh vẫn có chút chột dạ không hiểu.

Xem ra bà rất thương tâm, thở dài ngồi trước bia mộ, lại dùng sức dụi dụi hốc mắt: “Con trai tôi không ở bên, ngay cả căn nhà cũng không có, chỉ bằng tôi đến với hai cha con.”

Lâm Tương quay đầu nhìn bà một cái, đưa tay cẩn thận đỡ lấy bà, lúc này hơi nghiêng người, liếc mắt một cái nhìn thấy Bạch Trạm Nam im lặng đứng sừng sững cách đó không xa.

Bạch Trạm Nam có phần xấu hổ, nhưng cũng không định trốn tránh.

Ánh mắt Lâm Tương rất lạnh nhạt, như đang nhìn người không quan trọng, một lát sau dứt khoát trực tiếp dời tầm mắt không nhìn đến anh, ngược lại bắt đầu thấp giọng an ủi bà: “Bác gái, Cao Nham sẽ không muốn thấy người như vậy.”

Nước mắt bà tuôn rơi, rủi rỏ thấp giọng khóc nức nở, đứng lên: “Cao Nham tuổi còn trẻ như vậy, ông trời cũng thật tàn nhẫn, chẳng bằng lấy đi cái mạng già này của tôi.”

Ánh lửa chiếu lên hốc mắt của Lâm Tương cũng dần dần cất chứa một tầng màu đỏ, khe khẽ chuyển ánh mắt đến bia mộ bên kia.

Bạch Trạm Nam trầm mặc một lát, vẫn nâng chân đi tới.

Không ngờ, ánh mắt bà nhìn anh không giống như đang nhìn kẻ thù, mà như thấy quỷ, sắc mặt tái nhợt không có chút máu, hai cánh môi ập úng hồi lâu không phát ra tiếng nào.

Bạch Trạm Nam khẽ nhú chân mày, bị tình huống trước mắt làm cho càng thêm hoang mang.

Anh nhìn Lâm Tương, phát hiện từ đầu đến cuối tiểu nha đầu vẫn luôn lạnh nhạt. Trong đầu bỗng nhiên hiện ra một ý nghĩ, có lẽ nha đầu kia không muốn để mẹ Cao Nham biết được quan hệ giữa cô và anh.

Khóe miệng Bạch Trạm Nam hiện lên độ cong tự giấu, chủ động nhìn bà giới thiệu: “Tôi là người phụ trách việc phá bỏ và di dời lần này, chuyện này tôi sẽ bàn giao hợp lý giúp bác.”

Bà kinh ngạc há miệng thở dốc, sắc mặt đột nhiên thay đổi, run giọng lên án: “Mày không sợ bị sét đánh, làm việc xấu cuối cùng cũng sẽ bị báo ứng.”

Bạch Trạm Nam không muốn kích động bà ấy, vẫn nỗ lực thuyết phục: “Cho dù không phải tôi thì mảnh đất đó cũng sẽ qua tay người khác, mỗi bước phát triển thành phố sẽ không vì một người hay một việc cũ đã qua mà ngừng bước.”

Bà làm sao có thể nghe vào được, che ngực tức giận, thở hổn hển lớn miệng: “Tao sẽ đi tố cáo chúng mày, bắt cóc cường ép, tao không tin không có đạo lý.”

Bạch Trạm Nam bình tĩnh nhìn bà một cái, mím môi không nói tiếp, nhưng ánh mắt ‘tắt đèn chuyển cảnh’ thẳng tắp nhìn về phía Lâm Tương. Tiểu nha đầu vẫn trầm mặc nhìn anh, từ đầu đến cuối vẫn chưa định nói một câu với anh.

Bạch Trạm Nam thấy buồn bực khó chịu, giữa cổ họng như bị một bàn tay vô hình cứng ngắc bóp chặt, rất lâu mới nói: “Đi thôi, tôi đưa hai người trở về.”

“Chúng tôi không ngồi xe của cậu.” Bà hừ lạnh một tiếng, xem ra rất mạnh mẽ không chịu khuất phục.

Trái lại Lâm Tương không nói chuyện, Bạch Trạm Nam nhìn cô một cái, giọng nói dịu đi không ít: “Ở trên núi gió to, sức khỏe của bác không tốt, cho dù phải tố cáo tôi thì trước hết vẫn phải chăm sóc cơ thể cho thật tốt.”

Trong mắt bà có chút buông lỏng, Lâm Tương hạ giọng khuyên nhủ bên tai bà: “Bác gái, hôm khác chúng ta lại đến thăm Cao Nham và bác trai, sức khỏe bác vừa mới bình phục, không thể lại bị cảm lạnh.”

Thái độ của bà đối với Lâm Tương không giống như trước, nghe xong lời cô thoáng bình tĩnh trở lại.

Bạch Trạm Nam đoán rằng có lẽ mấy ngày nay hai người cùng nhau ở Cao gia nên cũng có cảm tình, nha đầu kia tuy cục cằn nhưng rất tốt bụng, dù sao vẫn có thể khiến cho bà vốn cô đơn tịch mịch cảm động.

Bà được Lâm Tương dìu đỡ đi lên phía trước, bước chân Bạch Trạm Nam vừa mới nâng lên bỗng nhiên ngừng lại.

Không biết vì sao, anh bỗng nhiên có chút tò mò không biết Cao Nham thế nào, mà lại là người đàn ông ngự trị trong lòng Lâm Tương nhiều năm như vậy, rốt cuộc là người đàn ông ra sao.

Nhân cơ hội ánh lửa còn chưa tắt hết, Bạch Trạm Nam thấy được khuôn mặt trên bia mộ.

Ai ngờ chỉ liếc mắt một cái, anh hoàn toàn giật mình tại chỗ, máu toàn thân giống như bị đông lạnh.

Bạch Trạm Nam đưa bà và Lâm Tương đến căn nhà trọ trước kia của Cao Nham, mặc dù mấy năm nay họ ở cùng nhau, nhưng căn nhà trọ này vẫn bị Lâm Tương trộm thuê.

Cho dù Lâm Tương không nói, Bạch Trạm Nam cũng biết cô thường đi đâu, hơn nữa còn ở lại cả ngày.

Khi anh đưa họ đến dưới lầu, vẻ mặt Lâm Tương rõ ràng có chút không được tự nhiên.

Bạch Trạm Nam không phải là một quý ông khi xuống xe, anh chẳng qua chỉ tựa lưng vào ghế dựa chậm rãi nhả khói. Sau khi bà Cao xuống xe ngay cả liếc nhìn anh một cái cũng không, lập tức đi tới hành lang, Lâm Tương đi ra vài bước hơi dừng lại, phức tạp quay trở lại.

Xuyên qua lớp sương mù Bạch Trạm Nam nhìn cô gái trước mặt, vẫn là khuôn mặt nhỏ nhắn tươi đẹp mộc mạc, ánh mắt sạch sẽ trong suốt, nhưng bỗng nhiên anh cảm thấy chính mình càng ngày càng không nhìn thấu được cô.

Lâm Tương trầm mặc vài giây, khách sáo nói: “Cảm ơn anh đã đưa chúng tôi về.”

Bạch Trạ Nam không nói chuyện, Lâm Tương dường như cũng không biết nên nói gì, sự xa cách lan tràn giữa hai người, cuối cùng vẫn là tiểu nha đầu chủ động gạt đầu tạm biệt: “Em lên đây.”

“Em tìm anh, là do anh giống cậu ta.” Tại khoảnh khắc Lâm Tương xoay người kia, Bạch Trạ Nam lạnh lùng hỏi ra.

Sống lưng cô đột nhiên cứng đờ, ngón tay buông xuống bên người chậm rãi cuộn chặt lại.

Bạch Trạ Nam cười trào phúng, khi anh nhìn thấy hình dáng của Cao Nham, khuôn mặt quen thuộc, ngũ quan rất giống,... một khắc đó tất cả mọi chuyện đều trở nên rõ ràng.

Vì điều gì mà ngay tại lần đầu tiên gặp anh Lâm Tương đã đưa ra đề nghị “bao dưỡng”? Vì điều gì mà sau khi uống rượu Lâm Tương bỗng nhiên theo sát anh hôn môi rồi lên giường?

Khi đó, trong lòng cô rõ ràng là nghĩ tới người đàn ông trên bia mộ!

Bạch Trạ Nam anh, từ đầu đến cuối chẳng qua chỉ là kẻ thế thân.

Bạch Trạ Nam nhả ra một vòng khói, đưa tay ném điếu thuốc còn hơn phân nửa ra ngoài cửa xe, không khói giũ cọt cười thành tiếng: “Chim ưng cả đời dũng mãnh, cuối cùng lại bị chim nhạn mổ mắt, Lâm Tương, tạm biệt.”

Chiếc Land Rover rời đi, Lâm Tương đứng tại chỗ một lúc lâu vẫn chưa nhúc nhích, bên tai vẫn văng vẳng tiếng cười châm chọc và lạnh lẽo của Bạch Trạ Nam, trái tim cô đã rét buốt từ lâu, bỗng chốc cảm thấy thoáng một cái đau kịch liệt.

Tác giả có lời muốn nói:

Đúng vậy, tam thiếu đáng thương của chúng ta bị xem là thế thân T T, đoạn sau còn có ngược, một phần ngắn ngược nam chính. Gần đây tôi thích viết về nam chính bị ngược.....

Cảm ơn lời dặn dò của các cô gái, tối hôm qua quên mất không gửi lời chúc mừng năm mới tới mọi người, hôm nay bổ sung, hi vọng không muộn O(_)O

~

Chương 5

Từ trước đến nay Bạch Trạ Nam không phải là người bằng lòng chịu thiệt, bản thân anh vẫn luôn làm theo phương châm sống của mình, tuyệt đối không có ai bị cản mà lại xem như không có việc gì. Thực sự hành động của Lâm Tương khiến cho anh khó chịu nói không nên lời, cảm giác khó chịu này tuyệt đối không chỉ do danh dự của đàn ông bị khiêu khích.

Anh không biết sự khó chịu này đến từ đâu. Sau ngày đó, dường như nhìn cái gì anh cũng thấy không thuận mắt, chính là sự buồn rầu ảm ức không thể nào giải tỏa.

Đúng dịp Bạch Cẩn Tây đến Giang thị công tác, hai người hẹn nhau đi uống rượu. Nhìn khuôn mặt của anh nhịn không được cười nhạt: “Không phải là bị đàn bà lừa giỡn sao? Cậu vốn cũng hay chơi đùa như thế, có gì mà phải tức giận?”

Đúng vậy, có gì mà phải tức giận? Nhưng mà Bạch Trạ Nam lại cảm thấy rất khó chịu.

Mặc dù ngay từ đầu cả anh và Lâm Tương đều không thực sự có tình cảm với nhau, anh vì lợi ích, Lâm Tương lại tìm kiếm an ủi từ trên người anh. Có vẻ như việc này rất công bằng, nhưng anh vẫn có cảm giác bị thương.

Có người ôm mấy cô gái đi qua trước mặt. Bạch Trạ Nam không chú ý, nhưng ngược lại đối phương dừng bước, cười toe toét chào hỏi anh: “Thật trùng hợp Bạch tổng, không bằng cùng nhau uống một chén?”

Bạch Trạ Nam ngẩng đầu nhìn lên, thì ra là Tiêu Tuấn.

Quan hệ giữa anh và người này cũng rất đơn giản, hơn nữa vừa thấy anh ta anh lại nhớ tới mối quan hệ với Lâm Tương, trong lòng càng thêm bức bối: “Thôi khỏi, chúng tôi định đi.”

Tiêu Tuấn không biết điều, chỉ đuổi mấy người đàn bà bên cạnh đi, tự mình thản nhiên đến gần anh: “Bạch tổng cần gì phải từ chối người ở ngoài ngàn dặm như vậy, uống một chén cũng không mất bao nhiêu thời gian.”

Bạch Trạ Nam càng thêm chán ghét anh ta. Người này như hoàn toàn không cảm thấy được tâm trạng chán chường của anh, rót rượu rồi cụng ly với hai người: “Nào nào nào, hẹn trước không bằng ngẫu nhiên gặp gỡ.”

Bạch Trạ Nam nhú mồm, vẻ mặt lười nhác, nhưng trái lại Bạch Cẩn Tây rất có phong độ: “Tiêu tổng có hứng thú như vậy, tôi uống với anh một ly.”

Từ đầu đến cuối Tiêu Tuấn mặt mày hớn hở, cũng không để ý tới sự lạnh nhạt của Bạch Trạ Nam, ngồi một bên tán dóc với Bạch Cẩn Tây một lúc. Đến lúc Bạch Trạ Nam uống không ít mới quay sang hỏi thăm: “Hình như tâm trạng Bạch tổng không tốt?”

Bạch Trạ Nam không nói lời nào, chỉ liếc mắt ngó vực nhìn anh ta.

Tiêu Tuấn bĩu môi, cười kì dị: “Chắc không phải vì con gái của Lâm gia chứ?”

Bạch Trạ Nam nhớ tới dáng vẻ hung dữ đánh Tiêu Tuấn của Lâm Tương lúc đó, nghĩ rằng nhất định giữa hai người từng có chuyện. Khi đó anh không để tâm tới việc riêng của Lâm Tương, chỉ nghĩ nhanh chóng chơi đùa cô ấy ở trên giường, rồi cuộc cũng không hỏi tới cùng là có chuyện gì xảy ra.

Lúc này bỗng nhiên có hứng thú, hơi hơi híp mắt liếc anh ta một cái: “Anh rất thân quen với cô ấy?”

“Không coi là quá thân thiết, trước kia có chút hứng thú với cô ta, về sau...” Anh ta cố ý dừng một chút, quan sát phản ứng qua tròng mắt của Bạch Trạ Nam mới nói tiếp: “Cô ta và một thằng nhóc lưu manh có quan hệ rất tốt, đồn đại ầm ĩ, nghe nói hai người họ còn ở chung bên ngoài, thằng nhóc lưu manh kia cứ thấy cô ta là lại gọi chị dâu.”

Nếp nhăn giữa hai lông mày của Bạch Trạ Nam uốn lại càng sâu, hung hăng uống một hớp rượu mới lạnh lùng nói: “Đối với những điều này tôi không có hứng thú.”

Tiêu Tuấn có chút dăm chiêu ngừng lại, khoe miệng khê cong: “Được rồi, nói đến việc anh sẽ cảm thấy hứng thú. Lâm Tương rất yêu thằng nhóc lưu manh kia, hẳn đã chết vài năm mà cô ta vẫn nhớ mãi không quên. Lâm Diệu Khang tìm rất nhiều đối tượng cho cô ta nhưng cô ta đều chán ghét, vì sao khi gặp gỡ với Bạch tổng thì lập tức thay đổi?”

Trong thâm tâm Bạch Trạ Nam tự nói, bố mày không phải trở thành kẻ thế thân hay sao.

Nhưng mà điều Tiêu Tuấn nói ra, so với suy nghĩ của anh càng khiến cho anh phần nộ hơn.

Tiêu Tuấn đi rồi, chai rượu trước mặt Bạch Trạ Nam đã nhanh chóng thấy đáy.

Bạch Cẩn Tây chứng kiến cả quá trình. Hiện tại nhìn bộ dạng anh liên tục xuất hiện sự khó chịu, không khỏi chống sườn mặt nhìn anh cười, bộc lộ điệu cười yêu nghiệt mà sâu xa khó hiểu: “Cậu không phải...”

Bạch Trạ Nam quay đầu trừng mắt nhìn anh: “Anh, mẹ nó nếu dám nói lung tung một chữ, tôi liền nói cho anh cả biết anh lại lén lút đi gặp cô gái kia.”

Bạch Cẩn Tây buồn cười quơ quơ chén rượu, một chút cũng không sợ uy hiếp của anh: “Thực ra yêu trước cũng không có gì là mất mặt, đời này cậu không chính thức một lần nói chuyện yêu đương, làm sao biết được thích là cảm giác gì?”

Nếu không quan tâm, yêu thích thì sao lại cảm giận sự lừa gạt của cô như vậy.

Bạch Trạ Nam nghiêm mặt lạnh lùng, thật lâu sau mới nghẹn ra một câu: “Ai nói tôi không biết, trong lòng tôi có người.”

Bạch Cẩn Tây khó tin trừng mắt mở to, giống như lén lút nhìn vào một bí mật khủng khiếp: “Ai?”

Bạch Trạ Nam viện cớ đi vệ sinh, khéo léo tránh né đề tài này. Anh không muốn cùng anh hai bàn luận về vấn đề tình cảm. Mặc dù anh hai anh rất hiểu tình yêu, nhưng đáng tiếc quá cố chấp.

Đã là vì gắn bó với một người phụ nữ thì số mệnh cũng không quan trọng, ở trong mắt anh ấy chỉ số IQ EQ đều trở thành con số âm, làm gì có tư cách dạy bảo anh?

Bạch Trạm Nam vừa vặn đi tới chỗ rẽ hành lang chợt nghe thấy tiếng một trận ẩu đả. Trong quán bar việc tranh giành tình nhân gây sự với nhau xảy ra không ít, anh không muốn xen vào. Nhưng mà mới vừa bước chân ra chợt nghe thấy một cái tên, lại còn rất quen thuộc.

“Chung Hiếu Cần, mẹ nó, lấy cái gì mà đòi đấu với tao, mày thực sự tưởng rằng mày là anh hùng?”

Bước chân Bạch Trạm Nam như đình trệ, nghiêng người dựa vào ánh sáng không rõ nét lấm nhìn bên gò má bị sưng nhẹ của người còn ít tuổi, mặt mày vẫn không có gì thay đổi, còn có thể lảng máng nhìn ra bộ dạng lúc nhỏ. Nhưng mà giờ phút này trên người cậu ta tràn đầy sự tàn bạo, như con báo săn trong cơn thịnh nộ.

Quản lí quán bar ra hiệu cho bảo vệ bên cạnh, bảo vệ bước đến, dùng sức đánh trên lưng cậu ta một cước.

Chung Hiếu Cần kêu lên một tiếng đau đớn, nắm đấm bị kìm hãm lại, gân xanh nổi lên.

Quản lí quán bar cúi người vỗ vỗ hai má cậu, châm chọc cười ra tiếng: “Tôi thấy mệnh cô ta là mệnh tốt, nhưng sau khi chơi đùa cảm thấy cũng không có hứng thú gì, không khác gì một con cá chết. Thực ra anh không cần phải nịnh nọt đối tốt với cô ta.”

“Fuck, mẹ nó!” Chung Hiếu Cần phì một ngụm nước bọt vào mặt hắn ta, đáy mắt giống như ứ máu.

Bảo vệ vung tay chuẩn bị đánh lên mặt cậu, Bạch Trạm Nam bước từng bước ra, đứng dưới ánh đèn quất một tiếng: “Dừng tay.”

Chung Hiếu Cần không nghĩ tới còn có thể gặp lại Bạch Trạm Nam – là người anh cả cùng cậu và chị gái lớn lên trước đây. Lại thấy Bạch Cần Tây từ đầu đến cuối ngồi một bên chăm chăm đánh giá mình, không được tự nhiên nhếch miệng: “Cảm ơn anh ba.”

Bạch Trạm Nam cười lắc đầu, chờ y tá bôi thuốc cho cậu xong mới mở miệng: “Vì sao bọn họ lại đánh cậu?”

Chung Hiếu Cần hơi khó mở miệng, chẳng qua chỉ niết nắm tay phát ra tiếng.

Bạch Cần Tây nhìn sắc mặt đứa nhỏ này tái nhợt, biết điều cầm bao thuốc đứng lên: “Anh ra hành lang hút thuốc, hai đứa cứ tán gẫu.”

Bạch Trạm Nam qua phân tích cũng hiểu được đại khái. Hóa ra bạn gái của Hiếu Cần làm việc ở đây, lại bị quản lí hạ thuốc mê. Đáng tiếc cô gái này không quyền không thế, cuối cùng có oan nhưng không có chỗ để tố cáo.

Bạch Trạm Nam không có tâm trạng mà đồng tình, lần này lại hiếm thấy chủ động muốn giúp Chung Hiếu Cần.

Chung Hiếu Cần ngẩn người, vui sướng trừng to mắt: “Anh ba, anh nói thật sao? Nếu anh giúp em, nhất định có thể đưa tên cầm thú kia ra trước công lý.”

Bạch Trạm Nam hồ hững gật đầu, lại hơi nheo con ngươi hẹp dài: “A, đúng rồi, chị cậu có khỏe không?”

“.....”

Lâm Tương giúp bà Cao xuống căn nhà trọ ngày trước của Cao Nham. Thái độ của bà không còn thù địch cô như trước, nhưng mà cũng không sẵn lòng phản ứng với cô như thế.

Cuối tuần Lâm Tương mua đồ ăn tối, bà lại nói muốn ăn sủi cảo.

Lâm Tương cũng không giỏi nấu ăn, chỉ làm được mấy món xào đơn giản là cùng, làm sủi cảo đòi hỏi kỹ thuật cao như vậy cô khó có thể làm được. Bà thấy cô lộ vẻ khó xử, không khỏi cười nhạo ra tiếng: “Sao vậy, sợ phiền phức?”

Lâm Tương còn không kịp nói chuyện, bà đã cầm lấy cái khuôn bên cạnh, than thân trách phận: “Nếu con tôi còn sống, muốn ăn gì nó đều làm cho tôi thỏa mãn.”

Lâm Tương đành phải lặng lẽ ra cửa.

Bà là cố ý gây khó dễ cô, những điều này Lâm Tương đều biết. Nhưng mà đây là cô thiếu Cao Nham, cho dù bà ấy có mắng mỏ, có đánh chửi cũng xứng đáng.

Ở đây cách siêu thị rất xa, Lâm Tương đành phải đến khu chợ gần đây mua nguyên liệu. Lúc trở về phải đi qua một khu phố cũ. Nơi này có vài trường học nên Chính phủ đã ra lệnh cấm chạy xe vào.

Nhưng mà từ xa Lâm Tương nhìn thấy một chiếc xe thể thao màu đen nhanh chóng lướt qua rất nhanh, hoàn toàn không để ý đến người xung quanh.

Đối với ngưỡng kẻ như thế Lâm Tương cực kì chán ghét, quả nhiên chẳng mấy chốc xe thể thao suýt nữa đụng phải một đứa bé tám tuổi, đứa bé có lẽ bị làm cho hoảng hồn, sợ hãi không bình tĩnh, ngã ngồi ở giữa đường, một lúc lâu sau cũng chưa lấy lại được tinh thần.

Về mặt người đàn ông trên xe thể thao sốt ruột, hung hăng nhún còi: “Muốn chết à?”

Đứa bé không đứng dậy, người trên xe thể thao lướt qua cửa xe xuống dưới, hất nhanh nhẹn lấy ra từ cái ví da màu đen mấy tờ tiền mặt ném xuống đất: “Đủ rồi, cút nhanh.”

Lâm Tương thấy rõ ràng người nọ, cắn chặt hàm răng, ngón tay nắm túi đồ thật chặt.

Đứa bé kia hốc mắt đỏ hồng, cả lúc lâu vẫn chưa di chuyển, không biết là do sợ hãi hay thật sự bị thương ở đâu.

Lâm Tương nhẫn nhịn, bước đến giúp đứa bé đứng lên.

Cậu thanh niên không nghĩ tới sẽ có người gặp chuyện bất bình, đến khi thấy rõ khuôn mặt Lâm Tương, mỉm cười tháo kính râm: “Yo, tưởng là ai, thì ra là Lâm đại tiểu thư, đã lâu không gặp.”

Lâm Tương lạnh lùng nhìn hắn, giọng điệu như bao phủ một tầng băng lạnh: “Tiêu Tuấn, anh không biết chỗ này là đường dành riêng cho người đi bộ sao?”

Tiêu Tuấn cà lơ phát phơ đuôi chân, bộ dạng lười biếng, thờ ơ nói: “À, biết.”

Nắm tay bên người Lâm Tương nắm lại càng chặt: “Biết mà anh còn...”

Tiêu Tuấn một lần nữa đeo kính râm vào, không quan tâm đến buông tay: “Thì sao, không phải không chết à? Cho dù chết thì em cũng biết anh có biện pháp xử lí.”

Lời này làm cho hận ý trong lòng Lâm Tương đột nhiên tăng cao, Tiêu Tuấn cố tình không nhìn ra, còn áp sát cô khiêu khích: “Người khác không biết, nhưng em còn không rõ?”

Lâm Tương dường như làm không suy nghĩ: đưa tay hất tất cả số nguyên liệu nấu ăn lên mặt anh ta, tiếp theo hạ một quyền lên mặt. Cô bộc phát tấn công, sức lực vô cùng lớn. Đáng tiếc sức lực nam nữ cách biệt, hơn nữa lúc này Tiêu Tuấn đang rất tỉnh táo, chỉ cần hơi nghiêng đầu liền tránh được đòn tấn công của cô.

Anh ta đặt ngón cái lên khóe môi, cười lạnh nhìn mắt Lâm Tương: “Khi đó uống nhiều quá mới có thể bị em lập mưu, thực sự cái gì cũng không biết. Nếu không nể mặt ba em và Bạch Trạm Nam, Lâm Tương, em cho rằng em bây giờ còn có thể yên ổn sao?”

Lâm Tương tức giận, toàn thân run lên, cô đã gặp qua kẻ vô sỉ, nhưng chưa từng gặp kẻ nào vô sỉ đến như vậy.

“Chính anh hại chết Cao Nham.”

“Ai nhìn thấy?” Tiêu Tuấn cười tới gần cô, trong mắt tràn đầy đắc ý: “Lâm Tương, không ai có thể làm gì được tôi. Ba em sẽ không vì tên côn đồ kia mà ra mặt đâu. Ông ấy muốn bỏ qua người đó, khiến người ta biết con gái của mình và tên lưu manh qua lại với nhau, em làm cho khuôn mặt già nua của ông để vào đâu?”

Lâm Tương cắn chặt răng, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

Cô biết bản thân không có biện pháp gây khó dễ Tiêu Tuấn, nếu thực sự có thể, sẽ không để cho tên khốn nạn này ung dung nhiều năm như vậy.

Tiêu Tuấn chậm chạp chuẩn bị lên xe, bỗng nhiên như nhớ tới điều gì lại chậm chạp xoay người: “À, quên mất, Bạch Trạ Nam cũng là người có bối cảnh, đáng tiếc em không biết phục vụ cho tốt. Hiện tại không để ý đến em, cũng vì người mới, mặc dù so với em sắc đẹp hơi kém một chút, nhưng may mắn thay người hàng thật.”

Rất cuộc Lâm Tương không thể nhẫn được nữa, đi lên kiểm chặt áo của Tiêu Tuấn: “Đồ khốn nạn, sớm muộn gì mày cũng gặp báo ứng.”

Tiêu Tuấn chậm rãi tách đầu ngón tay đang run lên của cô ra, từ khoe môi tràn ra một tiếng cười đùa cợt: “Được, chờ em có thể trừng phạt anh, ngày đó nói sau.”

Xe thể thao màu đen nghênh ngang rời đi, thậm chí còn cố ý nhấn còi vài phát. Lâm Tương đứng ở đó thật lâu cũng chưa động đậy, ngực cô vô cùng khó chịu, hai má giống như bị người ta hung hăng tát vài cái.

Người đó là kẻ thù của cô, là kẻ cô hận nhất đời này, đáng tiếc, cái gì cô cũng không làm được.

5. Chương 5

Chương 5

Từ trước đến nay Bạch Trạ Nam không phải là người bằng lòng chịu thiệt, bản thân anh vẫn luôn làm theo phương châm sống của mình, tuyệt đối không có ai bị cắn mà lại xem như không có việc gì. Thực sự hành động của Lâm Tương khiến cho anh khó chịu nói không nên lời, cảm giác khó chịu này tuyệt đối không chỉ do danh dự của đàn ông bị khiêu khích.

Anh không biết sự khó chịu này đến từ đâu. Sau ngày đó, dường như nhìn cái gì anh cũng thấy không thuận mắt, chính là sự buồn rầu ảm ức không thể nào giải tỏa.

Đúng dịp Bạch Cẩn Tây đến Giang thị công tác, hai người hẹn nhau đi uống rượu. Nhìn khuôn mặt của anh nhìn không được cười nhạt: “Không phải là bị đàn bà đùa giỡn sao? Cậu vốn cũng hay chơi đùa như thế, có gì mà phải tức giận?”

Đúng vậy, có gì mà phải tức giận? Nhưng mà Bạch Trạ Nam lại cảm thấy rất khó chịu.

Mặc dù ngay từ đầu cả anh và Lâm Tương đều không thực sự có tình cảm với nhau, anh vì lợi ích, Lâm Tương lại tìm kiếm an ủi từ trên người anh. Có vẻ như việc này rất công bằng, nhưng anh vẫn có cảm giác bị thương.

Có người ôm lấy cô gái đi qua trước mặt. Bạch Trạ Nam không chú ý, nhưng ngược lại đối phương dừng bước, cười toe toét chào hỏi anh: “Thật trùng hợp Bạch tổng, không bằng cùng nhau uống một chén?”

Bạch Trạ Nam ngẩng đầu nhìn lên, thì ra là Tiêu Tuấn.

Quan hệ giữa anh và người này cũng rất đơn giản, hơn nữa vừa thấy anh ta anh lại nhớ tới mối quan hệ với Lâm Tương, trong lòng càng thêm bức bối: “Thôi khỏi, chúng tôi định đi.”

Tiêu Tuấn không biết điều, chỉ đuổi mấy người đàn bà bên cạnh đi, tự mình thân nhiên đến gần anh: “Bạch tổng cần gì phải từ chối người ở ngoài ngàn dặm như vậy, uống một chén cũng không mất bao nhiêu thời gian.”

Bạch Trạ Nam càng thêm chán ghét anh ta. Người này như hoàn toàn không cảm thấy được tâm trạng chán chường của anh, rót rượu rồi cộng ly với hai người: “Nào nào nào, hẹn trước không bằng ngẫu nhiên gặp gỡ.”

Bạch Trạm Nam nhú mảy, vẻ mặt lười nhác, nhưng trái lại Bạch Cẩn Tây rất có phong độ: “Tiêu tổng có hứng thú như vậy, tôi uống với anh một ly.”

Từ đầu đến cuối Tiêu Tuấn mặt mảy hớn hớn, cũng không để ý tới sự lạnh nhạt của Bạch Trạm Nam, ngồi một bên tán dóc với Bạch Cẩn Tây một lúc. Đến lúc Bạch Trạm Nam uống không ít mới quay sang hỏi thăm: “Hình như tâm trạng Bạch tổng không tốt?”

Bạch Trạm Nam không nói lời nào, chỉ liếc mắt ngó vực nhìn anh ta.

Tiêu Tuấn bĩu môi, cười kì dị: “Chắc không phải vì con gái của Lâm gia chứ?”

Bạch Trạm Nam nhớ tới dáng vẻ hung dữ đánh Tiêu Tuấn của Lâm Tương lúc đó, nghĩ rằng nhất định giữa hai người từng có chuyện. Khi đó anh không để tâm tới việc riêng của Lâm Tương, chỉ nghĩ nhanh chóng chơi đùa cô ấy ở trên giường, rốt cuộc cũng không hỏi tới cùng là có chuyện gì xảy ra.

Lúc này bỗng nhiên có hứng thú, hơi hơi híp mắt liếc anh ta một cái: “Anh rất thân quen với cô ấy?”

“Không coi là quá thân thiết, trước kia có chút hứng thú với cô ta, về sau...” Anh ta cố ý dừng một chút, quan sát phản ứng qua tròng mắt của Bạch Trạm Nam mới nói tiếp: “Cô ta và một thằng nhóc lưu manh có quan hệ rất tốt, đồn đại ầm ĩ, nghe nói hai người họ còn ở chung bên ngoài, thằng nhóc lưu manh kia cứ thấy cô ta là lại gọi chị dâu.”

Nếp nhăn giữa hai lông mày của Bạch Trạm Nam uốn lại càng sâu, hung hăng uống một hớp rượu mới lạnh lùng nói: “Đối với những điều này tôi không có hứng thú.”

Tiêu Tuấn có chút dăm chiêu ngừng lại, khoe miệng khê cong: “Được rồi, nói đến việc anh sẽ cảm thấy hứng thú. Lâm Tương rất yêu thằng nhóc lưu manh kia, hẳn đã chết vài năm mà cô ta vẫn nhớ mãi không quên. Lâm Diệu Khang tìm rất nhiều đối tượng cho cô ta nhưng cô ta đều chán ghét, vì sao khi gặp gỡ với Bạch tổng thì lập tức thay đổi?”

Trong thâm tâm Bạch Trạm Nam tự nói, bố mảy không phải trở thành kẻ thế thân hay sao.

Nhưng mà điều Tiêu Tuấn nói ra, so với suy nghĩ của anh càng khiến cho anh phần nộ hơn.

Tiêu Tuấn đi rồi, chai rượu trước mặt Bạch Trạm Nam đã nhanh chóng thấy đáy.

Bạch Cẩn Tây chứng kiến cả quá trình. Hiện tại nhìn bộ dạng anh liên tục xuất hiện sự khó chịu, không khỏi chống sườn mặt nhìn anh cười, bộc lộ điệu cười yêu nghiệt mà sâu xa khó hiểu: “Cậu không phải...”

Bạch Trạm Nam quay đầu trừng mắt nhìn anh: “Anh, mẹ nó nếu dám nói lung tung một chữ, tôi liền nói cho anh cả biết anh lại lén lút đi gặp cô gái kia.”

Bạch Cẩn Tây buồn cười quơ quơ chén rượu, một chút cũng không sợ uy hiếp của anh: “Thực ra yêu trước cũng không có gì là mất mặt, đời này cậu không chính thức một lần nói chuyện yêu đương, làm sao biết được thích là cảm giác gì?”

Nếu không quan tâm, yêu thích thì sao lại cảm giận sự lừa gạt của cô như vậy.

Bạch Trạm Nam nghiêm mặt lạnh lùng, thật lâu sau mới nghẹn ra một câu: “Ai nói tôi không biết, trong lòng tôi có người.”

Bạch Cẩn Tây khó tin trừng mắt mở to, giống như lén lút nhìn vào một bí mật khủng khiếp: “Ai?”

Bạch Trạm Nam viện cớ đi vệ sinh, khéo léo tránh né đề tài này. Anh không muốn cùng anh hai bàn luận về vấn đề tình cảm. Mặc dù anh hai anh rất hiểu tình yêu, nhưng đáng tiếc quá cố chấp.

Đã là vì gắn bó với một người phụ nữ thì số mệnh cũng không quan trọng, ở trong mắt anh ấy chỉ số IQ EQ đều trở thành con số âm, làm gì có tư cách dạy bảo anh?

Bạch Trạm Nam vừa vặn đi tới chỗ rẽ hành lang chợt nghe thấy tiếng một trận ẩu đả. Trong quán bar việc tranh giành tình nhân gây sự với nhau xảy ra không ít, anh không muốn xen vào. Nhưng mà mới vừa bước chân ra chợt nghe thấy một cái tên, lại còn rất quen thuộc.

“Chung Hiếu Cần, mẹ nó, lấy cái gì mà đòi đấu với tao, mảy thực sự tưởng rằng mảy là anh hùng?”

Bước chân Bạch Trạ̣m Nam như ðĩnh trệ, nghiêng người dựa vào ánh sáng không rõ nét lậ́m nhìn bên gò má bị sưng nhẹ của người còn ít tuổi, mặt mày vẫn không có gì thay ðổi, còn có thể lặ́ng mạ́ng nhìn ra bộ dạng lúc nhỏ. Nhưng mà giờ phút này trên người cậu ta tràn ðầy sự tàn bạo, như con báo sẵn trong cơn thịnh nộ.

Quản lí quán bar ra hiệu cho bảo vệ bên cạnh, bảo vệ bước ðến, dùng sức ðánh trên lưng cậu ta một cượ̀c.

Chung Hiếu Cậ̀n kêu lên một tiếng ðau ðớn, nắm ðắm bị kìm hãm lại, gân xanh nổi lên.

Quản lí quán bar cúi người vỗ vỗ hai má cậu, chặ̉m chọc cười ra tiếng: “Tôi thấy mệnh cô ta là mệnh tốt, nhưng sau khi chơi ðùa cảm thấy cũng không có hứng thú gì, không khác gì một con cá chết. Thực ra anh không cần phải nị̃nh nộ̣t ðối tốt với cô ta.”

“Fuck, mẹ nó!” Chung Hiếu Cậ̀n phì một ngụm nước bọt vào mặt hặ́n ta, ðấy mắt giống như ứ máu.

Bảo vệ vung tay chuẩn bị ðánh lên mặt cậu, Bạch Trạ̣m Nam bước từng bước ra, ðứng dưới ánh ðèn quặ́t một tiếng: “Đừng tay.”

Chung Hiếu Cậ̀n không nghĩ tới còn có thể gặp lại Bạch Trạ̣m Nam – là người anh cả cùng cậu và chị gái lớn lên trước ðây. Lại thấy Bạch Cậ̀n Tây từ ðầu ðến cuối ngộ̀i một bên chặ̉m chặ̉m ðánh giá mình, không ðược tự nhiên nhếch miệng: “Cảm ơn anh ba.”

Bạch Trạ̣m Nam cười lặ́c ðầu, chờ y tá bôi thuốc cho cậu xong mới mở miệng: “Vì sao bọn họ lại ðánh cậu?”

Chung Hiếu Cậ̀n hơi khó mở miệng, chặ̉ng qua chỉ niết nắm tay phát ra tiếng.

Bạch Cậ̀n Tây nhìn sắc mặt ðứa nhỏ này tạ́i nhộ̣t, biết ðiều cầm bao thuốc ðứng lên: “Anh ra hành lang hút thuốc, hai ðứa cứ tán gẫu.”

Bạch Trạ̣m Nam qua phân tích cũng hiểu ðược ðại khái. Hóa ra bạn gái của Hiếu Cậ̀n làm việc ở ðây, lại bị quản lí hạ thuốc mê. Đáng tiếc cô gái này không quyền không thế, cuối cùng có oan nhưng không có chỗ ðể tố cáo.

Bạch Trạ̣m Nam không có tâm trạng mà ðồng tình, lần này lại hiếm thấy chủ ðộng muốn giúp Chung Hiếu Cậ̀n.

Chung Hiếu Cậ̀n ngặ́n người, vui sướng trượ̀ng to mắt: “Anh ba, anh nói thật sao? Nếu anh giúp em, nhất ðịnh có thể ðưa tên cầm thú kia ra trước công lý.”

Bạch Trạ̣m Nam hồ hự̃ng gặ́t ðầu, lại hơi nheo con ngươi hẹp dài: “A, ðúng rồi, chị cậu có khỏe không?”

“.....”

Lâm Tương giúp bà Cao xuống căn nhà trọ ngày trước của Cao Nham. Thái ðộ của bà không còn thù ðịch cô như trước, nhưng mà cũng không sẵn lòng phản ứng với cô như thế.

Cuối tuần Lâm Tương mua ðồ ăn tối, bà lại nói muốn ăn sủi cảo.

Lâm Tương cũng không giỏi nấu ăn, chỉ làm ðược mấy món xào ðơn giản là cùng, làm sủi cảo ðòi hỏi kĩ thuật cao như vậy cô khó có thể làm ðược. Bà thấy cô lộ vẻ khó xử, không khỏi cười nhạo ra tiếng: “Sao vậy, sợ phiền phức?”

Lâm Tương còn không kịp nói chuyện, bà ðã cầm lấy cái khuông bên cạnh, than thân trách phạ̣n: “Nếu con tôi còn sống, muốn ăn gì nó ðều làm cho tôi thỏa mạ̃n.”

Lâm Tương ðành phải lặ̣ng lẽ ra cửa.

Bà là cố ý gây khó ðễ cô, những ðiều này Lâm Tương ðều biết. Nhưng mà ðây là cô thiếu Cao Nham, cho dù bà ấy có mạ́ng mỗ, có ðánh chửi cũng xứng ðáng.

Ở ðây cách siêu thị rất xa, Lâm Tương ðành phải ðến khu chợ gần ðây mua nguyên liệu. Lúc trở về phải ði qua một khu phố cũ. Nơi này có vài trường học nên Chính phủ ðã ra lệnh cấm chạy xe vào.

Nhưng mà từ xa Lâm Tương nhìn thấy một chiếc xe thể thao màu đen nhanh chóng lướt qua rất nhanh, hoàn toàn không để ý đến người xung quanh.

Đối với người như thế Lâm Tương cực kì chán ghét, quả nhiên chẳng mấy chốc xe thể thao suýt nữa đụng phải một đứa bé tám tuổi, đứa bé có lẽ bị làm cho hoảng hồn, sợ hãi không bình tĩnh, ngã ngồi ở giữa đường, một lúc lâu sau cũng chưa lấy lại được tinh thần.

Về mặt người đàn ông trên xe thể thao sốt ruột, hung hăng nhún còi: “Muốn chết à?”

Đứa bé không đứng dậy, người trên xe thể thao lướt qua cửa xe xuống dưới, hất nhanh nhện lấy ra từ cái ví da màu đen mấy tờ tiền mặt ném xuống đất: “Đủ rồi, cút nhanh.”

Lâm Tương thấy rõ ràng người nọ, cắn chặt hàm răng, ngón tay nắm túi đồ thật chặt.

Đứa bé kia hốc mắt đỏ hồng, cả lúc lâu vẫn chưa di chuyển, không biết là do sợ hãi hay thật sự bị thương ở đâu.

Lâm Tương nhẫn nhịn, bước đến giúp đứa bé đứng lên.

Cậu thanh niên không nghĩ tới sẽ có người gặp chuyện bất bình, đến khi thấy rõ khuôn mặt Lâm Tương, mỉm cười tháo kính râm: “Yo, tưởng là ai, thì ra là Lâm đại tiểu thư, đã lâu không gặp.”

Lâm Tương lạnh lùng nhìn hắn, giọng điệu như bao phủ một tầng băng lạnh: “Tiêu Tuấn, anh không biết chỗ này là đường dành riêng cho người đi bộ sao?”

Tiêu Tuấn càu lợ phát phơ đuôi chân, bộ dạng lười biếng, thờ ơ nói: “À, biết.”

Nắm tay bên người Lâm Tương nắm lại càng chặt: “Biết mà anh còn...”

Tiêu Tuấn một lần nữa đeo kính râm vào, không quan tâm đến buông tay: “Thì sao, không phải không chết à? Cho dù chết thì em cũng biết anh có biện pháp xử lí.”

Lời này làm cho hận ý trong lòng Lâm Tương đột nhiên tăng cao, Tiêu Tuấn cố tình không nhìn ra, còn áp sát cô khiêu khích: “Người khác không biết, nhưng em còn không rõ?”

Lâm Tương dường như làm không suy nghĩ: đưa tay hất tất cả số nguyên liệu nấu ăn lên mặt anh ta, tiếp theo hạ một quyền lên mặt. Cô bộc phát tấn công, sức lực vô cùng lớn. Đáng tiếc sức lực nam nữ cách biệt, hơn nữa lúc này Tiêu Tuấn đang rất tỉnh táo, chỉ cần hơi nghiêng đầu liền tránh được đòn tấn công của cô.

Anh ta đặt ngón cái lên khóe môi, cười lạnh nhìn mắt Lâm Tương: “Khi đó uống nhiều quá mới có thể bị em lập mưu, thực sự cái gì cũng không biết. Nếu không nể mặt ba em và Bạch Trạ Nam, Lâm Tương, em cho rằng em bây giờ còn có thể yên ổn sao?”

Lâm Tương tức giận, toàn thân run lên, cô đã gặp qua kẻ vô sỉ, nhưng chưa từng gặp kẻ nào vô sỉ đến như vậy.

“Chính anh hại chết Cao Nham.”

“Ai nhìn thấy?” Tiêu Tuấn cười tới gần cô, trong mắt tràn đầy đắc ý: “Lâm Tương, không ai có thể làm gì được tôi. Ba em sẽ không vì tên côn đồ kia mà ra mặt đâu. Ông ấy muốn bỏ qua người đó, khiến người ta biết con gái của mình và tên lưu manh qua lại với nhau, em làm cho khuôn mặt già nua của ông để vào đâu?”

Lâm Tương cắn chặt răng, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

Cô biết bản thân không có biện pháp gây khó dễ Tiêu Tuấn, nếu thực sự có thể, sẽ không để cho tên khốn nạn này ung dung nhiều năm như vậy.

Tiêu Tuấn chậm chạp chuẩn bị lên xe, bỗng nhiên như nhớ tới điều gì lại chậm chạp xoay người: “À, quên mất, Bạch Trạ Nam cũng là người có bối cảnh, đáng tiếc em không biết phục vụ cho tốt. Hiện tại không để ý đến em, cũng vì người mới, mặc dù so với em sắc đẹp hơi kém một chút, nhưng may mắn thay người hàng thật.”

Rất cuộc Lâm Tương không thể nhịn được nữa, đi lên kiểm chặt áo của Tiêu Tuấn: “Đồ khốn nạn, sớm muộn gì mày cũng gặp báo ứng.”

Tiêu Tuấn chậm rãi tách đầu ngón tay đang run lên của cô ra, từ khoe môi tràn ra một tiếng cười đùa cợt: “Được, chờ em có thể trừng phạt anh, ngày đó nói sau.”

Xe thể thao màu đen nghênh ngang rời đi, thậm chí còn cố ý nhấn còi vài phát. Lâm Tương đứng ở đó thật lâu cũng chưa động đậy, ngực cô vô cùng khó chịu, hai má giống như bị người ta hung hăng tát vài cái.

Người đó là kẻ thù của cô, là kẻ cô hận nhất đời này, đáng tiếc, cái gì cô cũng không làm được.

6. Chương 6

Chương 6

Khi Lâm Tương trở về, bà Cao đang tưới hoa ở ban công. Thấy cô mở cửa bước vào, lại là một trận quả trách quái gỡ: “Mấy người trẻ ngày nay, tính tình cũng thật lớn, chỉ cần nói vài câu rồi thôi. Để cho bà già này đói bụng lâu như vậy, đến bây giờ còn chưa có cơm ăn...”

Lâm Tương buồn bực không lên tiếng đi tới phòng bếp, lại nhìn đồng nguyên liệu nấu ăn thất thần. Không biết qua bao lâu mới phát hiện trên mặt có một nguồn nhiệt nóng, như thứ gì đó một đường trượt xuống cằm.

Cô mê man đưa tay lên, đầu ngón tay chạm phải một mảng ẩm ướt, khi chảy qua khoe môi còn đọng lại sự khổ sở chua chát.

Đã bao lâu rồi không khóc? Cô sắp không nhớ rõ mùi vị của nước mắt rồi.

Từ sau khi Cao Nham mất đi, cô cảm thấy dường như tất cả hơi nước trong cơ thể mình đều bốc hơi hết. Sau đó, rõ ràng cô biết ai là hung thủ, nhưng vẫn không thể làm bất cứ điều gì, trở mắt nhìn tên khốn nạn đó nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật. Điều này làm cho trái tim vốn khô cạn của cô càng thêm bi thương.

Thế giới này, thực tế rất không công bằng.

Nhớ tới ánh mắt Tiêu Tuấn lúc rời đi, cô hận đến mức nắm chặt tấm trải bàn bên cạnh, rất hận. Nhưng mà cô không có cách nào giải quyết. Cô cũng từng nghĩ đến Bạch Trạm Nam, nhưng lại có chút do dự.

Chuông cửa đột nhiên vang lên. Vào buổi chiều trong căn nhà cũ trống vắng, tiếng chuông như một tiếng vang chấn động.

Bà Cao sững sờ ở ban công, bình nước trong tay còn đang tưới xuống những rãnh nước nhỏ: “Địa chỉ này lại có thể có người biết?”

Lâm Tương cũng thấy khó hiểu, Cao Nham đã ra đi nhiều năm rồi, lẽ ra không có khả năng còn bạn bè tới tìm. Nếu là tìm bà Cao thì lại càng vô lí, bà vừa mới dọn sang đây, ngay cả địa chỉ cũng chưa nói qua.

Cô đi tới qua mắt mèo nhìn ra bên ngoài. Tòa nhà này thật sự rất cũ kĩ, giữa hành lang còn bị một ít đồ vật linh tinh che mất ánh sáng. Rõ ràng ở hành lang quá tối nên không thấy rõ được khuôn mặt của người kia, nhưng cô ngay lập tức nhận ra đối phương.

Bạch Trạm Nam, anh tới để làm gì?

Cổ họng Lâm Tương bỗng nhiên thắt chặt, tim đập nhanh không kiềm chế được, chân chừ cứng ngắc ở cửa không biết có nên mở cửa hay không.

Tâm trạng này thực sự rất tệ hại, như sợ bà Cao biết được mối quan hệ giữa cô và Bạch Trạm Nam, hoặc như là sợ gặp Bạch Trạm Nam. Tóm lại, cô lo sợ bất an, phía sau lưng lạnh cả người.

Bà Cao vào phòng khách, đứng cách cô không xa cau mày: “Phát ngốc gì thế, ai ở ngoài cửa, sao không mở cửa ra?”

Lâm Tương bị giọng nói của bà làm cho hoảng sợ, quay đầu cố gắng bình tĩnh nói: “Là tìm cháu.”

Bà Cao cực kì nghi ngờ. Lâm Tương cũng không dám chậm trễ nữa, mở cửa đi ra ngoài trong một khoảng cách nhỏ.

Bạch Trạ Nam đứng trong bóng râm của hành lang. Thực sự giờ phút này cô không thấy rõ được vẻ mặt và ánh mắt của anh, nhưng dù sao Lâm Tương vẫn cảm nhận được tầm mắt anh nhìn cô có chút âm u, giống như muốn gỡ bỏ khí thế của cô.

Lâm Tương nhớ lại tình cảnh lần trước xa cách, khó tránh khỏi có chút áy náy, trầm ngâm một lát chủ động mở miệng: “Anh tìm em....có việc gì không?”

Dường như Bạch Trạ Nam châm chọc cười nhẹ một tiếng, nhưng mà tiếng cười kia rất nhạt, thậm chí Lâm Tương nghi ngờ chính mình gặp ảo giác. Cô cố gắng quan sát nét mặt đối phương, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không đoán được tâm tư của anh.

Ánh mắt anh không tập trung, nhìn tờ quảng cáo nhỏ trên vách tường, như là đang nói đến những chuyện không quan trọng: “Không phải em đang muốn báo thù giúp Cao Nham sao? Anh có thể giúp em, nhưng anh không phải người lương thiện, phải có điều kiện.”

Lâm Tương khó tin mở to mắt, cứng đờ nhìn người đàn ông trước mặt.

Nhìn bộ dạng ngạc nhiên của cô trong mắt Bạch Trạ Nam thật có chút buồn cười. Anh không rõ đến lúc này, Lâm Tương có còn ý đồ gì, giả trò đùa giống anh nữa hay không.

Anh suy nghĩ, nhếch môi một cái, bước từng bước đến phía trước, tới gần cô: “Sao vẻ mặt lại thế này? Đừng lo lắng, cho dù biết mục đích của em anh cũng không tức giận. Có gì mà phải tức giận, với anh mà nói không phải là em không có giá trị lợi dụng. Chúng ta trao đổi theo nhu cầu, điều này không tốt sao?”

Anh đã nói xong một lúc lâu, lúc này Lâm Tương mới như phục hồi lại tinh thần, lòng bàn tay thấm ướt từ lâu bị đầu ngón tay bấm vào sinh đau. Cô cố gắng nuốt nuốt bọt, buộc chính mình phát ra âm thanh: “Anh muốn làm gì?”

Bạch Trạ Nam cầm điều thuốc lá đưa lên miệng nhưng không châm, hơi hơi rũ mắt, ánh mắt dừng trên người cô.

Ánh mắt kia dường như có chút khác thường, Lâm Tương nhìn mà không hiểu. Cô đợi một lúc lâu, Bạch Trạ Nam mới trầm thấp nói ra một câu: “Dự án núi Long Tích của ba em, anh muốn tham dự.”

Mặc dù Lâm Tương không phụ trách chuyện công ty Lâm Diệu Khang, nhưng cô cũng nghe ông nói đến vài lần về dự án núi Long Tích kia, mấy người có thực lực đặc biệt của Giang thị đều cạnh tranh. Nếu Bạch Trạ Nam nắm chắc được, không chỉ có quyền lợi lớn, lại nhân cơ hội có danh tiếng này truyền bá ở Giang thị thì sẽ hoàn toàn đứng vững.

Có thể làm được dự án lớn như vậy, đương nhiên thực lực không thể khinh thường.

Lâm Tương nắm thật chặt ngón tay, đáy lòng bắt đầu do dự.

Đối với cô mà nói, chuyện này có chút khó khăn. Mấy năm nay vì cô phải đến trường nên chuyện ở công ty Lâm Diệu Khang cô ít khi tham dự vào. Bây giờ bỗng nhiên tham gia, thực sự hơi khiến người ta nghi ngờ.

Bạch Trạ Nam như nhìn ra do dự của cô, đưa tay nhẹ nhàng để ở vách tường phía sau cô, cúi xuống giọng nói mập mờ bên tai cô: “Em đã quên trước đây chúng ta có quan hệ gì à? Chỉ cần phối hợp với anh thật tốt, nhất định có thể khiến cho ba em ‘nhả ra’.”

Lâm Tương giương mắt nhìn về phía anh. Bỗng nhiên trong chớp mắt cảm thấy người đàn ông trước mặt vô cùng xa lạ, họ cùng một chỗ hai năm, kỳ thực cô cũng không hiểu anh chút nào.

Kiểm chế cảm giác khác thường ở đáy lòng, khuôn mặt cô lạnh nhạt: “Từ trước đến nay, ba em luôn rõ ràng giữa công và tư. Nếu anh có năng lực thực sự thì không cần phải lo lắng, nhưng nếu năng lực không đủ, cho dù ba em có ‘nhả ra’ ban giám đốc cũng không đồng ý.”

Bạch Trạm Nam cười cười từ chối cho ý kiến, đưa tay nắm chặt chiếc cảm thon gầy của cô: “Vây em....không muốn giúp Cao Nham báo thù?”

Trong mắt Lâm Tương hiện lên một tia đấu tranh. Hai người đứng quá gần, Bạch Trạm Nam cười như không cười, bộ dạng tràn đầy trêu tức làm cho cổ họng cô như bị khổng chế đến khó thở.

Hai người giằng co chưa xong, cửa chống trộm bỗng nhiên mở ra.

Bà Cao lộ đầu ra, vừa lúc nhìn thấy Lâm Tương đang hoang mang lùi về một bên dưới bậc thang. Bà lại nghiêng đầu nhìn sang người đàn ông lão luyện bên kia, sắc mặt bỗng chốc trầm xuống: “Là cậu?”

Bạch Trạm Nam nhìn bà gật đầu, trên mặt lộ ra ý xấu mỉm cười: “Cháu đặc biệt đến tìm Lâm Tương thương lượng...”

“Anh ta tìm cháu để thương lượng việc bồi thường nhà.” Lâm Tương vội vàng tiếp lời. Nhìn sắc mặt bà u ám, cô nói tiếp: “Anh ta sợ bác vẫn còn tức giận, muốn thăm dò ý tứ từ cháu trước.”

Cũng không biết bà Cao có nghi ngờ gì không. Chẳng qua bà chỉ liếc nhìn Bạch Trạm Nam một cái, rồi lại nói với Lâm Tương: “Cô thực sự định để tôi đói chết đấy à? Còn không vào nấu cơm?”

Lâm Tương âm thầm thở dài, lúc đi theo bà Cao vào nhà, dùng khẩu hình miệng nhẹ nhàng nói một câu với Bạch Trạm Nam: “Em sẽ cân nhắc.”

Bạch Trạm Nam cười đùa cợt, sự tươi cười ấy như đâm vào Lâm Tương. Hốc mắt cô nóng lên một trận, cô không kịp nghĩ nhiều chỉ “Phịch” một tiếng đóng cửa.

Cánh cửa ngăn cách tất cả, sự tươi cười mới vừa rồi trên mặt Bạch Trạm Nam lập tức biến mất, anh nghĩ tới bộ dạng chật vật vừa rồi của Lâm Tương, một chút cũng không thấy vui vẻ.

Bị một bà già gây khó dễ, quát tháo, Lâm đại tiểu thư thật đúng là...

Bạch Trạm Nam nắm chặt nắm tay, cũng không quay đầu lại nhìn căn nhà trong bóng tối.

Tác giả có lời muốn nói: Số lượng từ ít mọi người đọc trước, vì tối hôm qua ngủ quá muộn nên bây giờ thực sự rất mệt. Chương sau sẽ rất nhiều (3), ngủ ngon nhé các cô gái.

7. Chương 7

Chương 7

Lâm Tương không để cho Bạch Trạm Nam thất vọng, ngày hôm sau đã gửi tới một tin nhắn. Chẳng qua là tiểu nha đầu cũng có tính toán của riêng mình, trực tiếp nói rõ ý định: “Em đồng ý điều kiện của anh, nhưng hiện tại mối quan hệ của chúng ta là quan hệ hợp tác.”

Bạch Trạm Nam đương nhiên hiểu ý của cô, đơn giản rõ ràng nhắn lại một chữ: “Được.”

Cứ như vậy hai người đạt được thỏa thuận. Lâm Tương vẫn giấu diếm bà Cao chuyện giữa cô và Bạch Trạm Nam. Tính tình bà Cao kiêu ngạo, nếu biết cô dùng cách này để trả thù giúp Cao Nham, không biết sẽ có phản ứng gì.

Lâm Tương không muốn thêm phiền toái.

Hôm nay cô và Bạch Trạm Nam hẹn được Lâm Diệu Khang cùng ăn cơm. Trước tiên Lâm Tương thu xếp cho bà Cao bên này thật tốt, chuẩn bị tốt nguyên liệu nấu ăn tươi sống bỏ vào tủ lạnh, dặn dò bà: “Tất cả đồ ăn đều được rửa sạch sẽ, canh gà cháu cũng đã đun nóng để ở trên bếp, bác có thể trực tiếp uống luôn.”

Bà Cao đang đọc báo trên sô-pha, từ dưới kính hơi nâng mắt: “Mới kiên trì vài ngày, nhanh như vậy đã muốn vứt bà già này đi?”

Lâm Tương đã quen với tình tình quái gở này của bà, một chút cũng không tức giận, sắp xếp mọi thứ thật tốt mới đứng dậy sửa lại váy: “Ba cháu đã lâu không gặp cháu rồi, mời ông ấy cơm nước xong cháu sẽ quay lại giúp bác thu dọn.”

Bà Cao lại có ý nghĩ sâu xa nhìn cách ăn mặc của cô hôm nay. Ánh mắt một lần nữa dừng trên bài tin tức trước mặt, một lúc lâu sau mới cười lạnh nói: “Nói dối cũng không chớp mắt, thật không biết Cao Nham thích cô ở điểm gì?”

Lâm Tương nhú mày, bị lời của bà càng làm thêm mơ hồ.

Bà Cao chậm rãi tháo kính mắt xuống, trực tiếp mở tờ báo ra đặt trên bàn trà trước mặt: “Bữa cơm này có ý nghĩa đặc biệt gì?”

Lâm Tương nhìn theo tầm mắt của bà, liếc mắt một cái liền thấy trên trang báo là tiêu đề to tướng lại bắt mắt. Cô bước tới cầm lấy tờ báo, máu toàn thân đều vọt lên đầu.

Không biết các phóng viên lấy tin tức từ đâu, lại có thể biến bữa ăn đơn giản hôm nay thổi phồng lên với ý tứ không rõ ràng. Trong câu chữ đều mập mờ đề cập đến Bạch Trạm Nam hôm nay muốn chính thức cầu hôn Lâm Tương ...

Lâm Tương đọc sơ qua bài báo, ngay cả thời gian địa điểm bữa tiệc hôm nay phóng viên cũng đều nắm được rất chuẩn, cô chỉ thoáng suy nghĩ liền hiểu được là ai giở trò sau lưng.

Lúc này đã không kịp chất vấn Bạch Trạm Nam, Lâm Tương buông tờ báo xuống, nhẹ nhàng giải thích với bà Cao: “Báo chí luôn thích viết bậy bạ.”

Bà Cao đặc biệt bình tĩnh ngắt đầu, ánh mắt cực kì phức tạp nhìn cô: “Vậy cô và người đàn ông kia thì sao? Thật sự cái gì cũng không có?”

Nét mặt và giọng điệu của bà Cao lúc này, rõ ràng là đã có đáp án. Lâm Tương không muốn lừa gạt bà nữa, nhưng lời nói cổ họng lại nghẹn không nói ra được.

Ngay từ đầu cô tiếp cận Bạch Trạm Nam chính là muốn lợi dụng bối cảnh của anh để trả thù cho Cao Nham. Mặc dù hiện tại cách thức thay đổi, nhưng kết quả vẫn giống nhau. Nhưng hiện tại vì điều gì mà không thể thân nhiên nói ra mối quan hệ này? Ánh mắt bà Cao nghiêm túc mà chăm chú khiến cô có chút bối rối và khẩn trương.

Lâm Tương gắt gao nắm chặt tay, cổ họng khó khăn thốt ra: “Cháu...”

Bà Cao nâng tay ý bảo cô chớ có lên tiếng, cười châm chọc khế lắc đầu: “Tôi đã nhìn ra từ lâu, cô tuổi này làm sao xứng nói chuyện tình yêu, chẳng qua là còn vài phần ỷ nại với Cao Nham. Gặp được thì tốt, quay đầu thì lập tức quên ngay.”

Con người đen của Lâm Tương co rút nhanh, khàn giọng nóng lòng giải thích: “Không có, cháu không quên Cao Nham!”

“Không có?” Ánh mắt bà sắc bén mà lại chán ghét, giống vô số lần trước đây lạnh lùng nhìn chằm chằm vào cô, “Thế vì sao lại do dự? Cô dám nói giữa cô và người đàn ông kia từ đầu đến cuối đều trong sạch rõ ràng, cái gì cũng không có?”

Điệu bộ gây sự của bà khiến cho toàn thân Lâm Tương rét run. Ánh mắt bà Cao như đang nhìn hàng thanh lí rẻ tiền, tràn đầy sự ghét bỏ và khinh thường.

Cô biết, cho dù cái gì cũng thực sự không có, bà vẫn chán ghét cô. Sự căm ghét này dường như là chảy ra từ trong xương cốt. Hơn nữa bà Cao ở tuổi này, càng không hiểu cho sự lựa chọn cách trả thù vụng trộm bất đắc dĩ này của cô.

Lâm Tương ngẹn ngào nuốt nước bọt, chậm rãi rũ đôi mắt xuống: “Cháu biết bác căm ghét cháu, cho nên dù cháu giải thích cái gì bác cũng đều cho rằng cháu nói dối. Đối với Cao Nham, cháu không thẹn với tâm.”

Cô vừa dứt lời, trên đầu liền bồng chốc trúng một phát thật mạnh, “bốp” một tiếng, cái gạt tàn thủy tinh rơi xuống bên chân.

Vài giây sau Lâm Tương mới cảm nhận được đau đớn kịch liệt tràn qua mỗi tế bào truyền tới ngực. Cô chậm rãi ngẩng đầu, một dòng chất lỏng sền sệt dọc theo trán chảy xuống dưới, tiếp tục chảy qua vành mắt, trong phút chốc tầm mắt trở nên đỏ sạm mơ hồ.

Toàn thân bà Cao run rẩy kịch liệt, như bị kích động vô cùng, khi nói chuyện môi cũng run lên: “Sao cô có thể nói ra được những lời này? Nếu không phải cô... Nếu không tại cô Cao Nham cũng sẽ không xảy ra tai nạn xe, cô là yêu tinh hại người, con tôi mới hai mươi hai tuổi!”

Trái tim Lâm Tương chợt run rẩy. Trước đây bất luận bà Cao có chán ghét, hạnh hộc cô như thế nào cũng không mang những lời này nói ra. Đây là vết thương trong lòng hai người, ai cũng không đủ mạnh mẽ quyết tâm xé toạc nó ra. Xé ra, miệng vết thương không thể khép lại làm cho lòng hai người đều đau đớn.

Lâm Tương khó chịu che ngực, nhưng hốc mắt lại không chảy ra một giọt nước mắt.

Cô buông mắt chầm chầm nhìn gạt tàn dưới chân, không biết qua bao lâu, chậm rãi cúi người xuống, thì thào nói nhỏ: “Đây là món đồ cháu và Cao Nham cùng mua, rơi vỡ rồi làm sao hàn gắn lại đây.”

Bộ dạng bà Cao vốn hung dữ dần dần sụp đổ. Cuối cùng suy sụp ngã về sô-pha, hai tay che hốc mắt, thấp giọng nức nở: “Vì cái gì mà cô lúc nào cũng muốn xuất hiện trước mặt tôi? Tôi thấy cô, sẽ lại nhớ tới đứa con đáng thương của tôi. Tôi sinh nó ra, nuôi nấng nó, rồi cuộc nó lại bỏ tôi mà đi... nó sẽ không bao giờ xuất hiện gọi tôi một tiếng “mẹ” nữa!”

Bà Cao không phải là người có học thức, nhưng giờ phút này lời nói của bà làm cho Lâm Tương không thể chống đỡ được.

Không phải cô cố ý thì sao, thực sự Cao Nham vẫn vì cô mà xảy ra tai nạn xe cộ.

Lâm Tương quên chính mình làm thế nào từ căn phòng kia bước ra ngoài. Tuy rằng cô còn trẻ, nhưng cũng hiểu được tình yêu của cha mẹ đối với con cái sâu đậm như thế nào. Có lúc cô chịu một chút tủi thân liền nổi trận lôi đình với ba. Nếu người chết là cô, có lẽ bây giờ so với cô, kết cục của Cao Nham càng thảm thiết hơn.

Lâm Tương băng bó sơ qua trong phòng vệ sinh, miệng vết thương không quá sâu, sau khi cầm máu xong tùy ý dán miếng dán lên vết thương, đi tới cuộc hẹn.

Lúc nhìn thấy Bạch Trạm Nam trong lòng Lâm Tương có chút kích động, nhưng ở trước mặt Lâm Diệu Khang cô vẫn cố kiềm nén không biểu hiện ra ngoài. Một bữa cơm không tự nhiên, không biết là Lâm Diệu Khang cố ý hay là vô tình, từ đầu đến cuối không khơi tới đề tài hợp tác dự án, chỉ liên tiếp truy hỏi hai người tiến triển như thế nào.

Vì chuyện Bạch Trạm Nam cho tòa soạn tin tức giả nên Lâm Tương vẫn còn đang khó chịu. Mặt khác lại ầm ĩ với bà Cao nên trong lòng càng không thoải mái, cứ không ngừng cúi đầu gấp thức ăn.

Ngay cả Lâm Diệu Khang cũng nhận ra có chỗ bất thường, thẳng thắn nhìn cô cười: “Đây là làm sao? Đạo này ở trường đói bụng lắm à?”

Lâm Tương ra sức nhai nuốt thức ăn trong miệng, ậm ờ gạt đầu.

Từ ban nãy Bạch Trạm Nam đã bắt đầu có chút thăm dò quan sát cô, giờ nghe cô nói vậy thì cười khê, đưa tay vuốt ve mái tóc dài trơn mượt của cô: “Có lẽ còn đang tức giận với cháu.”

Lâm Diệu Khang nghe thế cũng không ngạc nhiên, như đã có chuẩn bị tâm lý từ lâu, ôm cánh tay chậm rãi dựa vào lưng ghế: “À? Hai đứa cãi nhau?”

Ý cười trong mắt Bạch Trạm Nam càng sâu, ra vẻ chán nản thở dài: “Là tiểu Tương giận cháu, mấy ngày trước tình cờ gặp gỡ người bạn cũ có mối quan hệ tốt. Về sau mới biết cuộc hôn nhân của cô ấy không được tốt, vì thế có thường xuyên liên lạc một chút. Có lẽ tiểu Tương đã hiểu lầm.”

Suýt nữa thì Lâm Tương bị sặc, khó có thể tin mà siết chặt tay... nhìn người đàn ông mặt dày bên cạnh.

Nếu Bạch Trạ Nam không nói, cô đơn giản cũng không biết vụ này.

Chắc hẳn cô thanh mai trúc mã trong miệng anh chính là “người mới” thay thế cô mà Tiêu Tuấn nói, hóa ra còn là phụ nữ có chồng! Lâm Tương không che dấu chút nào khinh thường liếc mắt nhìn Bạch Trạ Nam một cái, trong ánh mắt chỉ toàn là chế nhạo: “Đã là phụ nữ có gia đình chẳng lẽ không nên duy trì khoảng cách?”

Càng nghĩ Lâm Tương càng thấy bức mình, quả thực Bạch Trạ Nam chính là một con cáo già, chỉ sợ hôm nay lí do thoái thác của anh cũng chỉ để giải thích cho Lâm Diệu Khang thôi.

Lâm Diệu Khang có nhiều tai mắt, mà chuyện giữa cô và Bạch Trạ Nam luôn bị ông chú ý, chỉ sợ từ người khác Lâm Diệu Khang đã biết chuyện tình gần đây của Bạch Trạ Nam.

Lâm Tương thực sự cũng có được cái nhìn mới về đôi mắt người đời.

Bạch Trạ Nam đã nhận ra ý đùa cợt trong mắt Lâm Tương, tay đang đặt sau đầu cô hơi hơi dùng sức, lại nghiêng người hôn lên môi mềm của cô, còn trầm thấp lắm nhả một câu: “Anh biết sai rồi, về sau tiểu Tương nói gì thì chính là cái đó, được không?”

Lâm Tương ngạc nhiên trừng mắt lớn, trong nháy mắt khuôn mặt trở nên nóng bừng lên, nhưng chiếc đũa cầm trong tay từ lâu đã bị anh giữ chặt không thể động đậy.

Lâm Diệu Khang ‘khụ’ một tiếng, khi nghiêng mặt trong đáy mắt có vài phần buồn lòng: “Lâm Tương nói rất đúng, cho dù là quan hệ bạn bè tốt đến đâu, thì nam nữ cũng có khoảng cách, huống chi cô ta đã kết hôn, càng phải duy trì khoảng cách mới tốt.”

Bạch Trạ Nam khiêm tốn gật đầu: “Lâm tổng nói phải ạ, là cháu sơ ý.”

Hai người kẻ xướng người họa, chuyện này lập tức cho qua. Một bàn ba người, ngoại trừ Lâm Tương hai người kia bắt đầu nói chuyện với nhau vui vẻ, lại có thể gạt cô sang một bên, hoàn toàn mặc kệ.

Lâm Tương ầm ức ngồi tại chỗ, ngón tay gần như muốn bóp nát chiếc đũa.

Đến khi bữa ăn kết thúc, Lâm Diệu Khang cố ý tạo cơ hội cho hai người: “Bác còn có một cuộc xã giao, Trạ Nam cháu đưa Lâm Tương về nhà đi.”

Lâm Tương sao lại không hiểu động cơ của ba, buồn bức tại chỗ gật đầu, đến khi xe của Lâm Diệu Khang vừa đi liền lập tức lạnh mặt, đi thẳng theo hướng ngược lại khi đến khách sạn.

Bạch Trạ Nam dừng một chút, rồi đi tới: “Em không muốn trở về?”

Lâm Tương không nói lời nào, một bụng ầm ức không biết nên trút ra chỗ nào.

Hai tay Bạch Trạ Nam đan vào, chậm rãi đi đến bên cạnh cô. Nhìn sườn mặt cô hàn tuyết bao phủ, nhin không được mĩ mai nói: “Sao lại cắt một mái tóc ngắn ngắn như vậy, thật khó nhìn.”

Lâm Tương bức bối không trút ra được, xoay người tức giận lườm anh.

Một cơn gió đêm thổi qua, tóc mái trên trán Lâm Tương bị thổi tản ra, lúc này Bạch Trạ Nam mới nhìn đến trên trán cô có máu tụ, ánh mắt không khỏi trở nên rét lạnh: “Là ai làm?”

Lâm Tương rất ít khi cười với Bạch Trạ Nam, lúc này lại cười tàn nhẫn làm cho anh hoảng hốt: “Đều do Bạch tổng ban tặng, Bạch tổng cần gì phải làm bộ làm tịch.”

Nếp nhăn giữa hàng lông mày Bạch Trạ Nam càng sâu, đôi môi mỏng mân chặt lại không nói.

Lâm Tương dứt khoát đứng lại, bình tĩnh mặt đối mặt nhìn anh: “Tôi không biết vì cái gì mà anh làm như vậy. Có lẽ nóng lòng muốn thể hiện trước mặt ba tôi, nhưng mà Bạch Trạ Nam anh đừng quên, không chỉ mình anh có thể giúp tôi. Nhưng mà có thể giúp anh, chỉ có một mình tôi.”

Về mặt Bạch Trạ Nam không chút thay đổi nhìn cô, đáy mắt tối đen như bao phủ toàn băng lạnh.

Lâm Tương một chút cũng không sợ hãi, bình tĩnh nhìn thẳng vào con người sâu thẳm của anh: “Anh đừng khiêu khích điểm mấu chốt của tôi, cùng lắm là cá chết lưới rách.”

Từ đầu đến cuối Bạch Trạ Nam không đáp lại Lâm Tương, anh là đang tức giận hoặc là kìm nén tức giận, tính tình người đàn ông này từ trước đến nay đều không tính là tốt, ở chung hai năm cô đã dần dần hiểu rõ.

Đương nhiên Lâm Tương không muốn xoa dịu anh, thở dài thật sâu, khoe miệng lộ ra nụ cười yếu ớt: “Đi đây, tạm biệt.”

Lâm Tương vừa bước đi vài bước cổ tay đã bị người ta kẹp chặt, giọng nói Bạch Trạ Nam lạnh lùng vang lên sau người: “Vết thương trên trán không xử lý tốt sẽ để lại sẹo.”

“...”

Cô bị Bạch Trạ Nam đưa tới một chỗ ở mới. Xem ra nơi này là chỗ ở lâu dài của anh, đồ dùng sinh hoạt đều có đầy đủ, hơn nữa còn thấy tủ giày ở cửa ra vào – không có giày nữ, chứng tỏ bình thường không có cô gái nào tới đây.

Bạch Trạ Nam cầm hòm đựng thuốc xuống lầu, trong nháy mắt ánh mắt hai người không tự nhiên giao nhau, tiếp theo lại rất nhanh lướt qua.

Lâm Tương có chút buồn bực, không nên theo anh đến đây.

Trái lại Bạch Trạ Nam rất thản nhiên, cầm thuốc nước giúp cô rửa sạch.

Trong phòng im lặng chỉ còn lại tiếng hít thở của hai người, trong đầu Lâm Tương bỗng nhiên nhớ lại hai năm trước Bạch Trạ Nam cũng đưa cô về nhà, giúp cô rửa sạch miệng vết thương. Thực ra chỉ là hai năm ngắn ngủi, lại giống như chuyện từ lâu lắm rồi, hơn nữa hiện tại, quan hệ của hai người lại có thể trở nên xa cách lạnh nhạt như vậy.

Lâm Tương cũng có chút khó chịu.

Không biết có phải Bạch Trạ Nam cũng đang nghĩ giống cô hay không, hơi buông mắt không nói lời nào, ngẫu nhiên cảm giác được mi tâm cô chau lại rất chặt, liền nhẹ nhàng thổi nhẹ lên miệng vết thương của cô.

Thực ra Bạch Trạ Nam cũng được xem như một người đàn ông dịu dàng. Có lẽ trước đây anh có rất nhiều bạn gái, cho nên kinh nghiệm phong phú. Anh đặc biệt hiểu được những đắn đo trong lòng phụ nữ, nên đối với họ rất săn sóc.

Cùng một chỗ hai năm, thực sự anh đã quan tâm cô rất nhiều, có lẽ anh nhiều hơn cô vài tuổi, cho nên đến nay vẫn luôn chiều theo ý cô.

Lâm Tương bỗng nhiên nhớ lại rất nhiều chuyện cũ của hai người lúc còn ở chung, sự dịu dàng từ đầu ngón tay anh truyền đến khiến cho lý trí của cô dần bay xa, cô vội vàng không chế thứ tình cảm cuộn trào mãnh liệt này. Dùng sức lắc đầu, làm cho suy nghĩ của mình sáng suốt hơn.

“Chuyện hôm nay, anh rất xin lỗi.” Bạch Trạ Nam đột ngột nói một câu, làm cho Lâm Tương tưởng chừng chính mình nghe nhầm.

Cô nghi ngờ nhìn Bạch Trạ Nam, người đàn ông này lại có thể xin lỗi?

Bạch Trạ Nam ngồi đối diện cô, nét mặt chuyên chú khác thường, trầm ngâm một lát mới nói tiếp: “Anh thừa nhận, anh cố ý tiết lộ quan hệ của chúng ta cho bà Cao biết, nhưng anh không hối hận. Xin lỗi, là vì anh không tốt đã khiến em bị tổn thương.”

Lâm Tương ngẩn ngơ nhìn anh, bỗng nhiên có thể đoán được lời kế tiếp của anh.

Bạch Trạ Nam đưa tay vuốt ve hai má trắng nõn của cô, đáy mắt thâm thúy nhìn cô. Cô chỉ biết thờ thẩn nhìn anh. Lâm Tương không dám nhìn thêm, cũng không thể không tiếp tục nghe hết những lời tiếp theo.

“Em muốn chuộc lỗi, em muốn đền bù cho bà Cao anh cũng tán thành, nhưng mà cách thức lại quá ngu xuẩn.” Bạch Trạ Nam nói chuyện hà khắc, không hề để ý đến cảm nhận của Lâm Tương.

“Em cho rằng cứ mù quáng như vậy mà dung túng cho bà ấy làm tổn thương em chính là bồi thường cho bà, là đối tốt với bà ấy? Nếu có ngày bà ấy giết em, em cũng chấp nhận được?”

Lâm Tương mặt tái nhợt không trả lời, đúng vậy, cô thực sự là nghĩ như vậy.

Bạch Trạ Nam không nghĩ tới nha đầu ngu ngốc này lại thật sự nghĩ như vậy, thở dài cười phản đối: “Nếu Cao Nham còn sống, em dám cam đoan hai người sẽ yêu nhau cả đời? Như vậy buộc chính mình không dám yêu, không đi yêu, hơi có một chút động lòng lại tự ngược như trừng phạt chính mình. Em cho rằng, điều đó đối với Cao Nham là báo đáp tốt nhất?”

Từng vấn đề của Bạch Trạ Nam Lâm Tương đều không thể nào trả lời, cô chỉ có thể mờ mịt nhìn vào mắt anh, sau đó chậm rãi lắc đầu: “Anh không cần phải giảng giải khuyên bảo em, em không động tâm với ai...”

Bạch Trạ Nam bỗng nhiên ngồi phắt dậy, hai tay chặt chẽ giam cầm cô ở một góc sofa, đôi mắt thâm trầm gắt gao liếc cô, chiếm giữ cô, thu hết bộ dạng hoảng sợ của cô vào đáy mắt: “Em dám nói, hiện tại em đối với Cao Nham không phải là áy náy?”

Trên người Bạch Trạ Nam là mùi hương rất quen thuộc, cô dính sát vào lớp da tay vịn của sofa, lại như trước kích động hơi thở có chút khó khăn.

Hai mắt Bạch Trạ Nam tối đen như muốn tiến vào chỗ sâu nhất nơi đáy lòng cô – thật đáng sợ, người đàn ông này để đạt được mục đích lại có thể dùng những lời này để bẻ cong tâm lòng của cô với Cao Nham.

Lâm Tương ra sức lắc đầu, cực lực tránh đi hai mắt sắc bén của anh, hai tay không có mục đích khuor khoảng lung tung, gần như nói năng lộn xộn: “Anh nói nhầm! Căn bản là anh không hiểu... Em và Cao Nham không đơn giản như anh nghĩ. Anh ấy đối tốt với em như vậy, anh ấy chết cũng vì em, em sẽ không phản bội anh ấy, sẽ không !”

Nước mắt Lâm Tương đã rơi đầy mặt từ lâu, như một con nai bị thương, tìm kiếm nơi ẩn nấp ở xung quanh.

Bạch Trạ Nam trầm mặt nhìn cô, cho dù trái tim có tàn nhẫn hơn nữa, thì trong lòng cũng chầm chậm dao động. Anh dang tay kéo cô ôm thật chặt vào trong lòng, sau một lúc lâu, mới bắt đầu dĩ nhiên nhắm mắt lại: “Em như vậy, anh ta cũng chẳng vui về gì.”

Tác giả có lời muốn nói: Chương sau sẽ viết đến cái chết của Cao Nham, chương sau nữa hẳn là sẽ viết về tai nạn xe cộ của Bạch Trạ Nam... Sau đó cũng không còn nhiều chương nữa là kết thúc O (_) O

8. Chương 8

Chương 8

Đối với người ở lại, sự thâm tình của anh trở thành gông xiềng rắn chắc giam cầm cô. Rốt cuộc Bạch Trạ Nam cũng biết nguyên nhân cái chết của Cao Nham. Nếu nói Lâm Tương vẫn không thể tha thứ cho bản thân, cứ nhốt mình trong hồi ức, như vậy nguyên nhân căn bản nhất, có lẽ chính là trả giá cho đoạn cảm tình này với Cao Nham.

Cao Nham và Lâm Tương được xem là thanh mai trúc mã. Từ nhỏ họ đã bắt đầu học cùng lớp với nhau, đáng tiếc về sau điều kiện gia đình Cao Nham sa sút, cậu vốn là cậu bé chăm chỉ lương thiện. Hai người lần lượt chiếm vị trí thứ nhất và thứ hai trong lớp, tuy luôn đối đầu gay gắt, nhưng tình cảm lại âm thầm nảy sinh.

Mối tình đầu là mối tình đẹp nhất, cũng khiến người ta khó quên nhất. Khi đó giữa hai người đã bắt đầu nảy sinh tình yêu, nhưng cuối cùng Cao Nham đột ngột bỏ học khiến ối tình ấy chấm dứt.

Sau đó, tình thân Lâm Tương sa sút một khoảng thời gian dài, thậm chí bắt đầu đâm ra nghi ngờ thực ra Cao Nham chán ghét cô, nếu không thì tại sao ngay cả một lời từ biệt cũng không nói.

“Bọn em đã rất nhiều năm không liên lạc, lần đầu gặp lại anh ấy, lúc đó em đang là sinh viên năm nhất.”

Lâm Tương dừng một chút mới quay đầu đi, ánh mắt vẫn không dịch chuyển nhìn chằm chằm vào bóng đèn bên cạnh sofa: “Anh ấy thật ngốc, thời gian ba năm, có chút thành tựu mới dám đến gặp em. Khi đó em không dám tin tưởng, em nghĩ đến việc anh ấy lừa gạt em, cũng sợ anh ấy lại lặng lẽ biến mất giống như năm đó. Bọn em đã mất rất nhiều thời gian để hợp lại một chỗ.”

“Anh ấy nhạy cảm lại tự ti, đối với em đặc biệt tốt, nhưng chưa từng hành động vượt quá giới hạn. Ngoại trừ cầm tay và hôn môi ra, cái gì anh ấy cũng không làm.”

“Anh ấy hiểu hoàn cảnh của mình, nói ngày nào đó có thể phải phơi thây đầu đường, để lại em như vậy... tương lai sẽ bị mọi người ghét bỏ. Anh ấy không nỡ.” Lâm Tương nói đến đây, trong mắt đã có ánh nước long lanh chực chờ rơi xuống.

Bạch Trạ Nam nghe vậy nơi ngực cũng thấy nặng nề. Cho dù không gặp tên côn đồ kia, nhưng anh không thể không thừa nhận, trong lòng có thêm vài phần khâm phục.

Nếu đổi lại là anh, có lẽ sẽ không nghĩ tới lâu dài như vậy. Đàn ông khi nói đến tình cảm đều là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới, có thể đối mặt với cô gái mình yêu thích còn giữ lại được một phần lí trí thì thực sự cũng không có mấy người.

Cậu ta như vậy, dường như ngoại trừ gia cảnh ra thì anh không có gì sánh được với Cao Nham.

Bạch Trạ Nam bỗng dừng cả kinh, thiếu chút nữa bị tàn thuốc trong tay làm phỏng, anh điên rồi hay sao? Đi so đo với người đã mất từ lâu để làm cái gì?

Lâm Tương không chú ý đến sự thay đổi của anh, tiếp tục nói: “Cao Nham va chạm với xã hội từ sớm, đặc biệt nuông chiều em. Bất kể em làm gì, muốn gì, thậm chí chẳng qua thuận miệng nói một câu anh ấy cũng rất để ý. Mỗi ngày mười sáu hàng tháng là ngày hẹn gặp cố định của bọn em. Bất luận anh ấy đang làm việc gì đều dành thời gian cho em. Có một lần bị thương, bả vai còn chảy máu, nhưng vẫn vội vàng đến.”

Nhìn vẻ mặt đau buồn lại phức tạp khi vùi sâu vào hồi ức của Lâm Tương, tâm tình Bạch Trạ Nam có chút hậm hực.

Nhớ tới hai năm nay, anh đối với Lâm Tương cũng tốt, nhưng so với tiểu lưu manh hiển nhiên là thua kém, bị bỏ xa cả dãy phố.

Bạch Trạ Nam bình tĩnh tiếp tục lắng nghe, lúc này Lâm Tương cũng nói đến chỗ trọng điểm: “Ở lâu cùng một chỗ, em bắt đầu giống như cô nữ sinh nhỏ đơn thuần bắt đầu quản lý cuộc sống của anh ấy. Thật ra cũng bởi vì quan tâm, nhưng không ngờ anh ấy lại không muốn như thế.”

“Em bảo anh ấy đi học một nghề thành thạo, sau đó đến làm việc ở công ty ba em. Lúc ấy nói những lời đó cũng không suy nghĩ nhiều lắm, có lẽ đã quên anh ấy là một người đàn ông rất tự tôn và kiêu ngạo.”

Lâm Tương nhớ rõ, lúc đó Cao Nham không trực tiếp trả lời, chỉ ôm cô nhẹ giọng hỏi: “Em bằng lòng gả cho anh sao?”

Lâm Tương đỏ mặt gật đầu, vùi đầu vào lòng anh.

Khi đó cô không biết quyết định đó đối với Cao Nham có ý nghĩa gì. Anh đã mắc kẹt trong bóng tối quá lâu và cũng quá sâu, không phải cứ trở về là có thể tiếp cận với ánh sáng.

Nhưng tình yêu của cô dành cho anh quá nhiều cảm dỗ, thậm chí mất đi lí trí...

“Sau đó ông chủ của Cao Nham nói, để anh ấy giúp hắn ta hỗ trợ lấy một đợt hàng, sau khi hoàn thành sẽ để anh đi. Em chờ cả đêm, nhưng nhận được là tin tức về tai nạn xe cộ. Nhưng đó căn bản không đơn giản là tai nạn xe cộ, ông chủ không để cho anh ấy rời đi, vì anh ấy biết quá nhiều bí mật.”

Lâm Tương nói đến đây có chút kích động, xoay người nắm lấy tay áo sơ mi của Bạch Trạ Nam, con người đen nhánh co rút dữ dội như chính mắt chứng kiến tội ác đó: “Anh có biết ông chủ của anh ấy là ai không? Chính là Tiêu Tuấn! Nhất định là Tiêu Tuấn cố ý muốn giết anh ấy!”

Bạch Trạ Nam bình tĩnh dập tắt điều thuốc vào gạt tàn, lúc này mới cầm lấy hai cánh tay đang run rẩy của cô: “Em có bằng chứng không?”

“Trước đây Cao Nham chính là thuộc hạ làm việc cho Tiêu Tuấn, là anh ấy nói cho em biết. Ngày đó Tiêu Tuấn và anh ấy nhận hàng, giao dịch xong hẳn cũng không rời đi. Hẳn ta tự mình lái xe đâm vào Cao Nham, camera giám sát có quay lại được! Nhưng căn bản là không ai dám động vào hẳn ta!”

Bạch Trạm Nam đương nhiên biết Tiêu Tuấn đứng sau vụ này, muốn động tới anh ta cũng không phải là hoàn toàn không có cách.

Anh đưa tay xoa người cô gái đang có chút hoảng hốt lại, nghiêm túc đối diện với ánh mắt của cô, nói từng chữ một: “Lâm Tương, anh cam đoan chuyện này nhất định làm được. Hiện tại em muốn như vậy, báo thù xong, em dựa vào cái gì để tiếp tục tồn tại?”

Điều này, thực sự Lâm Tương không nghĩ tới.

Cao Nham đi rồi, cô tập trung vào thù hận mà sống, giống như bà Cao dựa vào căm ghét cô mà sống. Đến một ngày nào đó lí do để sống cũng không còn, cô nên làm gì bây giờ?”

Đêm nay Lâm Tương mất ngủ, trong đầu đều là những lời này của Bạch Trạm Nam.

Sau ngày đó quan hệ hai người dường như có chút thay đổi. Bạch Trạm Nam dịu dàng với cô hơn trước, có hành động gì cũng sẽ thông báo trước với cô một tiếng. Hai người thường xuyên liên lạc, Lâm Diệu Khang nhìn vào, thực sự giống như đang hẹn hò yêu đương.

Ánh mắt Lâm Diệu Khang nhìn con gái càng ngày càng vừa lòng, cũng một mình tiếp xúc với Bạch Trạm Nam vài lần, có lẽ tám chín phần là chuyện làm ăn.

Có đôi khi Lâm Tương có chút ngẩn ngơ nhìn khuôn mặt Bạch Trạm Nam, đang thất thần, bỗng nhiên nghe anh nhắc nhở một câu: “Mấy hôm nữa anh sẽ đi thủy thành, em cẩn thận một chút đừng để lộ tin tức.”

Lâm Tương biết ngụ ý của anh, gần đây anh và người phụ nữ có chồng kia qua lại khá thân thiết, người phụ nữ đó sống ở thủy thành. Cô nhớ tên này, gọi là Chung Lễ Thanh.

Mới nghe thì giống tên của một cô gái hiền lành...

“Anh chuẩn bị đoạt lấy người?” Lâm Tương ngồi đọc sách trên sô-pha, nhưng hồi lâu vẫn không đọc nổi một chữ.

Bạch Trạm Nam đứng trước cửa sổ sát đất ngắm phong cảnh, nghe thế khóe miệng cong lên thành một nụ cười nhạt: “Phải.” Anh còn mong chờ cái kẻ mà anh gọi là ‘em trai’ nhìn thấy vẻ mặt phấn khích của vợ mình khi chạy trốn.

Lâm Tương nhú mày nhìn sườn mặt cong cong của anh, nhịn không được khinh thường nói: “Sao anh lại có thể cười dễ tiện như thế!”

Bạch Trạm Nam lạnh mặt, Lâm Tương biết vừa rồi đã đắc tội anh, vội vàng sửa miệng: “Ý em là, sao anh phải làm việc đó? Cô ấy không phải em dâu của anh ah, chẳng lẽ anh đặc biệt thích cô ấy?”

Bạch Trạm Nam không nói lời nào, bước đến cúi người nhìn chằm chằm cô vài giây, nhịn không được cười ra tiếng: “Sao đột nhiên quan tâm tới anh vậy? Ghen tị?”

Lâm Tương trực tiếp cầm lấy gối đập lên mặt anh: “ Suy nghĩ quá nhiều.”

Lúc này Bạch Trạm Nam mới thu lại nụ cười, chậm rãi đứng thẳng dậy, vẻ mặt có chút lạnh lùng: “Lâm Tương, anh và em thực hiện giao dịch là theo nhu cầu. Trước đây anh xác thực có hứng thú với em. Nhưng không có nghĩa anh sẽ lấy cô gái đã có người khác ở trong lòng, hơn nữa cô gái này...”

“Còn từng coi anh là thể thân.” Câu cuối cùng của anh giọng điệu rất nặng, Lâm Tương biết đến bây giờ anh cũng chưa quên điều này, người đàn ông giống như anh không phải nói không so đo liên thật sự không so đo?

Chỉ sợ chờ đến khi hoàn thành kế hoạch sẽ tính sổ với cô.

Bạch Trạm Nam đi rồi, trong nháy mắt căn phòng trở nên im ắng. Lâm Tương cầm cuốn tạp chí đặt trên sofa, trong lòng bỗng chốc trở nên trống rỗng.

Cảm giác này, có phần giống như trước đây Cao Nham mới vừa rời đi...

Bạch Trạm Nam sắp xếp đối phó với Tiêu Tuấn, lúc này Lâm Tương tránh không được nhìn anh với cặp mắt khác xưa: “Trước kia chỉ xem anh là nhà tư bản, không nghĩ tới thật đúng là gian thương không hơn không kém. Lúc đối phó với kẻ khác cũng không quên kiếm chút lợi ỉnh.”

Bạch Trạm Nam dường như còn rất hưởng thụ đối với đánh giá của cô: “Không gian trá không phải kinh doanh, điều này chứng minh anh là thương nhân thành công.”

Lâm Tương không nói tiếp, dù sao ngày trước nhìn trên người anh có điểm tương tự với Cao Nham, hiện tại lại phát hiện hai người ngày càng không giống nhau.

Người đàn ông bên cạnh bỗng nhiên ôm bả vai cô, cười nhẹ nói một câu bên tai: “Bà Cao bên kia anh đã thu xếp một phần quà tặng, tin rằng bà sẽ thích.”

Mặc dù hai người không có quan hệ bạn giường, nhưng thỉnh thoảng những hành động thân thiết tập mãi cũng thành thói quen. Dường như ai cũng không cảm thấy không thích hợp. Lâm Tương chẳng qua là nhũn nhũn mà, khó hiểu nhìn anh.

Bạch Trạm Nam cười càng thêm kì dị: “Hai ngày sau em sẽ biết.”

Từ bà Cao Lâm Tương biết được tin, hóa ra Bạch Trạm Nam tặng cho bà một cái siêu thị. Vừa vặn siêu thị này đối diện địa chỉ cũ. Hơn nữa Bạch Trạm Nam thực sự dễ tâm, cách đó vài dặm có một căn nhà, tất cả bố cục bên trong đều giống với cách trang trí ban đầu của Cao gia.

Ngay cả đồ dùng trong nhà cũng không khác biệt lắm với lúc đầu. Lâm Tương không nghĩ tới Bạch Trạm Nam lại quan tâm như thế. Ở trong lòng cô, Bạch Trạm Nam không phải người đàn ông có nhân đức như vậy mới đúng!

Bà Cao nhìn siêu thị kia, lại giương mắt nhìn biển tên, nhin không được thở dài: “Không thể tin được, nguyện vọng của Cao Nham lại đạt được theo cách này, thật đúng là châm chọc!”

Lâm Tương cũng trầm mặc. Trước kia Cao Nham có nói, mẹ anh vất vả cả đời, số mệnh khó nhọc, thường xuyên hết hoảng. Hơn nữa bà còn chưa được hưởng thụ hạnh phúc, ngay cả thứ tốt cũng tiếc rẻ không dám ăn.

Anh nhất định phải mở cho bà một siêu thị, có thể ăn uống tùy thích.

Trong lòng Lâm Tương khổ sở lại xót xa, còn có chút cảm động, nhất định Bạch Trạm Nam phải bỏ ra không ít công sức mới làm được việc này.

Hai người dừng lại trước những suy nghĩ trong lòng, bà Cao nhẫn nại thật lâu mới hỏi Lâm Tương: “Cháu và cậu ta thực sự không phải...”

Lâm Tương lắc đầu, lần này cũng nóng lòng phủ nhận. Cô rõ ràng đã nói thật với bà, nói ra toàn bộ việc hợp tác với Bạch Trạm Nam.

Châm chọc và tức giận không phủ xuống như tưởng tượng, chẳng qua bà Cao chỉ phức tạp nhìn cô, thật lâu sau mới đau xót than thở: “Chuyện này, trước đây cậu Bạch đã tìm bác nói qua.”

Lâm Tương nghe vậy trong lòng cả kinh, bà Cao lại nâng tay nắm lấy bả vai cô. Đây là lần đầu tiên sau khi Cao Nham mất bà chủ động gần gũi với cô. Lâm Tương bỗng nhiên có chút nhớ nhung bật khóc, nước mắt chuyển quanh trong hốc mắt vài vòng cũng không rơi xuống.

“Thực ra, từ khi Cao Nham bắt đầu làm việc đó, bác đã có chuẩn bị tâm lí, nhưng khi sự việc thực sự xảy ra bác vẫn không thể tiếp nhận được. Biết rõ cho dù không phải cháu, nó cũng đi đến bước này, là bác ích kỉ đẩy hết trách nhiệm lên cháu. Mấy năm nay đã làm khó cháu rồi.”

Lâm Tương yên lặng gục đầu xuống, hàng nước mắt đau xót chua chát trào ra khỏi hàng mi.

Bà Cao đưa tay vén sợi tóc bên má cô ra sau tai, thấp giọng nói: “Quên nó đi, cũng đừng đến tìm bác nữa, nhìn cháu, bác sẽ càng khó vượt qua được. Bác không oán giận cháu, nhưng cũng không có cách nào mỉm cười với cháu. Đứa bé này, chúng ta đều nên hướng về phía trước.”

Lâm Tương đứng trước siêu thị ngẩn ngơ. Gió buổi chiều rất lạnh, khi thổi qua khuôn mặt làn da không tránh khỏi bị rát, nhưng nơi ngực dường như lại thật thoải mái, tảng đá nặng trĩu cuối cùng cũng rơi xuống.

Lúc sau Lâm Tương lại trộm nhìn bà vài lần. Bạch Trạm Nam âm thầm tìm một cô gái nhỏ chăm chỉ chịu khó giúp đỡ bà, mỗi tháng còn chuyển thêm trợ cấp vào sổ tiết kiệm cho bà.

Nét cười trên mặt bà đã tươi hơn trước một chút. Mỗi ngày có khách hàng mua đồ còn có thể trò chuyện với bà vài câu. Con người là động vật thích tụ tập, trò chuyện với mọi người tâm tình tự nhiên sẽ trở nên tốt hơn nhiều.

Lâm Tương sinh ra vài phần cảm kích đối với Bạch Trạm Nam, nhưng câu “cảm ơn” lại không nói nên lời.

Cuối tuần hai người hẹn nhau đến nhà trọ trước đây trao đổi, vừa bàn bạc biện pháp đối phó xong Bạch Trạm Nam đã muốn đi. Lâm Tương chần chừ bỗng nhiên giang tay ngăn trước người anh, không nhìn anh nhỏ giọng nói: “Ở lại ăn cơm đã, chúng ta quen nhau lâu vậy mà em còn chưa làm một bữa cơm cho anh. Xem như để cảm ơn.”

“Cảm ơn anh?” Bạch Trạm Nam nhú mày, thực sự anh rất bất ngờ.

Lâm Tương ngẩng đầu nhìn anh, gật gật đầu: “Cảm ơn, vì tất cả mọi chuyện.” Cho dù mọi việc Bạch Trạm Nam làm có thể chỉ vì suy nghĩ đến lợi ích của chính anh, nhưng cô vẫn cảm động như trước, lời cảm ơn này bất kể thế nào cũng phải nói ra.

Đây là lần đầu tiên Bạch Trạm Nam nhìn thấy Lâm Tương xuống bếp, cô mặc tạp dề chuyển động trong phòng bếp khiến anh không thể không suy nghĩ, có lẽ lúc trước cô và Cao Nham cũng như vậy.

Anh bỗng nhiên có chút hối hận. Lúc trước cùng một chỗ với Lâm Tương, lẽ ra nên cùng cô làm nhiều việc khác, bây giờ nhớ lại, hai người ngoại trừ làm tình ra thì thực sự không có kí ức gì đặc biệt ấm áp.

Sau này Lâm Tương có thể nhớ anh giống như hoài niệm Cao Nham hay không?

Bạch Trạm Nam nhin không được nhắm mắt, hoài niệm cái gì? Anh còn không chết thì hoài niệm cái gì?

Lúc bản thân Bạch Trạm Nam còn đang rối bời, Lâm Tương đã bưng chén đĩa từ phòng bếp ra, nhìn anh mỉm cười ngọt ngào: “Có thể ăn rồi.”

Bạch Trạm Nam ngồi ở đó ngẩn người, cảm giác này đặc biệt giống như trước đây khi mẹ còn sống, tình cảm quan tâm chăm sóc ba anh em ăn cơm.

Lâu lắm rồi anh không được cảm nhận cảm giác này, hương vị của gia đình.

Ba tháng sau, công ty của Tiêu Tuấn gặp vấn đề nghiêm trọng về tài chính. Cùng lúc đó, hàng hóa buôn lậu bị hải quan niêm phong. Bạch Trạm Nam làm việc nhanh hơn rất nhiều so với tưởng tượng của Lâm Tương, hơn nữa còn ra tay đủ tàn nhẫn.

Cùng lúc đó, Tiêu gia còn bùng lên vụ bê bối, vợ Tiêu Tuấn cũng chính là ngôi sao trẻ Chu Hiểu Hiểu bè nhóm dâm loạn, ngày hôm sau những ảnh chụp khó coi bị đưa lên trang đầu của báo chí.

Lâm Tương thấy vậy ngẩn tò te: “Em chỉ muốn làm cho hấn ta phải ngồi tù.”

“Nhưng anh làm thế cũng không tồi.” Bạch Trạm Nam một chút cũng không che giấu bản tính thương nhân của mình, cầm tờ báo đọc tin tức: “Buổi chiều có hẹn với ba em, buổi tối cùng nhau ăn cơm. Xem như chúc mừng.”

Lâm Tương nhìn người đàn ông tự tin trước mặt, một khắc kia có cảm giác hai người sẽ phải lập tức mỗi người một ngã.

Cô kiềm chế cảm giác khó hiểu trong lòng, cố gắng khẽ cười: “Thật tốt, có lẽ là lần cuối cùng chúng ta cùng nhau ăn cơm.”

Nét cười trên mặt Bạch Trạ Nam cứng đờ, tay đặt trên bàn chậm rãi siết chặt lại: “Có lẽ”.

9. Chương 9

Chương 9

Buổi chiều hẹn kí hợp đồng lại xảy ra sự cố, Lâm Diệu Khang không biết nghĩ như thế nào, bỗng nhiên gọi điện thoại bảo Lâm Tương tới. Lâm Tương không hiểu ra sao, khi đến khách sạn thì thấy Bạch Trạ Nam và ba đã ở đó, nhưng sắc mặt hai người lại rất khó coi, không khí cũng trầm xuống kì lạ.

Thừa dịp Lâm Diệu Khang vào nhà vệ sinh, Lâm Tương đến gần hỏi người đàn ông bên cạnh: “Sao vậy, cả mặt anh và ba em đều đen thui ấy? Hợp đồng có vấn đề gì à?”

Khả năng duy nhất cô nghĩ đến cũng chỉ có thể là điều này. Cả hai người đều rất coi trọng lợi ích cá nhân, đàm phán không đạt được cũng không quá ngạc nhiên.

Bạch Trạ Nam nghe vậy hơi nghiêng mặt, có chút chăm chú nhìn cô một cái: “Ba em còn gian xảo hơn cả anh. Thật đúng là chịu thiệt một chút cũng không muốn.”

Lâm Tương nhíu mày đập vào tay anh: “Nói bậy bạ gì đó.”

Bạch Trạ Nam kéo kéo khoe môi, dứt khoát xoay người đối mặt với cô, khuỷu tay dựa vào lưng ghế dựa phía sau cô: “Ba em bảo anh cưới em, sau đó mới bằng lòng kí hợp đồng với anh.”

Lâm Tương kinh ngạc trừng mắt nhìn, nhưng kì lạ là cô phát hiện bản thân cũng không ghét bỏ đề nghị này, nội tâm cả kinh, suýt chút nữa cắn phải đầu lưỡi: “Kết, kết hôn cái gì? Em mới bao nhiêu tuổi chứ!”

Bạch Trạ Nam cũng có suy nghĩ riêng. Dường như không có chút hứng thú với đề nghị này, lười biếng dựa vào lưng ghế hút thuốc: “Cũng không thể trách được, là do trước đây chúng ta diễn kịch lừa gạt ông ấy.”

Lâm Tương lại trầm mặc, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve miệng chén trà, dừng một chút mới nói tiếp: “Nếu không ... em nói thật cho ba?”

Bạch Trạ Nam không trả lời, nhưng vẫn cau mày.

Bộ dạng này của anh, cứ như là việc kết hôn với cô là chuyện khó có thể chấp nhận được. Lâm Tương có chút buồn bực, cũng có chút thất bại, rầu rĩ nói thêm: “Anh giúp em, đương nhiên em cũng muốn giúp anh đạt được điều anh muốn. Ba em còn có em, anh yên tâm.”

“Một dự án mà thôi, không lấy được cũng không sao.” Ánh mắt Bạch Trạ Nam mang theo ý cười chạm vào mắt Lâm Tương, nơi đó sạch sẽ trong suốt, dường như thật sự không liên quan tới lợi ích.

Anh đập tắt khói thuốc, ôm cánh tay, đôi môi gợi lên như cười như không: “Hôn nhân của anh làm sao có giá trị như vậy!”

Lời này của Bạch Trạ Nam ý tứ cũng thật rõ ràng. Quả thật lúc trước đối với việc này là cần thiết, nhưng hiện tại lại có chút mệt mỏi ứng phó. Anh bỗng nhiên rất muốn đối mặt với Lâm Tương, loại cảm giác này rất kì lạ, như có cái gì đó chộn rộn dưới đáy lòng, nhưng anh biết rõ kết cục sau này sẽ là cái gì.

Người kia trong lòng Lâm Tương có một sức nặng tuyệt đối, ai cũng không so sánh được.

Anh vô cùng buồn bực, cho tới bây giờ chưa từng buồn bực như vậy!

Nhưng lời này vào tai Lâm Tương, tự nhiên lại mang một ý nghĩa khác.

Lâm Tương rất rõ ràng, dự án này có bao nhiêu phần quan trọng đối với Bạch Trạ Nam. Người đàn ông này diễn trò cùng cô lâu như vậy, vẫn thăm nghĩ nắm được dự án này trong tay sẽ đứng vững được ở Giang thị. Nhưng trước mắt vì chuyện kết hôn mà anh thà buông bỏ, điều này chứng minh cái gì?

Việc kết hôn với cô, đối với Bạch Trạ Nam mà nói thực sự rất miễn cưỡng.

Hơn nữa hiện tại đối tượng anh muốn kết hôn, e rằng chính là cô gái kia...

Ngày hôm sau, Lâm Tương nghe được từ ba tin Bạch Trạ Nam từ chối kết hôn. Việc này khiến cho Lâm Diệu Khang tức giận, ngồi trên sô-pha với mẹ Lâm, liên tiếp oán giận: “Đã quen biết hai năm rồi, sớm hay muộn cũng phải kết hôn. Hiện tại kết hôn không được sao?”

Mẹ Lâm thuận theo sự bức bối của ba, ánh mắt trộm nhìn cô con gái không buồn hé răng đang đọc tạp chí, hạ giọng cẩn thận khuyên nhủ: “Bây giờ mấy đứa trẻ tuổi không giống trước đây, cũng không thích ba mẹ can thiệp vào chuyện hôn nhân. Huống chi Trạ Nam vừa nhìn đã biết là đứa coi trọng sự nghiệp, không chừng muốn hoãn tới vài năm nữa.”

Lâm Diệu Khang vừa nghe lời này liền nở nụ cười, cười vô cùng châm chọc: “Hoãn vài năm? Tôi thấy nó chính là không muốn cưới Lâm Tương, một mực từ chối. Hơn nữa gần đây nó cũng rất ‘chịu khó’ đến Thủy thành.”

“Thủy thành?”

“Nơi nó rất gần người phụ nữ kia, nó liền ở lại Thủy thành.”

“Không đến mức đó, Trạ Nam không phải người như vậy.”

“Nó không phải, chả lẽ trên mặt phải khắc chữ.”

Hai vợ chồng mỗi người một câu, vấn đề lại càng ngày càng gay gắt thái quá. Lâm Tương biết rõ nội tình, nghe những lời này cảm thấy hết sức chói tai. Cô bỗng chốc đứng lên, hung hăng quăng tạp chí trên sô-pha, hai người đang tranh luận không ngớt bị cô làm cho hoảng sợ, cũng sợ nhìn cô.

Trong giây phút đó, Lâm Tương kích động muốn nói tất cả ra. Nhưng mà sau khi kết thúc bữa ăn ngày đó đã nhắc nhở cô không được nói lung tung. Cô không biết Bạch Trạ Nam có kế hoạch khác hay không, nhẫn nhịn mới nói: “Ba, ba có hỏi qua ý kiến của con chưa? Ba và Bạch Trạ Nam bàn bạc về cuộc hôn nhân này có hỏi qua cảm nhận của con không?”

Lâm Diệu Khang biến sắc, ánh mắt lóe lên ‘khụ’ một tiếng: “Bát nháo, ba không phải vì con thì còn có thể vì ai nữa? Con và nó đã ở cùng một chỗ lâu như vậy... chẳng lẽ lại muốn giống cái thằng nhóc lưu manh kia, cuối cùng khiến ọi người đều biết. Sau này con còn không muốn lập gia đình nữa à?”

Lâm Tương nghe xong lời này, trên mặt lúc đen lúc trắng, cô biết mục đích của ba thực ra vẫn là hướng về gia cảnh của Bạch Trạ Nam, nói cái gì mà suy nghĩ vì cô, đều là giả.

Mẹ Lâm nhìn mặt con gái đỏ bừng, nghĩ lời chồng nói quả thực nghe không ổn, vội vàng ở giữa hòa giải: “Ông bớt nóng giận đi, chuyện của tiểu Tương và Trạ Nam thì để tự hai đứa nó quyết định.”

“Lấy biện pháp gì?” Lâm Diệu Khang lên giọng lộ ra bản chất thương nhân của mình, khinh thường hừ một tiếng: “Bà hỏi nó một chút xem, nó có biện pháp gì chưa? Bạch Trạ Nam là ai tôi rất rõ, không thừa dịp bây giờ còn có vốn lẫn người khi đàm phán còn có thể gây khó dễ, tương lai bị vứt bỏ chỉ biết trở thành trò cười.”

Trong nháy mắt này Lâm Tương mới tỉnh ngộ. Đúng vậy, nếu xem tình hình thực tế mà nói, nếu không đáp ứng điều kiện của ba, ba chỉ có thể tiếp tục lấy dự án để áp chế Bạch Trạ Nam.

Cho dù trước đó cô và Bạch Trạ Nam có thỏa thuận giao ước gì, trong mắt ba, họ ở chung là sự thật, dù là giả cũng sẽ nghĩ biện pháp biến nó thành thật.

Lâm Tương lại ra vẻ không vui vẻ gì. Trước đây vì chuyện của Cao Nham hai người cũng cãi nhau không ít lần, mỗi lần thế này cô đều buồn bực một mình uống rượu trong phòng. Lần này thế nào lại không thể gỡ

bỏ được buồn bực trong lòng, cô gọi cho Bạch Trạ Nam hai cuộc điện thoại, đều không kết nối được liên ngất máy.

Dường như... từ vài ngày trước trong lòng bắt đầu giống như bị đốt lên một đám lửa, đốt nóng cả người làm cô mất lí trí.

Lâm Tương bỗng nhiên muốn quay về căn nhà trọ trước kia ở cùng Bạch Trạ Nam. Đến khi cô ý thức được bản thân có suy nghĩ này, cơ thể đã đi trước một bước thay tâm quyết định, cô đã đứng ở cổng lộ uyển, ngẩng đầu nhìn lên tầng lầu rồi.

Bất ngờ chính là cửa sổ lại đang mở, hơn nữa có ánh đèn chậm rãi chiếu soi, có người ở, mà người kia thì ai cũng biết.

Bỗng dưng trái tim Lâm Tương đập loạn nhịp.

Lúc Bạch Trạ Nam mở cửa ra nhìn thấy cô, nhất thời kinh ngạc, sau đó lại nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, đứng ở cửa hơi hơi cau mày: “Tối vậy rồi, có việc gì không?”

Trên người cô còn mặc chiếc áo len sợi và quần dài phong phanh, trên chân đôi mang đôi dép ở nhà còn chưa kịp thay, thế nào cũng giống như cô vội vàng chạy đến đây.

Lâm Tương uống rượu lúc này mới có chút mê man, nhìn chằm chằm người đàn ông trước mặt dường như có chút không kiên nhẫn, một lúc lâu mới cong môi cười nói: “Em có bỏ quên đồ ở đây?”

Bạch Trạ Nam ngửi thấy mùi rượu nồng đậm trên người cô, nếp nhăn giữa hai lông mày nhíu càng sâu, nghi ngờ liếc mắt một cái đánh giá cô. Vật gì mà khiến cô phải lòng như lửa đốt chạy tới tìm vào tối muộn như vậy.

“Uống rượu? Trong lòng không vui?” Chung sống với nhau đã lâu, anh có thể nhìn ra điều gì đó từ trong mắt cô. Cô gái này không giỏi ngụy trang, cảm xúc tồi tệ liếc mắt một cái cũng nhìn ra.

“Nói nhảm.” Lâm Tương đến gần nheo mắt nhìn anh, giống như con tiểu hồ ly gian xảo nhíu nhíu đầu mũi, “Em ồ, vô cùng ồ.”

Tiểu nha đầu nói xong liền đưa tay đẩy anh một phát. Bạch Trạ Nam không đề phòng, bị cô đẩy lui về phía sau từng bước. Lâm Tương nhân cơ hội bước vào phòng, liếc mắt một cái liền thấy trên bàn trà giữa phòng khách bày la liệt bản ghi chép, máy tính và mấy bản tài liệu rời rạc, thì ra vừa rồi người này đang làm việc.

Cô liếc mắt nhìn anh một cái, mượn rượu làm càn tiếp tục đi vào trong, lẩm bẩm: “Ngăn không cho em vào, chắc là anh có giấu đàn bà. Đừng lo, em chỉ là tới lấy đồ, không làm phiền hai người đâu...”

Bạch Trạ Nam chẳng qua chỉ im lặng đứng sau cô, ánh mắt âm u khó hiểu.

Cô gái kia lảo đảo vào phòng ngủ, kết quả không được bao lâu bên trong truyền đến “bịch” một tiếng rất lớn.

Anh vội vàng đi vào trong xem xét, ánh mắt quét qua một vòng, chỉ thấy nha đầu kia đang chập vật giấy giữa nhào người trong tủ quần áo, chiếc vali hành lí cỡ lớn còn đang đè trên lưng.

Bạch Trạ Nam bất đắc dĩ buồn cười, đi tới nhắc chiếc vali ra, thuận tiện nhắc thất lưng cô đặt tới mép giường.

Lâm Tương xoa vòng eo bị ném đau, nhìn đến Bạch Trạ Nam còn đang cười, bực mình nắm lấy cái gối đập tới: “Cười cái gì, không có việc gì lại để vali ở cao như thế làm gì?”

“Chính em để mà.” Bạch Trạ Nam thuận tay ném cái gối trở lại, dựa vào tủ quần áo, dăm chiêu tỉ mỉ nhìn cô: “Nói đi, rốt cuộc làm sao vậy, đêm nay em rất bất thường.”

Lâm Tương chẳng qua chỉ cần cần môi, dứt khoát quay đầu nhìn đi nơi khác: “Không làm sao, chẳng qua cảm thấy cuối cùng vẫn không giúp được anh, trong lòng rất áy náy, nghĩ thế nào cũng phải đền bù cho anh.

Nhưng mà em cũng không biết nên đền bù anh như thế nào, chúng ta hình như không gặp gỡ quá nhiều, cũng không biết anh thích cái gì, ngay cả anh thiếu cái gì cũng không biết.”

Cô nói xong lại ra vẻ thoải mái cười một tiếng, đầu cúi thấp xuống: “Nói đến lại thấy thật buồn cười, thời gian chúng ta ở chung cũng không ngắn, nhưng thực sự một chút cũng không hiểu rõ. Không biết anh hứng thú với cái gì, cũng không biết anh ghét cái gì, muốn cảm ơn anh thật tốt cũng không biết nên làm thế nào...”

Cô vừa mới nói xong, trước mắt bỗng chốc tối sầm, tiếp theo cả người bị đè xuống dưới đệm mềm mại, sau đó là đôi con người đen sẫm âm trầm từ trên cao nhìn xuống cô.

Anh nói: “Một lần cuối cùng, Lâm Tương, anh muốn em.”

Tác giả có lời muốn nói: Đêm mai có thể sẽ có thêm, muốn hai người này có chút tiến triển thật đúng là không dễ dàng. Lâm Tương cho rằng tiếp nhận người khác chính là có lỗi với Cao Nham, mặc dù khúc mắc đã được tháo gỡ, nhưng để hoàn toàn buông ra còn cần một chút kích thích nhỏ....

Về phần lão Tam này, chính là vấn đề mặt mũi == thổ lộ sợ bị cự tuyệt.

10. Chương 10

Chương 10: 18+

Nghe xong lời anh nói Lâm Tương hoàn toàn ngẩn ngơ. Vì ở góc độ ngược chiều ánh sáng nên không thể nhìn rõ được tâm tình nơi đáy mắt anh, bỗng nhiên tim cô đập như trống dồn, lúc mở miệng ngay cả ngữ điệu cũng đều run rẩy: “Anh...”

Bạch Trạm Nam không cho cô cơ hội nói hết. Lúc cô đang hoảng hốt, cúi người mạnh mẽ hôn lên đôi môi mềm mại đang hé mở của cô.

Anh có chút luống cuống, như đang nóng lòng che giấu điều gì, nhiệt tình rồi đột nhiên giống như ngọn lửa cháy bùng lên, sức lực mạnh mẽ đến kinh người. Sự thành thạo và nhẫn nại ở một khắc này tất cả đều không còn sót lại chút gì, ngoại trừ dũng mãnh xâm lược thì không còn dư lại thứ gì khác.

Nhìn cô nói năng lộn xộn lại cố ra vẻ tự nhiên tươi cười, trái tim anh thất lại, giống như bị người ta dùng sức đục vài phút.

Sự đột ngột này, cảm giác đau đớn và kịch liệt trước đây anh chưa từng cảm nhận qua, không kịp ngẫm nghĩ, đã muốn trước một bước đặt cô dưới thân, lời nói chưa qua đại não đã vội thốt ra.

Anh không thể không thừa nhận, giờ khắc sắp phải xa cách bỗng nhiên trong lòng có loại cảm giác giống như “không muốn” quanh quẩn nơi ngực anh. Lâm Tương bây giờ và trước kia có chút không giống nhau.

Mà cái “không giống nhau” rốt cuộc là cái gì? Anh hiện giờ chưa có nghĩ ra...

Bạch Trạm Nam tinh tế vuốt ve khuôn mặt trắng mịn của cô, say đắm mà thăm dò giữa môi cô, cuốn lấy cái lưỡi đình hương khéo léo cắn mút trần trọc qua lại.

Trước sự đùa giỡn ấy, anh tiến công, cô phòng bị. Cuối cùng không biết thế nào mà cô ngừng kháng cự, có lẽ anh rất quen thuộc với cơ thể của cô, rất nhanh đã khiến cho cô hoàn toàn say mê.

Cái miệng nhỏ của cô thở hổn hển, hai gò má đỏ bừng nhìn anh, chẳng qua ánh mắt lại tràn ngập sự mời mọc và mê hoặc dụ dỗ.

Bạch Trạm Nam thấy cả người nóng lên, tách đôi chân dài của cô ra lập tức đâm bảo bối đang trưởng đau vào trong.

Trước đây nha đầu kia không có kinh nghiệm, ở trên giường cực kì bảo thủ. Sau khi được anh dạy dỗ đã dần dần trở nên phóng túng, lúc này còn biết nũng nịu quần chân lên hông anh, lắc mông chủ động đón ý hùa theo.

Hai người đã rất lâu không làm, lúc này vẫn vô cùng hòa hợp.

Cảm giác vui sướng rất nhanh đạt đến mãnh liệt. Kĩ xảo của anh từ trước đến nay vẫn luôn tốt, chỉ cần tốn chút tâm tư là có thể làm cho cô đầu hàng. Lâm Tương bị anh giữ thắt lưng đâm vào khiến cho chân tay bủn rủn, trên đôi chân dài quần lẩy thắt lưng anh mồ hôi đầm đìa chảy xuống.

Toàn thân hai người đều thắm đầy mồ hôi, anh dứt khoát nắm lấy mắt cá chân của cô, đặt hai chân trắng nõn lên sườn vai, đưa tay vân vê hoa tâm đang sung huyết của cô giọng khàn khàn nói: “Đừng siết chặt quá.”

Nơi đó của cô nóng hổi ẩm ướt, quyến anh lại thật chặt thật sâu, mùi vị này khiến áu toàn thân Bạch Trạ Nam đều tập trung tại chỗ đó, suýt nữa thì mất mặt ‘nộp vũ khí’ trước thời hạn.

Thật sự là muốn chết!

Bạch Trạ Nam cúi đầu lại vừa lúc nhìn đến chỗ non tơ mềm mại của cô, chứa đựng chính mình, còn hơi hơi co rúm lại... hình ảnh kích tình lại quá mức kích thích, anh khàn giọng hít một hơi, dứt khoát xoay người cô lại giữ lấy thắt lưng cô chậm rãi rút ra đưa vào từ phía sau.

Lâm Tương nhỏ giọng rên rỉ, khuôn mặt nhỏ nhắn chôn vùi trong chiếc gối trắng thở hổn hển: “Nhẹ thôi, căng quá.”

Lời này của cô khiến cho trống ngực Bạch Trạ Nam bị kiềm hãm, dứt khoát đưa tay nhét vào miệng cô khuấy đảo. Tiểu nha đầu này vậy mà còn vươn đầu lưỡi mềm mại chơi đùa dụ dỗ đảo vòng quanh ngón tay anh, ngẫu nhiên quay đầu lại xấu hổ mà sợ hãi liếc nhìn anh.

Thật đúng là liều lĩnh.

Bạch Trạ Nam dùng sức đè ép cô xuống dưới chăn đệm, dưới thân một chút cũng không lưu tình.

Lâm Tương lên đỉnh thoải mái kêu không ra tiếng, người đàn ông này còn vô sỉ cúi người xuống đối diện trên đũa: “Thích không? Hả?”

Lâm Tương bắt lấy cánh tay đang chống bên người oán hận cắn một phát, đồng thời đóng dấu lên một dấu răng tròn, cổ ý khiêu khích nói: “Dùng thêm chút lực, càng thích.”

Con người Bạch Trạ Nam càng sâu thêm, giữ chặt chiếc cằm đầy đặn của cô khê cắn lên hai cánh môi còn hơi sưng đỏ, giọng nói khàn khàn trợn lặn vài phần hung hãn: “Xem ra cô bé thật tham ăn, để chú thương cháu thật tốt.”

Bạch Trạ Nam ở trên giường có chút biến thái. Lâm Tương rõ ràng cũng không ít tuổi hơn anh nhiều lắm, có lẽ cũng chỉ hơn bảy tám tuổi. Hết lần này đến lần khác cô đều bị miệng anh chiếm mọi tiện nghi.

Người đàn ông này nói được làm được. Lâm Tương bị dày vò đến hơn nửa đêm, đến khi vào phòng tắm rửa sạch lại bị đặt vào bồn tắm lớn trừng trị một lúc. Cô khóc không ra nước mắt, mỗi lần giấy giữa đùi dễ dàng bị ngăn chặn, đành phải lớn tiếng kháng nghị: “Anh không phải muốn làm một lần cuối cùng sao? Thế mà lại làm em liên tục đến mấy lần!”

Cực vật chôn trong cơ thể bỗng nhiên dừng lại, cô hoang mang ngẩng đầu lên, nhìn hai tròng mắt anh lạnh lùng chăm chăm nhìn cô.

Lâm Tương không biết mình đã nói sai gì, không phải anh nói làm một lần cuối cùng hay sao.

Anh bỗng nhiên hung dữ hân lên, tùy theo rút ra chọc vào dữ dội đều phát tiết ở chỗ sâu nhất trong cô, giọng anh khêu gợi thở hổn hển, thì thầm bên tai cô: “Không phải một lần cuối cùng, sau này vẫn theo anh, được không?”

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn chưa bớt đỏ của cô, lần đầu tiên anh cảm nhận được sự hồi hộp và lo lắng.

Sợ cô từ chối, sợ cô nói không cần...

May là, Lâm Tương mân mân cái miệng nhỏ nhắn, rót cuộc ngọt ngào nở nụ cười với anh: “Lần này, không vì quyền lợi.”

Bạch Trạ Nam trầ mặ nhìn cô, cảm giấ đượ một bàn tay nhỏ bé mềm mại bao phủ lên ngực anh, sau đó đầu ngón tay trắng nõn chọc chọc vào vị trí nơi trái tim anh.

Cô nói: “Lần này, em phải lòng anh.”

“ ... ”

Bạch Trạ Nam không biết bản thân có thể cho Lâm Tương thứ cô muốn hay không. Anh không nói chuyện tình cảm với người ta, giống như Lâm Tương có thể thoát khỏi sự trói buộc về trách nhiệm với Cao Nham hay không. Với hai người mà nói, tương lai tràn đầy mờ mịt và không thể đoán trước được. Chỉ có thể cố gắng bước từng bước, nhưng cả hai đều không biết kết cục sẽ như thế nào.

Bạch Trạ Nam cũng không quá rõ ràng tình cảm của mình với Lâm Tương rốt cuộc là gì, quả thực không muốn buông tay rời bỏ cô, nhưng mà điều này... rốt cuộc có phải là tình yêu hay không?

Anh nhớ tới khi cùng nói chuyện với Bạch Cẩn Tây. Thực ra đối với Chung Lễ Thanh[1], chính anh ấy cũng không có cách nào nói rõ được cảm giác thực sự của mình. Sớm qua độ tuổi thiếu niên mơ mộng, hình dáng của cô anh đều nhớ không rõ. Nếu không phải tình cờ gặp lại, e rằng anh đã quên mất cô.

[1] Nhân vật Chung Lễ Thanh và Bạch Thâm (em trai cùng cha khác mẹ của Bạch Trạ Nam) được tác giả viết riêng trong bộ truyện dài Giềm Pha. Để hiểu thêm mối quan hệ của mấy anh chị này các bạn có thể tìm đọc bản convert cũng được, vì hiện tại bộ này chưa có nhà nào edit hay sao í.

Hai người vẫn cứ vô tri vô giác cùng một chỗ, nhưng rõ ràng cả hai đều thay đổi. Trước kia ngoại trừ làm tình Bạch Trạ Nam rất ít khi chủ động tìm Lâm Tương, mà bây giờ còn lái xe đến trường chờ cô tan học.

Các bạn cùng phòng của cô chưa từng gặp Bạch Trạ Nam, nhưng vẫn biết một chút về chuyện Cao Nham, cho nên lúc này đột nhiên xuất hiện một người đàn ông anh tuấn tất cả đều bắt đầu ríu rít bàn tán.

Bạch Trạ Nam không quen bị mấy tiểu nha đầu tuổi này vây nhìn, hơi cau mày có chút không kiên nhẫn.

Anh và Lâm Tương cách nhau không xa, trên mặt nha đầu giờ phút này là tươi cười ngượng ngập, cô thấp giọng nói câu gì đó với bạn cùng phòng, sau đó nhẹ nhàng đi tới chỗ anh.

Sau khi lên xe Bạch Trạ Nam vẫn là không nhận được hỏi cô: “Vừa rồi em nói gì với họ thế?”

Lâm Tương nghiêng mặt, mắt to long lanh đen trắng rõ ràng tràn ý cười: “Muốn biết? Cuối tuần cùng em đến xem triển lãm tranh.”

Bạch Trạ Nam nhìn bộ dạng lạnh lợi của cô, trái tim như bị móng vuốt của mèo con hung hăng cào tới dường như vừa ngứa vừa tê dại. Anh ra về bình tĩnh khởi động xe, giọng điệu thờ ơ nói: “Đợi thư kí của anh sắp xếp thời gian.”

Lâm Tương bĩu môi, từ trong mũi hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt khó nén thất vọng.

Trên đường Bạch Trạ Nam thấy cô không nói lời nào, đưa tay nhón lấy cái mũi của cô: “Tức giận?”

Lâm Tương nghiêng mặt liếc anh, ngập ngừng không tình nguyện nói ra: “Chúng ta cùng một chỗ đã lâu như vậy cũng chưa hẹn hò thật tốt, em muốn giới thiệu anh với bạn bè của em.”

Về mặt Bạch Trạ Nam nao nao, ánh mắt phức tạp nhìn cô gái nhỏ bên cạnh.

“Vừa rồi các cô ấy hỏi em anh là ai.”

“ ... ”

“Em nói anh là người đàn ông của em.”

“ ... ”

Bạch Trạ Nam không thể không thừa nhận, câu trả lời của Lâm Tương khiến cho hô hấp anh dồn dập, tần suất tim đập cũng trở nên không bình thường. Những cảm giác này trước đây anh đều chưa từng cảm nhận qua, khiến cho lồng ngực anh như sắp nổ tung.

Ở trong lòng anh Lâm Tương thực sự không giống như những cô gái khác.

Cuối tuần Bạch Trạ Nam cùng Lâm Tương đến viện triển lãm, không phải triển lãm tranh đặc biệt nổi tiếng, nơi đó tập hợp hầu hết là của các học trò trong mỹ viện.

Lúc đầu anh còn hơi thờ ơ. Đàn ông tuổi này trên người mang phong cách cứng chặc trưởng thành, hấp dẫn không ít ánh nhìn của các cô nữ sinh. Lúc Lâm Tương đi vệ sinh, mấy cô gái nhỏ liền vây quanh người Bạch Trạ Nam.

Người đàn ông kia còn cổ tỉnh mỉm cười, bộ dạng nho nhã nói chuyện với mấy cô gái, bực tức trong lòng Lâm Tương lập tức nổi dậy, đi tới trực tiếp giơ tay đặt lên bả vai rắn chắc của anh: “Trò chuyện gì vậy?”

Trong đó có một cô gái đến rất gần người anh, cười vô cùng quyến rũ, cô nữ sinh này Lâm Tương cũng biết, “tiểu tam” rất nổi tiếng trong khoa. Dây thần kinh của cô lập tức căng lên, cánh tay đang quấn trên người Bạch Trạ Nam hơi dùng lực.

Khi cô ta thấy cô hơi nhú mày khiêu khích, có chút ngoài ý muốn cười cười: “... Không có gì, nhận xét của Bạch tiên sinh rất độc đáo, muốn học hỏi thêm.”

Nữ sinh hậm hực rời đi, ý cười trên khóe miệng Bạch Trạ Nam càng sâu thêm, tiện thể cầm lấy bàn tay của Lâm Tương đang đặt trên vai mình kéo xuống, mười ngón tay đan chặt: “Xinh đẹp hơn em, đáng người cũng chuẩn hơn em, nhưng không lọt vào mắt anh.”

Lâm Tương không nghĩ tới anh còn có thể trịnh trọng nói loại lời này, ầm ỨC muốn chất vấn được kìm xuống, hung hăng vỗ lên ngực anh một cái: “Con, sỏi, già”

Trước kia không yêu không quan tâm. Hiện tại yêu đương, biết đối phương gặp phải một chút rắc rối đều không thể chịu được. Trước đây tình yêu của của Bạch Trạ Nam khiến Lâm Tương cảm thấy khó thở, nhưng giờ lại trở nên ầm ập vô cùng.

Có lẽ vì đã trải qua đoạn tình cảm đau thương nên Lâm Tương không kìm được mà so sánh giữa Cao Nham và Bạch Trạ Nam. Trong lòng Cao Nham trước giờ luôn chỉ có mình cô, thế còn Bạch Trạ Nam thì sao?

Lâm Tương nhìn sullen mặt Bạch Trạ Nam đến gần người. Bạch Trạ Nam thu hồi tầm mắt đang dán vào bức tranh trước mặt, liếc mắt một cái liền biết cô thần thờ như đang nhớ lại điều gì.

Ánh mắt anh âm u, giam giữ cô, ngón tay không tự giác tăng thêm lực, Lâm Tương đau đến mức đôi mi thanh tú vặn chặt lại, hạ giọng nhắc nhở anh: “Anh làm đau em.”

Bạch Trạ Nam nhìn cô, cặp mắt trong suốt kia tràn đầy vô tội, thật đúng là không nỡ nổi cáu với cô.

Xem ra, so với tưởng tượng anh còn dễ Ỗ tới cô gái này hơn rất nhiều.

Bạch Trạ Nam thở dài, mơ mơ màng màng dắt cô đi ra ngoài: “Đi ăn cơm, anh đói bụng.”

Thời gian hai người hẹn hò ngày càng nhiều, ăn cơm xem phim, làm từng bước như vậy giống mọi đôi tình nhân khác. Mặc dù thỉnh thoảng cũng có chút xung đột, nhưng cũng không gây ảnh hưởng tới tiến triển quan hệ hai người.

Tất cả đều rất suôn sẻ, mặc dù hai người ai cũng chưa nói ra lời “yêu”, nhưng mà Lâm Tương cảm thấy thời gian qua đi như thế này cũng rất tốt, ít nhất họ đều cố gắng thay đổi vì đối phương.

Nhưng có một việc dù thế nào Bạch Trạ Nam cũng không nguyện ý thỏa hiệp, đó chính là – Chung Lễ Thanh.

Lâm Tương đắm chìm trong hạnh phúc mà suýt nữa đã quên chuyện về cô thanh mai trúc mã đã kết hôn của Bạch Trạ Nam.

Sau khi cùng một chỗ với cô, Bạch Trạ Nam vẫn thường “đi công tác” Thủy thành như trước, vì thế mà Lâm Tương rất mất hứng. Nhưng mà Bạch Trạ Nam không chú ý đến cảm xúc của cô, nhìn cô mất hứng cũng chỉ gạt cô sang một bên ở phòng khách, còn bản thân lại bận bịu trong thư phòng.

Lâm Tương phát hiện gần đây anh càng ngày càng nhiều việc, ở trong thư phòng cả ngày. Có mấy lần cô đi vào anh liền lập tức thu dọn văn kiện đã làm xong cho vào ngăn tủ khóa, giống như đang làm chuyện không quang minh chính đại gì đó.

Lâm Tương ôm cánh tay đứng ở cửa, lạnh lùng nhìn anh.

“Buồn chán?” Bạch Trạ Nam chậm rãi tháo kính mắt xuống, vẫy tay với cô: “Lại đây.”

Dáng vẻ đó thật giống như đang dụ dỗ sủng vật, Lâm Tương khinh bỉ: “Anh bảo em đi qua liền đi qua, em dễ dụ như vậy?”

Trước đây anh phong lưu có thể không tính, ai không có quá khứ, huống chi khi đó hai người hoàn toàn không quen nhau. Nhưng hiện tại có cô, vì cái gì anh còn trêu chọc người khác?

Hơn nữa người kia còn là vợ của em trai cùng cha khác mẹ của anh.

Lâm Tương cảm thấy Bạch Trạ Nam, người đàn ông này thực sự rất không thành thật.

Bạch Trạ Nam nghe Lâm Tương lên án xong không khỏi cười ra tiếng, chống cằm hứng thú nhìn cô: “Ghen như vậy, xem ra tiểu Tương của chúng ta thực sự rất yêu anh.”

Về mặt của anh thực sự là vừa sung sướng vừa đắc ý, mặt Lâm Tương nóng lên, có chút bức mình xoay người muốn bỏ đi lại bị chặn ngang ôm lấy...

Bạch Trạ Nam ôm cô vào trong ngực, vuốt ve vòng eo mềm mại của cô.

Đổi lại là trước đây, anh tuyệt đối chẳng thèm giải thích loại chuyện thế này cho cô, nhưng hiện tại nhìn Lâm Tương mất hứng, anh bỗng nhiên cũng thấy có lỗi. Nếu nói cho cô rằng anh đang suy nghĩ về Chung Lễ Thanh, đợi đến khi nào làm cho quan hệ của hai người rồi lên mới dừng tay, chắc hẳn nha đầu kia càng khó chịu hơn?

Bạch Trạ Nam hiếm khi đứng ở góc độ của Lâm Tương mà suy nghĩ, cuối cùng mới cân nhắc nói: “Anh phải bảo vệ người nhà của mình, cho nên cần Lễ Thanh giúp anh.”

Lâm Tương vẫn không hiểu ra sao, nghĩ đến Bạch Trạ Nam là nhà tư bản chưa bao giờ chịu buôn bán lỗ vốn.

Định bụng lại truy hỏi vài câu, nhưng chuyện này dường như rất phức tạp, bộ dạng anh là không muốn nhiều lời, cuối cùng Lâm Tương vẫn là nhượng bộ một bước, biết điều ôm anh cọ cọ mũi: “Hôm sinh nhật em anh phải theo giúp em, còn nữa, phải duy trì khoảng cách với cái cô thanh mai trúc mã kia, em nghe nói chồng cô ta cũng không phải là người dễ chọc.”

Bạch Trạ Nam nghe xong lời này chẳng qua chỉ cười.

Lâm Tương cũng lảng máng đoán được quan hệ giữa anh và người em cùng cha khác mẹ không tốt lắm. Khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận đỏ bừng, đầu gần như buông xuống đến ngực: “Em lo lắng cho anh, đồ ngốc, đừng để đến lúc đó bị người ta tính kế mà cũng không biết.”

Lời này qua tai Bạch Trạ Nam, cả trái tim đều trở nên vừa ấm áp vừa nóng nần.

Khi anh còn nhỏ mẹ đã mất sớm, mặc dù có hai anh trai và một cô em gái, nhưng một năm cơ hội gặp mặt cũng rất ít, thẳng thắn quan tâm anh giống Lâm Tương như vậy, với anh mà nói cũng là lần đầu tiên.

Bạch Trạ Nam nhìn đỉnh đầu xù lên của cô, trực tiếp ôm cô đặt lên trên bàn làm việc, chen vào giữa hai chân cô, cúi người hôn lên môi cô: “Nếu có ngày anh bị tính kế, hai bàn tay trắng, em còn có thể tiếp tục ở bên cạnh anh không?”

Con người đen của Lâm Tương hơi đổi, giang tay ôm lấy cổ anh: “Còn phải xem, anh có đối tốt với em không.”

“Như vậy còn không tốt?” Anh không đứng đắn, tiến quân thần tốc đâm thẳng vào hoa tâm, Lâm Tương rầu rĩ thở hổn hển một tiếng, không kịp nói chuyện lại bị anh gập hai chân lên mạnh mẽ chinh phục.

Lúc đó Lâm Tương cũng không biết, có một ngày, những lời anh nói thực sự trở thành một lời tiên tri, mà khi đó lựa chọn của bản thân... hoàn toàn không giống với hiện tại.

11. Chương 11

Chương 11

Ngày sinh nhật Lâm Tương, Bạch Trạ Nam nhớ hên. Cô ngồi một mình trong nhà trọ, một mình ngậy ngấn làm bánh gato cho chính mình. Cho đến khi lớp kem trên mặt bánh đều chảy ra hết, dính dính chảy đầy trên bàn trà, hình ảnh kem chảy ra bảy tám phần giống như khuôn mặt của một chú hề, Lâm Tương nhìn thấy vậy thì bật cười ra tiếng.

Cũng giống như mình.

Cô một mình ăn hết toàn bộ số bánh gato còn lại. Lẽ ra phải có vị ngọt nhưng tại sao hương vị trong miệng cô lại mang vị đắng chát?

Liên tục vài ngày sau điện thoại di động đều im ắng, thậm chí ngay cả một tin nhắn cũng không có. Lâm Tương nhẫn nại rất lâu, nhưng mà Bạch Trạ Nam vẫn không liên lạc với cô.

Cô bắt đầu nghi ngờ, có phải Bạch Trạ Nam xảy ra chuyện gì ở Thủy thành hay không. Có lẽ nào người em trai hắc đạo cùng cha khác mẹ của anh phát hiện ‘gian tình’ giữa anh và Chung Lễ Thanh, đã ném người xuống sông rồi không?

Hay là trên đường gặp tai nạn xe cộ?

Lâm Tương càng nghĩ càng kinh hãi, những tức giận trước đó đều bị lo lắng bao phủ.

Cô nghĩ tới Cao Nham, khi đó Cao Nham cũng đồng ý với cô buổi tối sẽ về sớm, nhưng cuối cùng lại nhớ hên. Hơn nữa giao hẹn này cả đời cũng không thể thực hiện được.

Lâm Tương vô cùng sợ hãi, đời này cô chỉ yêu hai người đàn ông, không ngờ lại phải đối mặt với chuyện này một lần nữa!

Cô trực tiếp tới Thủy thành, nhưng vẫn như trước không liên lạc được với Bạch Trạ Nam, may mà vẫn kết nối được điện thoại với trợ lý của anh. Trong điện thoại người trợ lý cứ úp mở, một lúc lâu cũng không nói rõ ràng có việc gì, Lâm Tương bướng bỉnh, nóng nảy lên liền quát: “Nếu anh không nói, tôi sẽ trực tiếp tới nhà người phụ nữ kia!”

Trợ lý hoảng sợ, quả nhiên lập tức nói ra toàn bộ sự việc.

Trong nháy mắt trái tim Lâm Tương trở nên nguội lạnh, cô không nghĩ tới sự việc sẽ như vậy. Bạch Trạ Nam không tới chúc mừng sinh nhật cô, chính bởi vì sinh nhật của cô và Chung Lễ Thanh trùng nhau. Cô tổn phí tâm tư tìm anh suốt mấy ngày nay, anh lại chạy tới thị trấn nhỏ vùng lân cận tìm thầy dạy làm đồ chơi làm bằng đường thủ công...

Anh tặng quà sinh nhật cho Chung Lễ Thanh chính là món đồ chơi nhỏ làm bằng đường trong kí ức tuổi thơ của hai người. Anh còn tỉ mỉ đóng gói mang tới trước mặt cô ấy.

Lâm Tương cũng không nói lên được cảm nhận trong lòng lúc này, dường như cảm giác đau đớn đó đã chết lặng từ lâu. Trước đây Bạch Trạ Nam cũng muốn có được lợi ích từ cô, nhưng đãi ngộ của cô còn kém xa Chung Lễ Thanh nhiều lắm.

Trước đây làm thế nào lại tin lời anh, loại đàn ông như anh vốn thành thạo đối xử với đàn bà, sao cô có thể tin tưởng?

Lâm Tương không đi gặp Bạch Trạ Nam, trực tiếp bảo trợ lí tìm ình một chiếc xe. Trợ lí cũng ý thức được bản thân đã gây họa, bề ngoài thì cuống quýt thực hiện, sau lưng liền nhanh chóng gọi điện cho Bạch Trạ Nam.

Khi Bạch Trạ Nam tới, đúng lúc Lâm Tương cầm hành lí chuẩn bị đi, hai người liền chạm mặt ở bãi đỗ xe.

Sắc mặt Bạch Trạ Nam nhìn không được tốt, trực tiếp đi tới mở cửa xe: “Xuống xe.”

“Lái xe.” Lâm Tương ngồi ở ghế sau không nhúc nhích, ngay cả mí mắt cũng không nâng lên một chút, lạnh lùng phân phó cho lái xe. Lái xe ngồi phía trước có chút ngồi không yên, liên tục đưa mắt ra hiệu với trợ lí.

Trợ lí cũng không dám bảo đảm cho bản thân, Bạch Trạ Nam vừa mới biết anh ta không hề giấu giếm nói toàn bộ chuyện này cho Lâm Tương, ánh mắt kia như muốn ăn thịt người. Anh ta cũng đoán chừng nếu Lâm tiểu thư cứ đi như vậy, những ngày về sau bản thân cũng đừng mong được sống yên ổn.

Trợ lí vội vàng ngoắc tay ra hiệu với lái xe, người lái xe cuống quýt bước xuống. Lái xe coi như đã nhìn ra, đàn ông và phụ nữ giận hờn, cuối cùng người thỏa hiệp đương nhiên là phụ nữ.

Không nghĩ tới tính tình Lâm Tương còn rất bình tĩnh, lái xe vừa mới xuống, cô liền tự mình ngồi vào vị trí lái.

Bạch Trạ Nam nhìn cô vượt qua trước người, nhìn không chớp mắt như thể anh là người vô hình, gân xanh trên thái dương vì tức giận mà nảy lên, thò tay gạt gao nắm lấy cửa xe: “Em đi như vậy không an toàn.”

Lâm Tương bình tĩnh nhìn anh một cái: “Buông tay.”

Bạch Trạ Nam giằng co với cô, hạ giọng nói: “Em mở cửa ra, anh đưa em về.”

Lâm Tương không nghĩ tới anh mở miệng không phải là muốn giữ cô lại, mà nói muốn đưa cô đi? Cô khó có thể tin nhìn anh, cuối cùng nhin không được cười ra tiếng: “Bạch Trạ Nam, anh cũng thật là...”

Bạch Trạ Nam mân chặt khóe môi, đáy mắt tối đen u ám, anh không giải thích, càng không nhiều lời, mà cố chấp lặp lại lời nói: “Mở cửa ra.”

Thật sự một giây Lâm Tương cũng không muốn ở thêm cùng anh, khuôn mặt bày ra giống Cao Nham đến bảy phần, hiện tại với cô mà nói tựa như vũ khí sắc bén tàn nhẫn cửa lên miệng vết thương trong lòng cô. Ngũ quan giống nhau thì sao?

Anh làm những việc khiến cô tổn thương, trong khi Cao Nham luôn chịu đựng cô, anh có thể so được sao?

Lái xe và trợ lí còn đang đứng nhìn bên cạnh, thái độ Bạch Trạ Nam quyết không bỏ qua nếu cô không đáp ứng. Lâm Tương đành phải ngồi sang bên cạnh ghế phụ, sau khi Bạch Trạ Nam lên xe còn cẩn thận nhắc nhở cô thắt dây an toàn.

Xe trên đường di chuyển, Lâm Tương quay đầu nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ.

Bạch Trạ Nam tranh thủ nhìn cô một cái, thực ra nha đầu kia rất dễ mềm lòng, đáng tiếc hiện tại anh hoàn toàn không có tâm trạng dễ dàng cô.

Thời gian anh ở nhà Bạch Thâm, phát hiện quan hệ giữa Chung Lễ Thanh và Bạch Thâm vô cùng tốt. Nếu tiểu tử kia lừa Chung Lễ Thanh mang vật kia giao cho cảnh sát....

Anh không có cách nào khác tưởng tượng sau đó Bạch gia sẽ biến thành cục diện gì.

Hơn nữa hiện tại anh đã bị Bạch Thâm theo dõi, không biết tiểu tử này đang có tính toán gì, mỗi lần ra ngoài luôn có vài người đi theo, nếu Lâm Tương ở lại thực sự rất nguy hiểm.

Xe đang chạy, đôi tay trên đầu gối của Lâm Tương bỗng nhiên bị cầm lấy, cô cứng ngắc xoay qua... Ánh mắt cùng với người đàn ông bên cạnh đột nhiên chạm nhau.

Anh phức tạp nhìn cô, những lời nói trong cổ họng như bị mắc kẹt không thể nói ra.

Lâm Tương đã không thể phân biệt anh lúc nào là thật lúc nào là giả nữa, lòng dạ người đàn ông này cho tới bây giờ cô đều không hiểu.

Bạch Trạ Nam nhần nhẹn, lúc này mới chậm rãi nói ra một câu: “Món quà sinh nhật anh nợ em, được đặt trong ngăn kéo thứ nhất bàn làm việc của anh. Muốn tự tay đưa cho em, nhưng mà không biết có cơ hội hay không.”

Lâm Tương không nói lời nào, chẳng qua chỉ chậm rãi rút tay ra từ bàn tay anh.

Cho dù là món quà tốt nhất, nhưng không có thành ý thì cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Bạch Trạ Nam nhìn ngón tay trắng nõn của cô chậm rãi thoát khỏi tay, một khắc đó cảm giác khoảng không dường như không chỉ là lòng bàn tay, còn có trái tim đột nhiên trống rỗng, một cảm giác ớn lạnh xộc lên.

Lâm Tương thở dài, lúc này mới xoay người nhìn anh một cái: “Cảm ơn, nhưng em cũng không chờ mong lắm, cái gì em cũng không thiếu.”

Bạch Trạ Nam dùng sức nắm tay lái, sắc mặt có chút tái nhợt, Lâm Tương biết đây là biểu hiện anh mất hứng, nhưng mà cô đã không còn rảnh bận tâm đến cảm nhận người đàn ông này.

“Em không chịu nổi quá khứ của anh, em muốn tìm một người đàn ông đơn giản, không cần lo lắng anh quan hệ với người phụ nữ khác.”

“Nói thẳng ra là em muốn tìm người như Cao Nham vậy.”

Bạch Trạ Nam tổng kết lại lời cô, Lâm Tương dừng một chút, thừa nhận: “Đúng, em nghĩ tìm một người như Cao Nham.”

Bạch Trạ Nam nắm tay lái xiết thật chặt, khóe miệng cười lạnh: “Nói đến không phải là em tìm bóng dáng hằn trên người anh, mỗi lần đều lấy anh so sánh với hằn ta, bọn anh vốn không phải là một người!”

Lâm Tương hiểu được lúc này tranh luận không có ý nghĩa gì, cô cắn môi, quay đi... không nói. Không nghĩ tới cuối cùng xa cách khiến cục diện trở nên tồi tệ như vậy, xé rách khuôn mặt nhau, ngay cả một chút tốt đẹp cũng không còn. Còn không bằng lúc trước quyết tâm rời đi, ít nhất còn để lại vài phần hồi ức tốt đẹp cho nhau.

Bạch Trạ Nam còn muốn nói cái gì, ánh sáng lướt qua có chiếc xe trước mặt chạy tới, đánh tay lái cũng không tránh được, xe kia hình như cố ý đâm tới đây, trong đầu dường như lóe lên cái gì đó, anh phanh lại nhưng trùng hợp là mất tác dụng...

Con người khi đứng trên con đường sinh tử thì mọi quyết định đưa ra gần như là bản năng. Khoảnh khắc đó, Bạch Trạ Nam không hề chần chừ nghiêng người bảo vệ Lâm Tương dưới thân.

Lúc Lâm Tương có phản ứng thân xe đã xảy ra va chạm dữ dội, xóc nảy lắc lư. Đầu óc cô một mảnh trống rỗng, theo bản năng mở mắt ra, chỉ nhìn thấy mặt mày quen thuộc của anh, còn có đôi bàn tay to khô ráo ấm áp gắt gao bảo vệ cái gáy của cô...

Cuối cùng trong nháy mắt cô mở to mắt, có dòng chất lỏng đỏ tươi rơi trên mặt anh, cổ họng Lâm Tương nóng rát, ra sức muốn đưa tay kiểm tra khuôn mặt tái nhợt của anh, nhưng mà làm thế nào cũng không chạm tới được...

Trong đầu cô trời đất quay cuồng luân chuyển, hình ảnh Bạch Trạ Nam chậm rãi dừng lại trong đáy mắt, còn có Cao Nham...

Thật là đáng sợ, màu máu đỏ sẫm như bức màn che khắp bầu trời, lấp đi cả thế giới của cô. Giữa sự mơ hồ, cô chỉ nghe thấy giọng nói trầm thấp của người đàn ông: “Đừng sợ, còn có anh đây...”

Lâm Tương giống như rơi vào một giấc mộng, cảnh trong mơ đều là màu xám trắng, bên trong đồng thời có cả Cao Nham và Bạch Trạ Nam.

Bộ dạng Cao Nham vẫn như trong trí nhớ của cô, dịu dàng và thanh thản, anh luôn mỉm cười, đứng bên cạnh anh khiến cho cô có cảm giác yên tâm khó hiểu.

Nhưng mà Bạch Trạ Nam chính là muốn mang cô đi, hung dữ vươn tay đến chỗ cô: “Lại đây.”

Lâm Tương do dự một lúc lâu, nhẹ nhàng lắc đầu: “Em phải về bên cạnh Cao Nham...”

Sắc mặt Bạch Trạ Nam càng ngày càng trắng, toàn thân đều là màu trắng, áo sơ mi trắng, quần dài trắng, ... Dần dần, một mảnh đỏ như máu bao phủ lấy anh.

Lâm Tương nhìn anh chậm rãi trở nên trong suốt, trái tim dường như bắt đầu co rút đau đớn, Cao Nham còn đang bên cạnh cô hỏi: “Em cao hứng chưa?” Anh đang cười, cười hết sức kinh khủng.

Lâm Tương che tai liệu mạng lắc đầu, cô mất hứng, tuyệt đối không phải cao hứng, thực tế cô vô cùng khổ sở, kiểu đau đớn này dường như khiến cô không thở nổi.

Lâm Tương chạy tới chỗ Bạch Trạ Nam, kết quả người nọ như trắng trong nước nhẹ nhàng tan biến thành những mảnh nhỏ.

Lâm Tương bỗng chốc mở mắt ra, gối đầu đã ướt đầm từ lâu.

Y tá trẻ đẩy cửa vào vô tình liếc mắt một cái nhìn cô, nhất thời sợ tới mức kêu lên sợ hãi: “Lâm tiểu thư tỉnh rồi!”

Tiếp đó bác sĩ y tá nườm nượp bước vào, Lâm Diệu Khang ở bên cạnh bác sĩ phụ trách thấp giọng nói chuyện với nhau, mẹ Lâm ở một bên khóc nức nở. Lâm Tương nhìn chăm chăm màu trắng trước mắt một lúc lâu, cổ họng khô rát phát ra một câu: “Bạch Trạ Nam đâu? Anh ấy...còn sống không?”

Tĩnh lại từ một cơn mê lại giống như cái gì cũng thông, Bạch Trạ Nam yêu cô – điều đó đã không thể nghi ngờ, trong khoảnh khắc cuối cùng kia động tác anh che chở cho cô ở dưới thân, có lẽ ngay cả chính anh cũng không ngờ được.

Lúc Lâm Tương nhìn thấy anh đã là ba ngày sau, cô tập tễnh xuống giường, tự mình lặng lẽ đến phòng bệnh của anh.

Sắc mặt anh tái nhợt như tờ giấy, không khác gì trong giấc mộng của cô. Lâm Tương ngồi yên một bên trên ghế dựa, thế nào cũng không dám đưa tay chạm vào anh.

Cô sợ sẽ như trong giấc mộng, chạm vào rồi anh sẽ tan đi.

Lâm Tương ngồi một lúc lâu, cô y tá trẻ đẩy cửa tiến vào, khi nhìn thấy cô mặt mày nhẵn lại rất chặt: “Lâm tiểu thư, bác sĩ nói hiện tại cơ thể cô còn rất yếu, cô xem cô, làm sao lại khóc, như vậy không tốt cho cơ thể.”

Lâm Tương nâng tay sờ vào viền mắt, không biết từ khi nào nơi đó đã ướt đầm nước mắt.

Tình trạng thương tích của Bạch Trạ Nam rất nghiêm trọng, vẫn chưa có dấu hiệu tĩnh lại, bác sĩ nói có thể cả đời này anh vẫn sẽ như vậy. Cô không tin, mỗi ngày đều ngồi trước cửa sổ canh chừng anh.

Sau đó vẫn là Lâm Diệu Khang nhịn không được quát lớn: “Con muốn như vậy tới khi nào? Sau này có thể cả đời nó sẽ là phế nhân!”

“Anh ấy sẽ tỉnh.”

Lâm Tương vẫn luôn tin tưởng, Bạch Trạ Nam không phải là người chịu thiệt như vậy, anh đem sinh mệnh của mình cứu cô, thế nào lại không rên một tiếng cứ thế ngủ, sẽ không đâu, căn bản là không có khả năng.

Ba tuần sau ba Bạch Trạ Nam chuyển viện cho anh, lúc ấy Lâm Tương đang trong giai đoạn phục hồi chức năng, bệnh viện tận lực giấu diếm sự việc. Khi Lâm Tương đến phòng bệnh của anh, nhìn thấy trên giường trống không, trái tim dường như ngừng đập.

Cô lão đảo chạy ra bên ngoài, va vào người khác cũng không xin lỗi, nhưng mà nên đi đâu để tìm anh? Cô cũng không biết...

Vẫn là bác sĩ phụ trách cản cô lại, vài người tổn hao rất nhiều công sức mới khiến cho cô bình tĩnh lại. Bác sĩ trầm mặc một lúc lâu vẫn là nhẹ nhàng khuyên nhủ: “Lâm tiểu thư, tôi hiểu tâm trạng lúc này của cô. Nhưng mà, cô đã có bầu ba tháng, hi vọng cô vì đứa bé này có thể giữ gìn sức khỏe thật tốt. Nếu Bạch tiên sinh không tỉnh lại, đây sẽ là sự tiếp nối sinh mệnh của ngài ấy...”

Năm năm sau.

Bạch Trạ Nam vừa mới dừng xe liền nhận được điện thoại của Bạch Thuật Bắc, anh cả lập đi lập lại tuần này phải về nhà. Từ sau khi Bạch gia mất đi quyền lực, chuyện trong nhà gần như đều do anh cả làm chủ, đương nhiên chuyện chính vẫn là việc hôn sự của anh em họ.

Bạch Trạ Nam khẽ vuốt mi tâm, lời nói đến miệng lại đổi thành: “Em biết rồi, cuối tuần nhất định sẽ về.”

Đây không phải lần đầu tiên bị sắp đặt hẹn hò, nhưng là lần đầu anh đồng ý, đầu dây bên kia Bạch Thuật Bắc cũng yên tĩnh kì dị, có lẽ có chút bất ngờ: “Tiểu tử thôi, đã suy nghĩ cẩn thận chưa?”

Bạch Trạ Nam bất đắc dĩ cười cười: “Dù sao cũng không thể cô độc suốt quãng đời còn lại.”

Bạch Thuật Bắc không tiếp lời này, chỉ nói: “Là chị dâu chú sắp xếp, cô gái rất tốt, chú gặp gỡ trước rồi tính sau.”

Bạch Trạ Nam không tập trung ứng phó qua loa, cúp điện thoại, ánh sáng còn sót lại vừa đúng chiếu tới miệng vết thương trên tay, tai nạn xe cộ lần đó không lưu lại trên người anh, nhưng thật ra có để lại một vết thương. Thấy được hay nhìn không thấy tất cả đều vô cùng châm chọc

Cô gái kia... sau tai nạn xe cộ liền biến mất hoàn toàn.

Một năm trước anh tỉnh lại, dường như điên cuồng tìm cô, kết quả từ Lâm Diệu Khang mà biết được tin tức cô lập gia đình. Bạch Trạ Nam chưa từng cảm thấy bản thân ngu ngốc đến vậy, lần duy nhất anh nói chuyện tình yêu với một người con gái, kết quả lại bị nha đầu kia đùa giỡn như cuốn phim.

Kiểm chế bản thân không nghĩ đến điều đó, anh điều chỉnh lại sắc mặt, trực tiếp đi vào cao ốc công ty.

Trong sảnh, các cô gái đang nói mấy chuyện trên trời dưới đất với nhau, thấy anh tiến vào vội vàng cố gắng ưỡn ngực, cười híp mắt chào hỏi: “Chào ông chủ.”

Bạch Trạ Nam khẽ gật đầu, khi chuẩn bị vào thang máy thì nhìn thấy một cậu nhóc đang ngồi ở khu vực chờ bên cạnh, cậu bé trắng mịn non nớt đang cầm đồ chơi mô hình cười ngây ngô nhìn anh.

Bạch Trạ Nam chau mày nhíu mi, cô lễ tân trong sảnh thăm dò ý tứ qua sắc mặt anh, vội vàng nhỏ giọng trả lời: “Đứa trẻ của một vị tiểu thư đến phỏng vấn ở phòng tiêu thụ.”

“Công ty thành nhà trẻ.” Bạch Trạ Nam lạnh lùng nhìn cô ta một cái, trực tiếp vào thang máy.

Cô lễ tân trong sảnh thè lưỡi, nhin không được than thở một câu: “Đứa bé đáng yêu quá đi, ông chủ đúng thật là máu lạnh.”

Thang máy Bạch Trạ Nam vừa mới khép lại, cửa thang máy bên cạnh vừa lúc mở ra, người phụ nữ bên trong vừa nói chuyện điện thoại vừa đi ra: “Thực sự cảm ơn ngài, cuối tuần tôi nhất định đi...”

Cô lễ tân nhìn chằm chằm cô một lúc, đợi cô cúp điện thoại mới cười chào hỏi: “Lâm tiểu thư, phỏng vấn xong rồi à? Sau này thật sự không thể mang đứa bé tới đây, ông chủ nhìn thấy sẽ mất hứng.”

Khóe mắt người phụ nữ hơi sụp xuống, sau đó khẽ cười gật đầu: “Tôi biết rồi.”

Cậu nhóc kia ngồi trên ghế dựa nhìn thấy mẹ, hai mắt đen nhánh phút chốc sáng lên, đứng dậy xuống ghế chạy tới chỗ cô: “Mẹ.”

“Đồ Đồ chờ sốt ruột?” Người phụ nữ dang tay ôm lấy cậu nhóc, nhân tiện như có phép lạ lấy ra từ trong túi áo một viên kẹo sữa: “Cục cứng nghe lời mẹ không chạy lung tung, đây là phần thưởng cho con.”

Cái miệng nhỏ nhắn của Đô Đô chẹp chẹp hai tiếng, cầm lấy kẹo sữa trong tay mẹ còn không quên hôn cô một cái: “Mẹ vất vả.”

Khuôn mặt người phụ nữ hé ra nụ cười hạnh phúc, ôm đứa bé ra đại sảnh công ty, cô tiếp tân chống cằm cảm thán với đồng nghiệp bên cạnh: “Nghe nói là mẹ đơn thân. Vì một người đàn ông mà cãi nhau với ba mẹ mà bỏ nhà đi, thật đáng thương, không biết là cái hạng đàn ông nào mà khiến cô ấy trở thành như vậy.”

Đồng nghiệp đang viết đơn chuyển phát nhanh, thờ ơ phụ họa nói: “Chắc không phải người đàn ông tốt, nếu có trách nhiệm, làm sao lại để cô ấy một mình sinh con ở bên ngoài.”

Cô tiếp tân chẹp miệng, thần bí nói: “Không phải đâu, vừa nãy tôi thấy chiếc cặp trên lưng đứa bé kia so với tiền lương một tháng của tôi còn cao hơn.”

Đồng nghiệp nghi ngờ nhún mày, tiếp tục cúi đầu viết: “Ai biết, có thể người nhà người đàn ông kia lên giúp đỡ cô ấy. Đúng rồi, cô nhiều chuyện như vậy để làm gì?”

“Tò mò thôi.” Cô tiếp tân cúi đầu nhìn tên người phụ nữ đăng kí, nhin không được thì thảo nói nhỏ: “Lâm Tương, cái tên này sao nghe quen thế nhờ?”

Lâm Tương bế Đô Đô đợi xe, thành phố này, sau năm năm dường như vẫn không có gì thay đổi so với trước. Cô quay đầu nhìn đế quốc thuộc về người đàn ông kia, khoe miệng khẽ cười nhẹ.

Anh gặp lại cô, chỉ sợ nét mặt thật sự là vô cùng phấn khích.

“Mẹ, mẹ cười gì vậy?” Cậu nhóc nhìn chằm chằm Lâm Tương, thò tay chọc miệng cô: “Thoạt nhìn có vẻ hơi đáng sợ.”

Lâm Tương xì cười ra tiếng, ôm sát đứa bé, cọ cọ vào cái trán mũm mĩm của cậu nhóc, “Cục cưng, nếu ba con tức giận với mẹ, Đô Đô nhất định phải bảo vệ mẹ.”

Đô Đô nghe vậy tròn mắt nhìn, quơ nắm tay nhỏ, lời lẽ nghiêm túc nói: “Đô Đô là đàn ông, đương nhiên phải bảo vệ mẹ. Ba ba cũng là đàn ông, sẽ không bắt nạt mẹ.”

Lâm Tương nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hồn nhiên của con, ngũ quan ngày càng bắt đầu thấp thoáng bóng dáng người đàn ông kia, nhìn vào vị trí của đứa bé, hẳn là anh sẽ tha thứ cho cô.

Lâm Tương nhớ lại những lời đêm đó Bạch Trạm Nam hỏi cô, nếu cái gì anh cũng không còn, cô có ở bên cạnh anh không. Thực ra năm năm trước cô đã đưa ra câu trả lời, cho dù anh đối với cô không tốt, cô vẫn sẽ ở bên cạnh anh như trước.

Đô Đô một bên nhai kẹo sữa, một bên vuốt ve chiếc nhẫn kim cương trên ngón áp út của mẹ: “Mẹ, đây là cái gì thế?”

“Đây là quà sinh nhật ba con tặng ẹ.”

“Sinh nhật Đô Đô, ba ba cũng sẽ tặng món quà như vậy sao?”

“...”

“Có thể hay không?”

“Cuối tuần chúng ta sẽ gặp ba, Đô Đô có thể tự mình hỏi.”

Tác giả có lời muốn nói: Mới beta lại chương trước, hoan nghênh các cô gái có hứng thú đọc lại. Truyện viết chậm hết sức xin lỗi, tôi bị mắc khi viết kết cục này lâu quá, tóm lại xin lỗi các cô gái, cúi đầu~~ cảm ơn đã theo dõi suốt truyện.

Kết cục này có vẻ như chưa thỏa mãn lắm, thực ra cuối mùa thu sắp xếp đi chơi chính là Lâm Tương, Lâm Tương một mực bên cạnh bảo vệ lão Tam, nhưng phát hiện mang thai, Bạch gia lại mất quyền lực, Lâm Diệu Khang chắc chắn sẽ gây cản trở, còn có một màn Lâm Tương rời nhà trốn đi.

Để đền bù cho kết thúc này, sau đó tôi sẽ viết phiên bản ba ba đi đâu, đến lúc đó sẽ viết tới hạnh phúc của Bạch Trạm Nam và Lâm Tương.

12. Chương 12 End

Ngoại truyện: Gia đình Bạch Trạm Nam

“Ba ba?”

Bạch Trạm Nam nghe được giọng nói của con trai, từ trong phòng sách đi ra.

Đô Đô lập tức chạy tới ôm lấy chân dài của anh, ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn cười híp mắt: “Nhất định ngày mai chúng ta sẽ đi, đúng không ạ?”

Bạch Trạm Nam sờ sờ tóc mai của thằng nhóc kia, đáy mắt đầy ý cười: “Đúng.”

Đây là lần đầu tiên anh và con trai một mình ở chung với nhau, rất hồi hộp, nhưng cũng tràn đầy chờ mong.

Đô Đô hiển nhiên hết sức vui mừng, ném món đồ chơi trong tay sang một bên, bắt đầu chạy quanh Bạch Trạm Nam: “Quá tuyệt vời, lần này sẽ khiến cho tất cả đám bạn nhỏ đều nhìn thấy, Đô Đô là có ba ba.”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Bạch Trạm Nam trong nháy mắt trở nên cứng ngắc, vừa không vui vừa đau lòng con trai, cúi người ôm lấy cơ thể mềm mại của con vào trong lòng: “Sau này ba nhất định sẽ cùng con thật nhiều.”

“Thật sự?” Trẻ con sẽ không giả tạo, vẻ mặt đơn thuần của con khiến cho anh càng thêm khổ sở.

Không nói tới việc anh bỏ lỡ giai đoạn lớn lên của con, còn khiến cho đứa con nhỏ phải chịu đựng nhiều thứ, nghĩ đến con anh từng chịu bao nhiêu lời đồn đại, bị tổn thương, Bạch Trạm Nam liền cảm thấy bản thân mình thực sự không xứng làm ba.

Bạch Trạm Nam đang phiền não tự trách mình, thì nhìn thấy đầu sỏ gây nên mọi chuyện đang đi ra từ phòng ngủ.

Lâm Tương thấy vẻ mặt Bạch Trạm Nam cảm phần trào dâng mà trừng mắt nhìn mình, trong lòng không khỏi e sợ một chút, dè dặt chìa tay ra: “Em mang Đô Đô đi tắm.”

“Để anh.” Bạch Trạm Nam nghiêng người liền tránh được cô, trên mặt lạnh như băng.

Người đàn ông này khó chịu.

Lâm Tương biết anh vẫn còn tức giận chuyện trước đây, mấy ngày nay người đàn ông này vẫn chưa mang sắc mặt hòa nhã với cô. Ngày mai còn muốn đi chơi riêng với con, xem ra định chiến tranh lạnh với cô đây mà.

Lâm Tương nghĩ vậy, quay người trở về phòng ngủ.

Bạch Trạm Nam đi ra đã không thấy tắm hơi Lâm Tương, cơn tức lại từ từ dâng lên, một mình giúp con thay đồ ngủ, kể chuyện xưa cho bé. Cuối cùng đợi thằng nhóc đi vào giấc ngủ, lúc này anh mới cuộn cổ tay áo trở về phòng tìm người phụ nữ kia tính sổ.

Nhưng mà...

Ngọn đèn bị Lâm Tương tận lực điều chỉnh cho tối sầm đi. Mặc dù đã sinh con, nhưng cơ thể cô vẫn giống như lúc trước. Đường cong duyên dáng bị áo ngủ màu đen nửa xuyên thấu bao vây lấy, ánh sáng mập mờ làm cho cả người cô thoát nhìn trần ngập mê hoặc, cảm dỗ.

Năm đó còn là cô gái ngây thơ, giờ phút này trên cơ thể chỉ toàn là hơi thở quyền rũ.

Bạch Trạm Nam thừa nhận trong nháy mắt nhìn thấy cô bản thân liền nổi lên phản ứng, nhưng dù vậy, anh vẫn đen mặt leo lên giường đè lên người Lâm Tương.

Cô còn không sợ chết mà hỏi lại: “Làm sao vậy?”

Bạch Trạm Nam nghiêng răng nghiêng lợi, đôi mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào cô, hình ảnh như thể giấy tiếp theo sẽ nuốt cô vào bụng như mọi khi: “Lâm Tương, mỗi lần nhớ tới năm năm đó anh đều muốn bóp chết em.”

Lâm Tương mỉm cười: “Em biết.”

Bạch Trạm Nam nhìn cô cười vô tâm vô phể như vậy, cơn tức càng rùng rục lên, nhưng phát ra không được. Trên đời này thật đúng là không có cô gái nào giống cô như vậy, khiến anh yêu không được, mà hận cũng không xong.

Quả thực một chút biện pháp với cô cũng đều không có.

Đôi chân dài của Lâm Tương duỗi ra nhẹ nhàng quấn lên người anh, nhẹ nhàng khe khẽ ‘mổ’ trên môi anh: “Anh muốn bóp nơi nào?” (cái ‘bóp chết’ mà lúc này Bạch Trạm Nam nói í)

“...”

Cô cầm tay anh di chuyển một đường trên người mình hỏi: “Đây? Hay là đây?”

Nhiệt độ cơ thể dưới lớp vải mỏng của cô nóng lên, anh biết rõ, ngày đêm hoài niệm nhớ đến, nhớ đến không ngủ được. Lòng bàn tay anh dọc theo đường cong của cô một đường đi xuống, cuối cùng dừng ở bắp đùi mềm mại nóng bỏng của cô.

Cô dịu dàng gọi bên tai anh: “Bạch Trạm Nam, em yêu anh.”

Bạch Trạm Nam không có cách nào nắm chắc cô, đẩy lòng lại cảm hận, nhưng cũng biết mấy năm nay cô chịu không ít khổ sở, chuyện quá khứ này không thể chỉ một câu đúng sai có thể khái quát hết được.

Cô vì yêu anh, mà âm ỉ với người nhà sau đó bỏ nhà trốn đi, lại sợ người nhà tìm được lại một mình lặng lẽ ở bên ngoài mang thai rồi sinh con.

Lại nói tiếp, cuối cùng anh có lỗi với cô.

Bạch Trạm Nam cầm mắt cá chân của cô, kéo cô dán gần lấy cơ thể mình hơn, trầm mặc, cuối cùng chỉ thở dài một tiếng: “Lâm Tương, em thực sự chính là số kiếp của anh.”

Đáy mắt Lâm Tương nóng lên, ngón tay nhẹ nhàng giúp anh kéo áo sơ mi xuống khỏi cơ thể, đầu ngón tay chạm vào không ít vết thương, đều do tai nạn xe cộ lần đó để lại. Trong lòng cô cũng đau, chịu đựng nhưng nước mắt vẫn liên tục rơi xuống, chủ động cong người lên hôn anh: “Tất cả em đều biết.”

Bạch Trạm Nam ôm cô rất chặt, có dòng chất lỏng ấm áp chảy xuống bên gối. Đúng vậy, đúng hay sai cần gì phải tính toán, hiện tại có cô và con trai đều ở bên cạnh anh, điều này là đủ rồi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/van-luon-co-chap>